

www.burmeseclassic.com

စိုးမိုးစာပေ

ဗျူး

ကဏ္ဍာရီနှင်းဆီ

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူပိုင်ရှင်အမှတ်	- ၅၀၀၄၆၈၀၄၁၀
မူကုန်ပိုင်ရှင်အမှတ်	- ၅၀၀၄၁၁၀၄၁၀
အုပ်စုပိုင်	- idea Kyaw & Kyaw Oo
ထုတ်ဝေသူ	- ငါးမိုးစာပေ (စီးပွားရေး)
	(မြ-၀၃၇၅၁)
	အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့
ပုံနှိပ်သူ	- ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၇၀၂)
	မယ်အောင်ဆက်
	၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း
	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်
အတွင်းလုပ်	- ဦးထွန်းသိင်္ခ
စာအုပ်ချုပ်	- ကိုသန်းဌေး
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ၂၀၁၁၊ ဇန်နဝါရီလ
	ပထမအကြိမ်
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၅၀ ကျပ်

၈၉၅ - ၈၃

ဗျူ

ဂန္ဓာရိန္ဒာဆီ / ဗျူ ၊ ရန်ကုန်

- စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၁

၂၇၂ - စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) ဂန္ဓာရိန္ဒာဆီ

အခန်း (၁)

လေယာဉ် ပြတင်းတံခါးမှန်ဆီကို ငေးရင်း တင်းတင်းကြိတ်
ထားမိသော သူ့သွားတွေ နာကျင်နေပြီ။

နှစ်ပေါင်းများစွာ အမိမြေနှင့် ခွဲခွာခဲ့ရသော သူ့အတွက် ကိုယ့်
မြေကိုယ်အိမ်ကို ပြန်လာခွင့်ရခြင်းက ကြည်နူးဝမ်းသာစရာပဲ ဖြစ်သင့်
သည်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းနာကျင်စိတ်တွေသာ တလှိုင့်လှိုင့် တိုးနေ
ဆဲ။

ကိုကိုကြီး ဆုံးဖြတ်ဆိုသော ဖုန်းသတင်းကို ကြားလိုက်ရချိန်က
သူ ဘာစကားမှ ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်ဘဲ ချောက်ချား သွားခဲ့သည်။

“သာယာဝတီကို ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် ပြန်ခဲ့ပါ။ အခုချိန်မှာ
မာမီ တစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်နေတယ်”

စိုးမိုးစာပေ

ရှက်သံစွက်သော မာမိအသံကို ကြားတော့မှ သူ တုန်တုန်ယင်
ယင်နှင့် မေးမိသည်။

“မာ မာမိ သား မယုံနိုင်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်တာ၊ ကိုကိုကြီးက
ဘာလို့ ဒေသရမှာလဲဗျ”

သူ့မျက်နှာကို မာမိ မမြင်နိုင်ပေမယ့် သူ့အသံကို ကြားကာ
မာမိရင်ထဲအထိ မြင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

“သားငယ် စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပြီး မာမိဆီ အမြန်ဆုံး ပြန်လာနိုင်
အောင် ကြိုးစားပါ။ သားကြီး မနေ့ကပဲ ဆုံးတယ်”

“ဘယ် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မာမိ၊ ကိုကိုကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ၊
ကျွန် ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ဘူးဗျာ”

“သား ခံစားရတာထက် အဆပေါင်းများစွာ မာမိ ပိုခံစားနေရ
တယ် သား၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သားကြီးသေတာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့
ပယောဂကြောင့်ပဲ”

“ဗျာ မိန်းမတစ်ယောက် ပယောဂကြောင့် ဟုတ်လား မာမိ”

“ဟုတ်တယ် သား အဲဒီမိန်းမက သားကြီးကို သတ်လိုက်တာပဲ၊
သားငယ် အမြန်ဆုံး ပြန်ခဲ့ပါ။ ဒီရောက်မှ မာမိ အားလုံး ရှင်းပြမယ်”

သူ ရောက်နေသော အင်္ဂလန်မှ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ဖို့ဆိုတာ
လွယ်ကူသောကိစ္စ မဟုတ်ပါ။

မပြီးပြတ်သေးသော သူ့ရဲ့သင်တန်းတွေကို သူ ဥပေက္ခာပြု
လိုက်သည်။ မာမိ တစ်ယောက်တည်း သောကပူတွေနှင့် ရှိနေမှာကို
တွေးပူမိကာ အမြန်ဆုံး ပြန်နိုင်အောင် သူ စီစဉ်သည်။

ကိုကိုကြီးရဲ့ ရက်လည်ကိုတောင် မမိနိုင်မှန်း သူ တွက်ပြီးဖြစ်
သည်။

မိန်းမကိစ္စ ကင်းရှင်းပြီး စီးပွားရေးကိုသာ သည်းသည်းမဲမဲ
ရှာဖွေ အာရုံဝင်စားခဲ့သော ကိုကိုကြီး အခုလို ဖြစ်သွားမည်ဟု သူ
လုံးဝ မထင်ထားခဲ့ပါ။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပယောဂကြောင့် ကိုကိုကြီး သေဆုံးခဲ့ရ
တာတဲ့။ သည်သတင်းကို ပြောခဲ့သူက မာမိကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေတော့ သူ
လက်မခံချင်လို့ မရပါ။

ကိုကိုကြီး ဆိုတာ သူ့ဘဝရဲ့ အတွယ်တာရဆုံးသော လူသား
တစ်ယောက်။ မာမိက ရွှေတောင်ဆိုလျှင် ကိုကိုကြီးက ငွေတောင်။
မာမိရဲ့ မေတ္တာအင်အားက မြင့်မိုရ်တောင်ပမာ ရှိခဲ့လျှင် ကိုကိုကြီးရဲ့
မေတ္တာက သူ့အပေါ်မှာ ဝေရတ်တောင်ထက်တော့ မနိမ့်နိုင်ပါ။

ဒယ်ဒီ တိမ်းပါးတော့ ဇွဲနှောင်ကြီး ဆိုသော သူသည် လူမမယ်
သာသာ အရွယ်မျှသာ ရှိသေးခဲ့သည်။

သူ့ထက် ခုနစ်နှစ်ကျော်ကြီးသော ကိုကိုကြီးက အစ်ကိုကြီး

အဖရာ ဖြစ်ခဲ့၏။ မာမိအတွက်လည်း အားကိုးရာ သားကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ညီငယ်လေးကို ကိုကိုကြီးက ကြင်နာသည်။ သူ့ဆန္ဒမှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးရင်း၊ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြကောင်း တစ်ဦးလည်း ဟုတ်ခဲ့သည်။

မိသားစုရဲ့ စီးပွားရေးကို ကိုကိုကြီး တာဝန်ယူခဲ့သလို သူ့အနာဂတ်အတွက်လည်း ကိုကိုကြီးက ရည်မှန်းချက်တွေ ကြီးခဲ့သည်။

နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ စီးပွားရေးနှင့်ပတ်သက်သော သင်တန်းတွေ တက်စေခဲ့၊ သင်ယူစေခဲ့သည်။

လိုအပ်သမျှ ငွေကြေးအတွက် မပူပန်ရအောင် ထောက်ပံ့ရင်း၊ စီးပွားရေးထဲမှာ အာရုံနှစ်ထားသော ကိုကိုကြီး ဖွဲ့နေ။

အခုတော့ ချစ်သော မာမိနှင့် သူ့ကို စွန့်ခွာသွားပြီတဲ့။

လူ့လောကကြီးထဲက ထွက်ခွာရလောက်အောင် ကိုကိုကြီး အသက်ကြီးသေးတာ မဟုတ်။ အသက်သုံးဆယ့်လေးနှစ်ဆိုသော အရွယ်သည် ကိုကိုကြီးဘဝအတွက် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်စ အရွယ် ဖြစ်သည်။

ဒီလို ကိုကိုကြီးက မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ဘဝကို ရှုံးနိမ့်သွားစေခဲ့တာတော့ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိပါ။

သူ့အတွေးတွေ လွင့်မျောနေတုန်းမှာ လေယာဉ်က ရန်ကုန် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်ကြီးသို့ ဆင်းသက်တော့မည့်အကြောင်း

စိုးမိုးစာပေ

ကြေညာသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မွန်းကြပ်ပူလောင်နေသော စိတ်ကို သူ ဖြေလျှော့ရင်း တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်သည်။

ညီပြန်လာရင် ကိုကိုကြီး လာကြိုမယ်ဟု ဖုန်းဆက်တိုင်း ပြောတတ်သည့် ကိုကိုကြီး မရှိတော့တာ အိပ်မက်ဆန်လွန်းနေသည်။

ရောက်ပါပြီ။ သူ ချစ်သော မာမိနှင့် ကိုကိုကြီး ရှိသော အမိမြေက အခုတော့ သူ့ရင်ကို ပူလောင်ခြင်းတွေနှင့်သာ ကြုံနေခဲ့၏။

အပျော်တွေနှင့် ဆီးကြိုနေသော ဝည့်ကြိုမိသားစုတွေထဲမှာ မာမိ တစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့နေသည်။

“မာမိ”

“သား ငယ်”

သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ပြီး မာမိ ရှိကြီးတင် ငိုကြွေးတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ပူလောင်မှုတွေ ပိုလို့ တိုးလာသည်။ ကြိုးစားချုပ်ထိန်းထားသည့်ကြားက မျက်ရည်စတွေ ရစ်ဝဲလာ၏။

မာမိကို နှစ်သိမ့်ဖို့ သူ့ရင်မှာ စကားလုံးတို့ မရှိပါ။

သိချင်သော အဖြစ်တွေအတွက် မေးခွန်းတွေ ရင်ထဲမှာ ပြည့်နေပေမယ့် မာမိကို ကြည့်ကာ မမေးရက်။

မာမိကို ဖေးမတွဲကာ ခေါ်ခဲ့သည်။

စိုးမိုးစာပေ

ဒီရိုင်းဘာ ကိုလှဆောင်ကို မျက်ရိပ်ပြကာ မောင်းနှင်ရိုင်းလိုက်
သည်။ တစ်လမ်းလုံး မာမီလည်း ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ မျက်ရည်
တွေသာ စီးကျလို့နေ၏။

မာမီကို စာနာ နားလည်စွာ ထွေးပွေ့ထားရင်း သူ့မျက်ဝန်းမှာ
လည်း စိုစွတ်နေခဲ့သည်။

ကိုကိုကြီး မရှိတော့ခြင်းဟာ ချောက်ချားဖွယ် အိပ်မက်ဆိုးကြီး
မြင်မက်နေရသလိုပါပဲလား။

အခန်း (၂)

အပြာရောင် လင့်ခရစ္စာ ကားကြီးကို မာမီကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်
ခေါ်ဆောင်ရာနောက် ဖွဲ့နှောင်းကြီး နားမလည်နိုင်စွာ လိုက်ပါခဲ့ရသည်။

ဘေးတိုက် မြင်နေရသော မာမီမျက်နှာကိုတော့ သူ တိတ်ဆိတ်
စွာပဲ အကဲခတ် ကြည့်နေမိသည်။ မာမီမျက်နှာက တည်ငြိမ်လွန်းနေ
သည်။ မနေ့တုန်းက လေယာဉ်ကွင်းမှာ သူ့ကို လာကြိုတုန်းကတော့
မာမီ ကြေကြေကွဲကွဲ ငိုခဲ့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း မာမီ သူ့ကိုမက်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်
ငိုခဲ့၏။

“ကိုကိုကြီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မာမီ၊ ကိုကိုကြီး ဘာကြောင့်
ဆွေရတာလဲ၊ သားကို ပြောပါဦး”

သူလည်း ပျက်ရည်စတွေကြားက သိချင်စိတ် ပြင်းပြစွာနှင့် မေးတော့ မာမိနုတ်ခမ်းတွေ တင်းတုန်းစေ့ကာ အတန်ကြာ ငေးစိုက် ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ပြောပါဦး မာမိ ကျွန်တော် ဘာမှ အသေအချာ မသိရဘူး ကိုကိုကြီးကို နောက်ဆုံး အကြိမ်လေးတောင် မြင်ခွင့်မရခဲ့တာ သား ဝမ်းနည်းမဆုံးဘူးလား”

“မာမိရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းတာထက် ခံပြင်းနာကျင်တဲ့ စိတ်က ပိုကဲနေတယ် သား။ မာမိရဲ့သားကြီးက ဘာကြောင့်များ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာထဲမှာ ကျရှုံးသွားရသလဲဆိုတာ တွေးမိတိုင်း ခံစားရတယ်”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ဟုတ်လား၊ ကိုကိုကြီးက ဘယ် မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့သူပဲများ၊ တစ်သက်လုံး လူပျိုကြီးလုပ်မယ်လို့ ကြွေးကြော်ထားခဲ့တာပဲ”

“မာမိလည်း သားကြီးစကားကို အကြွင်းမဲ့ ယုံခဲ့တာပဲ သားငယ်၊ မာမိ ရှာဖွေပေးထားတဲ့ မိန်းမတွေကိုတောင် စိတ်မဝင်စား ငြင်းပယ်ခဲ့တဲ့ သားက အဲဒီ မိန်းမနဲ့ကျမှ ကျရှုံးသွားခဲ့တာလေ”

“ဘယ်မိန်းမလဲ၊ ကိုကိုကြီးလို တည်ငြိမ်အေးဆေးတဲ့သူကို ဒီမိန်းမက ဘယ်လိုလှည့်စားခဲ့တာလဲများ”

စိုးမိုးစာပေ

“သူက သိပ်လှတယ် သား၊ လှသလောက် မာယာလည်း များတယ်၊ အဲဒီအလှနဲ့ မာယာတွေအောက်မှာ သားကြီး ကျရှုံးသွားခဲ့တာပေါ့”

“လှတယ် ဟုတ်လား မာမိ၊ ကိုကိုကြီးလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရှုံးနိုင်သွားလောက်အောင် ဖမ်းစားနိုင်တဲ့ သူ့အလှက ဘယ်လောက် ထူးခြားနေလို့လဲ”

“သားစိတ်တွေကို ခဏလေး ချုပ်ထိန်းလိုက်ပါဦး သား၊ မနက် ဖြန်ကျရင် မာမိ အားလုံး ပြောပြမယ်၊ အခုချိန်မှာတော့ မာမိ ဘာမှ မပြောနိုင်သေးဘူး သားရယ်”

မာမိကို သနားစိတ်ဖြင့် သူ ဘာမှ မမေးခဲ့တော့ပါ။ ဒီနိုင်ငံက ကိုလှအောင်နှင့် အိမ်က ထမင်းချက် ဒေါ်ဌာမိတို့ကို သူ မေးကြည့်မိ၏။

“မောင်ဖွဲနေ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးရှုတာ သားရဲ့၊ အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ အရက်ကို အလွန်အကျွံသောက်ထားတော့ သိပ်ကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်ကုန်တာပေါ့”

“ဗျာ ကိုကိုကြီးက အရက်သောက်ထားတယ်”

သူ အံ့သြမိတာ အမှန်။ ကိုကိုကြီးသည် အရက်မဆိုနှင့် စီးကရက်တောင် သောက်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။

“မောင်ဖွဲနေ အတော်ကြီး ပြောင်းလဲသွားတာ နှစ်လလောက်”

စိုးမိုးစာပေ

ရှိပြီ သား။ သူ အရက်ကို နေ့တိုင်း စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်တတ်သွားတာ။ သူ သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့်တဲ့။ သားတို့ မာမိပြောလို့ ဒေါ်ကြီး သိတာပါ။ အသေအချာတော့ မသိဘူးကွယ်”

သူ လက်မခံနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩတုန်လှုပ်မိသည်။ ဒရိုင် ဘာ ကိုလှဆောင်ကတော့ သူသိအောင် ရှင်းပြသည်။

“မောင်စွဲ အံ့ဩမယ်ဆိုလည်း အံ့ဩလောက်တယ်။ ဆရာလေး ခြော လပိုင်းအတွင်း အရက်သမားကြီး လုံးလုံးဖြစ်သွားရှာတာ။ အန်တီ မြတ်က ဆရာလေးကို ကယ်တင်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အရာမထင်ခဲ့ဘူးလေ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် သူ အတော် ခံစားသွားခဲ့ရတာ သေချာတယ်။ နေ့နေညည အရက်ကိုပဲ အဖော်ပြုနေတာ”

“အဲဒီ မိန်းမ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ”

သူ့မေးခွန်းကို ကိုလှဆောင် ပြန်မဖြေနိုင်ခဲ့ပါ။ ကိုကိုကြီးနှင့် ပတ်သက်သမျှကို မာမိလောက် သူတို့ မသိကြတာ သေချာ၏။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်သည့် ထိုညက သူ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော် ခဲ့ပါ။ မာမိကိုလည်း မိသားစု ဆရာဝန်ကြီးက လာရောက်ကြည့်ရှု စမ်းသပ် ပြီး အားဆေးနှင့် အိပ်ဆေးတွေ ပေးသွားခဲ့သည်။

သည်မနက်မှာတော့ သူ သိချင်တာတွေကို ပြောပြမည်ဟု

ဆိုကာ မာမိ ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“သား မာမိကို ဘာမှမမေးပါနဲ့ ဟိုရောက်တာနဲ့ သား သိချင် တာတွေကို မာမိ ပြောပြမယ် သား”

ပဟေဠိဆန်သော မာမိစကားအတိုင်း နာခံပြီး သူ လိုက်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်၏ ခြံဝင်းတစ်ခုရှေ့မှာ ကားကို မာမိ ထိုးရပ် သည်။

ခြံဝင်းကြီးကို ခတ်ထားသည့် အုတ်တံတိုင်းက သစ်လွင်တောက် ပသလို အတွင်းမှ သုံးထပ်တိုက်ကြီးကလည်း အသစ်စက်စက်ပဲ ဖြစ် သည်။

ခြံတံခါးကို အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က လာဖွင့်ပေးသည်။ မာမိ က ကားကို တည်ငြိမ်စွာပဲ မောင်းဝင်လိုက်၏။

တိုက်ကြီးက ကြီးမားသလို ခြံဝင်းကြီးကလည်း ကျယ်ဝန်းပါ သည်။ လှပစိမ်းစိုသော ဂျပန်ပြက် စိမ်းစိမ်းတွေက အစိမ်းရောင် ကမ္ဘာလား ကော်စကကြီး ခင်းထားသလို ရှိ၏။ ရောင်စုံပန်းတွေက ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်ဖူးနေ၏။

ညာဘက်တစ်ခြမ်းလုံးမှာ အလှပန်းဥယျာဉ်ကြီးက အပြည့်။ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာတော့ ရေကူးကန် ပြာပြာလေးကို လှမ်းမြင်နေရသေး

သည်။ ရေကူးကန်ဘောင်နံဘေးတွင် ရောင်နီထီးတစ်လက်နှင့် အုတ်စားပွဲ
ပိုင်းလေးကို နံတန်းလှလှလေးတွေနှင့် ဆင်ယင်ထားသည်။ မလှမ်းမကမ်း
မှာ တင်းနစ်ကစားကွင်းလေးတောင် ရှိနေသေးသည်။

ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားကို ထိုးရပ်တော့ မာမီ အရင်ဆုံး
ဆင်းသည်။ သူလည်း ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းမိသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် လည်ပြန်ကြည့်ချင်လောက်အောင် စွဲဆောင်
နိုင်သော ခြံဝင်းထဲကို သူ့မျက်ဝန်းတွေ ပြန်ငေးကြည့်မိတော့ မာမီ
အကဲခတ် လှမ်းကြည့်ရင်း

“ဒီခြံနဲ့ အိမ်ကြီးကို သားကြီး စိတ်တိုင်းကျ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန်
တည်ဆောက်ခဲ့တာပဲ သား”

မာမီကကားကြောင့် သူ့မျက်ခုံးတွေ ပင့်တက် အုံ့သြမိပြန်သည်။
သည်ခြံ သည်အိမ်ကြီးက ကိုကိုကြီးရဲ့ အိမ်ကြီးတဲ့လား။

“ဒါ ကိုကိုကြီးရဲ့ ခြံ ဟုတ်လား မာမီ”

“ဟုတ်တယ် သားငယ်၊ သားကြီးဟာ ဒီအိမ်ကြီးကို ကိုယ်တိုင်
ပုံဖော်ပြီး ဂန္ဓာရီနဲ့ ဘဝကို တည်ဆောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ”

“ဂန္ဓာရီ ဂန္ဓာရီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ မာမီ”

“မေမေ့ရဲ့ သားကြီးကို သတ်လိုက်တဲ့ ကဝေမ တစ်ယောက်ပဲ
ပေါ့ သားငယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီး

ပေးခဲ့ပြီး တစ်ဘဝလုံးကို အသေသတ်သွားတဲ့ မိန်းမ”

မာမီ နာကြည်းခံပြင်းစွာ အံ့ကြိတ်ရင်း ရေရွတ်နေသည်။ သူ့
ရင်ထဲမှာ ဂန္ဓာရီဆိုသော အမည်ကို ပဲ့တင်ထပ် ရေရွတ်နေမိဆဲ။

မာမီ ပြောသလို ကိုကိုကြီးနှင့် ဒီမိန်းမ ဘယ်လောက်အထိ
တောင် ပတ်သက်ခဲ့ကြသည်လဲ။ ဘယ်မိန်းမကလေးကိုမှ အထင်မကြီး
အလေးမထားတဲ့ ကိုကိုကြီးရင်ထဲမှာ ဂန္ဓာရီအတွက် ရည်ရွယ်ချက်တွေ
ကြီးမားခဲ့တာတော့ သေချာသည်။

လှပပြီး အိပ်မက်ဆန်သော ခြံဝင်းကျယ်ကြီး။ ထည်ဝါခမ်းနား
သော သုံးထပ်တိုက်ကြီး။ ဒါတွေကို ကိုကိုကြီး ဖန်တီးစီမံထားခဲ့တာ ဒီ
မိန်းမအတွက်ပေါ့။

“အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကိုကိုကြီး ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားဘူး ညီ၊
ညီ မွေးတဲ့ သားသမီးတွေနဲ့ ကိုကိုကြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး နေမှာပေါ့၊ ညီရဲ့
သားသမီးက ကိုကိုကြီးရဲ့ တူသားတွေပဲလေ”

အဲဒီလို ကြွေးကြော်ခဲ့တဲ့ ကိုကိုကြီး ဂန္ဓာရီ ဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့ ဘယ်လို
ဆုံ ဘယ်လိုငြိတွယ်သွားခဲ့တာလဲ။

“သားကြီးဟာ အဲဒီ မိန်းမကလေးကို ရူးရူးမိုက်မိုက်ကို ချစ်
သွားခဲ့တာ သားငယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မိန်းမက သားကြီးကို ပီပီရီရီနဲ့
လှည့်စားသွားခဲ့တာ”

“နေပါဦး မာမိ ကိုကြီးလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒီမိန်းမက ဘာကြောင့် လှည့်စားရတာလဲ၊ ကိုကြီးဆီက ဘာမဆို သူ ရနိုင်တာပဲ၊ ငွေကြေးတင်မကဘူး၊ ဒီလောက်အထိ ချစ်တဲ့ ကိုကြီး နှလုံးသားကို သူ ဘာလို့ ရက်စက်ဥပေက္ခာပြုတာလဲ”

“ရှင်းနေတာပဲ သားရယ် အနိုင်ယူချင်တာကြောင့် သားကြီးကို မာယာတွေနဲ့ မျှားသွားခဲ့တာ၊ သားကြီး ခံစားဘဝပျက်ပြီး သေသွားတဲ့ အထိတောင် သူ မြင်တွေ့ချင်တာ”

“တောက်”

ရင်ထဲက နာကျင်စွာနစ်စွာ သူ တက်ခေါက်မိသည်။ ဘာကြောင့် များ ဒီလောက်ထိ ရက်စက်လွန်းတာလဲ။ ဘာအငြိုးတွေကြောင့်လဲ။ ဂန္ဓာရီ ဆိုသော မိန်းမကို သူ မမြင်ဘူးခင်ကတည်းက မုန်းတီးရှုံ့ရှာနေ မိခဲ့ပြီ။

“အဲဒီ မိန်းမကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးချင်တယ် မာမိ”

“သား မြင်ဖူးအောင်လို့ မာမိ ခေါ်လာခဲ့တာ သား၊ မာမိနောက် လိုက်ခဲ့ သားငယ်”

ပိတ်ထားသော တိုက်ခန်း တံခါးသေ့ကို မာမိ ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြီး ရှေ့က ဦးဆောင်ဝင်သည်။

ထည်ဝါလှသော ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးက ဦးသားပြာရောင် ဆိုဟ

စိုးစိုးစာပေ

ကြီးတွေနှင့် ခန့်ညားစွာ ဆင်ယင်ထားသည်။ ကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံးကိုလည်း နီညိုရောင် မွှေးပွကော်ဇောကြီး ခင်းထားသည်။

ပျိုးကောင်တွေ မှန်မိရုံတွေက အသစ်စက်စက်တွေချည်း ဖြစ် ၏။ လက်ရာမြောက် ပန်းပုရုပ်တုများသည်လည်း ဧည့်ခန်းကြီးကို ပိုမိုလို့ ထည်ဝါစေသည်။

နံရံတွေက အပြာနုရောင် ခန်းဆီးလိုက်ကာတွေ့ကာလည်း အပြာ နုရောင်။ အလှဆင် ပန်းချီကားတွေ့ကာလည်း ရင်ကို အေးမြစေသော ရှုခင်းအလှတွေပေမယ့်

ခွဲနှောင်ကြိုး ရင်ကို မချမ်းမြေ့စေနိုင်ပါ။

“ဒီအိမ်ကြီးကို သားကြီး အချိန်ယူ ပြင်ဆင်နေခဲ့တာ မာမိ မသိဘူး။ သူ သိပ်မြတ်နိုးတဲ့ ဂန္ဓာရီ အတွက်ဆိုတာ မာမိကို ခေါ်ပြပြီး ပြောမှပဲ မြင်ရသိရတာ”

မာမိက နှုတ်က ရှင်းပြနေရင်း အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ် လှေ ကားထစ်တွေဆီ လျှောက်သွား၏။

နန်းတော်တမျှ ခမ်းနားနေသော အိမ်ကြီးထက် မာမိစကားတွေ ကိုပဲ သူ စိတ်ဝင်စားနေသည်။ သိချင်စိတ်တို့ ပြင်းပြနေသည်။ ပြောင်လက် တောက်ပနေသော ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း သူ မာမိနှင့် ယှဉ်တွဲတက်ခဲ့သည်။

စိုးစိုးစာပေ

“သားကြီးအတွက် ခံပြင်းလွန်းလို့ ဒီတိုက်ကြီးကို မာမိ မလာမိ အောင် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားခဲ့တယ်။ ဒီတိုက်ကြီးကို မြင်ရင် မာမိ ခံစားနာကျင်ရတယ် သား။ ဂန္ဓာရီ ဆိုတဲ့ မိန်းမကို မာမိ ကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ဝင်လာတယ်”

မာမိမျက်ဝန်းတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်ပလို့ ခံပြင်းစွာ ဆိုနေ သည်။ တိတ်ဆိတ်နေသော တိုက်ကြီးထဲမှာ သူနဲ့မာမိတို့ ခြေသံတွေက ပိုမို ကျယ်လောင်နေသလို ရှိသည်။

အခန်းတစ်ခုရှေ့ ရောက်တော့ မာမိ ခြေစုံရပ်တန့်သွား၏။

“ဒီအခန်းဟာ သားကြီးရဲ့ အခန်းပဲ။ ဒီအခန်းထဲမှာ ကိုကိုကြီးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ သား တွေ့ရမှာပါ”

မာမိစကားကြောင့် သွေးကြောတွေတောင် ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွား ခဲ့၏။ မာမိက အခန်းသော့ကိုဖွင့်ပြီး ကျွန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ စူးစူးနစ်နစ် သင်းပျံ့လာသော နှင်းဆီရနံ့တွေ လှိုင်သွား၏။

ဖွဲ့နှောင်ကြီး မျက်ခုံးတွေ တန်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ကိုကိုကြီးဆို တာ ဘယ်ပန်းရနံ့ကိုမှ စွဲလန်းတတ်သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့် နှင်းဆီတွေ သင်းနေရတာလဲ။

အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်တော့ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးက ပန်းနုရောင်၊ ခေါင်းအုံးတွေနှင့် ခြင်ထောင်ကြီးကလည်း ပန်းနုရောင်

ဖြစ်သည်။ ကြည့်ရုံနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ အသုံးပြုမထားရသေးမှန်း သိသာသည်။

ဒါ ကိုကိုကြီး ကြည်နူးစွာ ပုံဖော်ထားသော မင်္ဂလာဦးအိပ်ခန်း ကြိုးပဲ ဖြစ်မည်။

အခန်းထောင့်က ပန်းအိုးကြီးကို အခုမှပဲ သူ မြင်သည်။ ပန်းနုရောင် နှင်းဆီပန်းတွေ ဝေဆာလို့။

ထူးခြားသည်က ခုတင်နံဘေးက စားပွဲပုံလေးပေါ်မှာ ရှိနေသော အနက်ရောင်လေးထောင့် မှန်ပုံလေး ဖြစ်သည်။

စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် သူ မှန်ပုံလေးဆီ သွားကြည့်တော့ အထဲမှာ အနက်ရောင် နှင်းဆီနက်တစ်ပွင့်က ခြောက်သယောင်းနေပြီ။

“ဂန္ဓာရီ ဆိုတဲ့ မိန်းမက သိပ်ရက်စက်တယ် သား။ သားကြီးကို ရက်စက်တော့မယ်ဆိုရင် အနက်ရောင် နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို နိမိတ်အဖြစ် သူ ပေးသွားခဲ့တယ်။ အဲဒါ သားကြီးဆီ သူပို့လိုက်တဲ့ နှင်းဆီနက်ပွင့်ပေါ့”

အနက်ရောင် နှင်းဆီခြောက်ပွင့်လေးကို သူ ငုံ့ကြည့်ရင်၊ အံ ကို တင်းခနဲ ကြိတ်ထားမိသည်။

“ဂန္ဓာရီ ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ မှော်ဝင်နှင်းဆီ တစ်ပွင့်နဲ့ သားကြီး ကို ရက်စက်စွာ သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ ကဝေမပဲ”

မာမိမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေ ဝဲနေပေမယ့် မာမိအသံတွေက

မာကြောပြတ်သားလွန်းနေသည်။

မာမိက ခေါင်းရင်းဘက် နံရံဆီသို့ လှမ်းသွား၏။ သည်တော့ မှပဲ နံရံမှာ အုပ်ကာ ချိတ်ထားသော အနက်ရောင် ပိတ်စကြီးကို သူ မြင်တော့သည်။

“သား မြင်တွေ့ချင်တဲ့ ဂန္ဓာရီ”

စကားအဆုံးမှာ အနက်ရောင် ပိတ်စကြီးကို မာမိ ဆွဲချပစ် လိုက်သည်။

“ဟင်”

သူ အုံ့သြ မင်သက်စွာနှင့် အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့လျော့သွားမ တတ် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ပန်းချီကားကြီးက ခြောက်ပေခန့် မြင့်ကာ သုံးပေခွဲခန့် ကျယ် တာမို့ ဂန္ဓာရီဆိုသော အမျိုးသမီးရဲ့ ပုံကို သက်ရှိထင်ရှား တွေ့မြင်နေရ သလို ရှိသည်။

အဖြူရောင် ဦးသားလှလှနှင့် အဖြူရောင် ချိတ်ထဘီကို ဝတ် ဆင်ထားပြီး လှပသော မျက်နှာကို ပေါ်လွင်စေမည့် ဆံထုံးလှလှကို ထုံးဖွဲ့ထား၏။

ဝေယော်ငှက်ရဲ့ တောင်ပံကို ကော့ညွှတ်နေသော မျက်နှာမိမ်း မိမ်းလေးတွေအောက်မှာ မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေက ကော့ဖြာလို့ နေ

သည်။

မျက်နှာဝန်းလဲ့လဲ့လေးတွေက ဝိုင်းစက် အသက်ဝင်လွန်း၏။ ချွန်မြနေတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘဲ သွယ်တန်းပြီး လုံးလုံး ကျစ်ကျစ် နှာတံလေးက ချစ်စရာကောင်းသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက နှင်းဆီဖူးလေးလို စိုလဲ့နီမြန်းသည်။

ရှည်သွယ်မယောင်နှင့် ပြည့်တင်းသော မျက်နှာလေးက ပြေပြစ် လှပစွာ ဝင်းစက်နေသည်။

ကျောရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ်အလှကို ပေါ်လွင်စေသည်။ မဟာ ဆန်သည် ဝတ်စုံလေးနှင့် သည်မိန်းကလေးဟာ ဂန္ဓာရီ တဲ့လား။

ဆံစကနေ ခြေဖျားထိတိုင်အောင် စာဖွဲ့၍ မမိနိုင်အောင် လှပ လွန်းသော သူမရဲ့အလှကို သူ မင်သက်နေခဲ့မိတာ အတော်ကြာသည်။

“သားငယ်”

မာမိခေါ်သံကြားမှ သူ သတိဝင်လာသူလို လှည့်ကြည့်မိသည်။ မာမိမျက်ဝန်းတွေက သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲ စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်ရင်း

“ဂန္ဓာရီ ဆိုတာ သိပ်လှပ စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမနော်၊ အဲဒီ အလှတွေက သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဆိပ်တွေပဲ၊ သားကြီး ခပြာ အဲဒီ အဆိပ်သင့်ခဲ့တာ”

မြန်မာဆန်ဆန်လေး လှပနေသော ဂန္ဓာရီသည် ထိုမျှကြာထိ

ရက်စက်ခဲ့သည်လား။ သူ ယုံတောင် မယုံချင်ပါ။

“ဂန္ဓာရီ ဆိုတာ သူလား မာမိ၊ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး။ ကိုကိုကြီးကို ရက်စက်လောက်အောင် သူ့နှလုံးသားက ကြမ်းတမ်းခက်ထန်နေသလား ဟင်”

သူ့စကားကြောင့် မာမိ မျက်နှာတွေ တန်းခနဲ ဖြစ်ကာ နှုတ်ခမ်းကို မဲ့သည်။ ပြီးမှ

“မင်း ဂန္ဓာရီကို အထင်ကြီးသွားပြန်ပြီလား။ အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ မထင်မှားရက်အောင် လှပသလောက် ရက်စက်တဲ့ နေရာမှာလည်း မယုံနိုင်အောင် ပြင်းထန်တယ် ဆိုတာ သားကြီးကိုယ်တိုင် ကြုံခဲ့ရပြီးပြီလေ။ ဒီပုံကို မာမိ မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ သားငယ်ကို တွေ့စေချင်လို့”

ဘာကြောင့် မာမိတွေ့စေချင်တာလဲ သူ မမေးခင်မှာဘဲ မာမိက ထပ်ပြီး ဖြေပေးပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

“သားကြီးအတွက် သားက လက်စားချေပေးရလိမ့်မယ်၊ ဟော ဒီခြံကြီးနဲ့တိုက်ကြီး ပြီးတော့ ဒီပန်းချီကားနဲ့ နှင်းဆီနက် အားလုံးရှေ့မှောက်မှာ ဂန္ဓာရီ ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်ရလိမ့်မယ် သားငယ်၊ စွမ်းဆောင်နိုင်ပါ့မလား”

သူ မာမိမေးခွန်းကို မဖြေနိုင်သေးဘဲ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်

ထားမိသည်။ မာမိစကားသံတွေက ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“သားကြီး၊ ဇွဲလန်းနေတဲ့ မိန်းမကို မာမိ ကိုယ်တိုင် ဒူးထောက်တောင်းပန်ပြီး သားကြီးကို လက်ထပ်ပါလို့ တောင်းဆိုဖူးတယ် သား။ ဒါပေမဲ့ ခါးသီးစွာ ငြင်းပယ်ခဲ့တယ်။ သားကြီးဘဝ ရုံးနိမ့်ခြင်းကို သူ မြင်ချင်တာတဲ့လေ။ သူ့ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်ခဲ့ပါတယ်။ သားကြီးခမြာ မသောက်စဖူး အရက်တွေသောက် မာမိတို့ဘဝထဲက ထွက်ခွာသွားခဲ့ရတဲ့ အထိ ရုံးနိမ့်ခဲ့ရတယ်။ မာမိ ဂန္ဓာရီ ရဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် ဘယ်တော့မှ မကြေဘူး သား”

မာမိ ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကိုကြည့်ရင်း အာရုံထဲမှာ ကိုကိုကြီး ပုံရိပ်က ထင်လာသည်။

ဇွဲနေ ဆိုသော ကိုကိုကြီး ဆိုတာ ပညာတတ်၊ သိက္ခာ၊ မာနနှင့် ဆင်ခြင်တုံတရား အားလုံး ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လွန်းသူပါ။ ဒီလို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဆင်ခြင်တုံတရား မဲ့အောင်လုပ်သွားနိုင်တဲ့ မိန်းမက ဂန္ဓာရီတဲ့လား။

ဂန္ဓာရီရဲ့ လှပခြင်းတွေက အဆိပ်တွေတဲ့လား။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အလှက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒူးထောက်စေနိုင်အောင် စွမ်းခဲ့သလား။

တွေ့ရင်း သူ ပိုလို့ ခံစားနာကျင်လာ၏။

၂၆

ဇ

ကိုကိုကြီး တကယ်ပဲ ကျွန်ုပ်တို့အသိုက် အဲဒီ အခန်းအတွက်
ဖွဲ့စည်းကြီး ဆိုတဲ့သူ ပြန်ရယူပြရမှာပေါ့။

“ဂန္ဓာရီနဲ့သား ထိပ်တိုက်ဆုံချင်တယ် မာမီ”

“ကောင်းပြီ သား တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဂန္ဓာရီနဲ့ မာယာ
စက်ကွင်းထဲမှာ သားငယ် မနစ်ပျော့မိဖို့တော့ လိုတယ်”

မာမီစကားကြောင့် သူ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း စားပွဲပေါ်
က နှင်းဆီနက်ခြောက်လေးကို ကြည့်မိ၏။

မှော်ဝင်နှင်းဆီ တဲ့လား။ ဂန္ဓာရီနဲ့ မှော်ဝင်နှင်းဆီကို ကိုကိုကြီး
က ဘာကြောင့် သိမ်းဆည်းထားရတာလဲ။

“တောက်”

“သား မလုပ်နဲ့”

“ခွမ်း”

မာမီ တားမြစ်ပေမယ့် နောက်ကျသွားပြီ။ မှန်သေတ္တာ ကျကွဲ
သွားပေမယ့် နှင်းဆီနက် ခြောက်လေးကတော့ လွင့်စင်ကျသွားခြင်း
မရှိဘဲ နေရာမရွေ့ ထူးခြားစွာ တည်ရှိနေခဲ့၏။

ဖွဲ့စည်းကြီး လက်မှာတော့ မှန်ရှုရာတို့ဖြင့် သွေးချင်းချင်း
နီလျက်။

ဒါ မှော်ဝင်နှင်းဆီရဲ့ နိမိတ်ဆိုးတဲ့လား။

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၃)

ဟိုတယ်ကြီးရဲ့ခန်းမထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ မြက်ခင်းလွင်ပြင်မှာ ပြင်
ဆင်ထားသည့် ဧည့်ခံပွဲခန်း ထူးခြားသည်။

မြက်ခင်းပြင်မှာ ကျင်းပသောပွဲပေမယ့် ထည်ဝါခမ်းနားမှုက
တော့ အပြင်အဆင်ကို မြင်ရုံနှင့် သိနိုင်၏။

ကျယ်ပြန့်သော မြက်ခင်းပြင်ကြီးပေါ်မှာ စားပွဲခိုင်းပေါင်း များ
စွာကို လှပစွာ ခင်းကျင်းထားသည်။ မာကျူရီ ရောင်စုံမီးလုံးများကလည်း
စနစ်တကျနှင့် လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားသည်။

ဟိုတယ်ရဲ့ ကားစတင်မှာ အဖိုးတန်ကားရောင်းရုံက ပြည့်နေပြီ။
ကြွရောက်ချီးမြှင့်သည့် ဧည့်ပရိတ်သတ်တွေက တကယ် လှချမ်းသာ၊
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြသည်။

စိုးမိုးစာပေ

ဂန္ဓာရီရဲ့ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မြောက် ငွေရတုမွေးနေ့ပွဲ ဆိုသော နဖူးစည်းအရှေ့မှာ စတိတ်ရုံကြီးက ရောင်စုံဆလိုက်မီးတွေနှင့် လှပနေခဲ့၏။

ငါးယောက်တစ်ဝိုင်း ပြင်ဆင်ထားသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာ တွေက စုံလင်သည်။ ဘူမေးစတိုင်လို စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်မှ ကြိုက်နှစ်သက် ရာ အစားအစာကို ကိုယ်တိုင် သွားယူစားနေစရာ မလိုဘဲ ကိုယ့်စားပွဲဝိုင်း မှာပဲ အသင့်ယူစားခွင့်ရှိသည်။

ဧည့်ပရိတ်သတ်တွေက စုံလင်နေပြီ။ တီးဝိုင်းမှာ နာမည်ကြီး အဆိုတော်တွေက သီဆိုဖျော်ဖြေနေ၏။

ဆင်တူဝတ်စုံနှင့် စားပွဲထိုး ဝိတ်တာတွေက ဧည့်ပရိတ်သတ် တွေ လိုလေသေးမရှိအောင် စီမံပေးနေခဲ့သည်။

စားသောက်ပြီးသူတွေ အားလုံးကလည်း နှစ်သက်ရာ အချို့ ရည်ကို မှာယူပြီး စတိတ်စင်ပေါ်ကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် ရှိနေ၏။

ယခုအချိန်ထိ မမြင်တွေ့ရသေးသော မွေးနေ့ရှင် ဂန္ဓာရီ ကို အားလုံး မြင်တွေ့ချင်နေတာ သေချာ၏။

ဂန္ဓာရီ။

နာမည်က ကြမ်းတမ်းပူလောင်သလောက် စီးပွားရေးလောက မှာ ‘မယာမိုးကောင်းကင်’ ဆိုသော ကုမ္ပဏီကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ။

စီးပွားရေးလောကမှာ ဂန္ဓာရီသည် တော်သော ထက်သော

စိုးမိုးစာပေ

အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဟု အားလုံးက လက်ခံလေးစားခဲ့ကြသည်။

ဂန္ဓာရီ ဆိုသော အမည်သည် စီးပွားရေးလောက တစ်ခွင်တွင် မကြားဖူးသူ မရှိလောက်အောင်လည်း ကျော်စောသည်။

ဂန္ဓာရီကို သိကျွမ်းသူတိုင်းက ဂန္ဓာရီရဲ့ စွမ်းရည်တွေသာမက ဂန္ဓာရီရဲ့ အလှကိုလည်း တညီတညွတ်တည်း လက်ခံကြသည်။

လှပသော၊ ပြတ်သားသော စီးပွားရေး အမြင်ကြီးသော ဂန္ဓာရီ သတင်းတွေက ထည့်ဝါပါသည်။

လုပ်ငန်းပိုင်းအရကော လူမှုရေးအသိုင်းအဝန်းအရပါ ဂန္ဓာရီ နှင့်သိကျွမ်းခင်မင်သူတွေက အများကြီးဆိုတာ သည်မွေးနေ့ပွဲက သက် သေတည်နေခဲ့၏။

“ဂန္ဓာရီက ညကိုးနာရီတိတိမှာ မွေးခဲ့သူမို့ ကိုးနာရီတိတိမှ ရောက်လာမှာတဲ့”

လူတချို့ဆိုမှ တီးတိုးစကားကြောင့် ဂန္ဓာရီ ရောက်လာမည် အချိန်ကို အားလုံးက စိတ်ဝင်တစားရှိနေကြသည်။

စီးပွားရေးလောကမှာလည်း မှော်ဝင်နေသူ တစ်ယောက်လို လှည့်ကွက်တွေ အမျိုးမျိုးသုံးပြီး မျက်လှည်ပြတတ်သော ဂန္ဓာရီသည် သူမရဲ့ ရှုပကာကိုလည်း ဖက်ရှင်အမျိုးမျိုး ဆင်ယင်ကာ ထင်ရှားမှု ယူတတ်၏။

စိုးမိုးစာပေ

ငွေရတု မွေးနေ့မှာ ဂန္ဓာဓိ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှုတွေ လုပ်ပြီးမည် လဲဟူသော အတွေးက စဉ်းပရိတ်သတ်တွေ စိတ်ထဲမှာ ကိုယ်စီခန့်မှန်း ချက်များစွာနှင့် ရှိနေ၏။

“ကိုးနာရီတောင် ထိုးတော့မယ်၊ ဂန္ဓာဓိ ရောက်မလာသေးဘူး နော်”

“သုံးမိနစ် လိုသေးတယ်လေ၊ ရောက်လာမှာပေါ့၊ ဂန္ဓာဓိက အရမ်းတိကျတယ်၊ စက္ကန့်လေးတောင် လွဲချော်တာကို လက်မခံတတ် သူပါ”

“မယုံမရှိနဲ့ ဂန္ဓာဓိက စိတ်ဓာတ်ဆိုင်မှာ ပြတ်သားသလို စည်း ကမ်းနဲ့ တိကျမှုအပိုင်းမှာတော့ အတိအကျပဲ”

ဂန္ဓာဓိသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း ပါသည်။ ကျော်ကြားမှုများစွာနှင့် ထိုက်တန်သူဟုပဲ ဆိုရလိမ့်မည်။

ကိုးနာရီထိုးရန် တစ်မိနစ်အလိုမှာ တီးပိုင်းက ဖျော်ဖြေမှုတွေ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။ ပရိတ်သတ်အားလုံး အကြည့်တွေက စတိတ်စင်ပေါ် ကို ရောက်ကုန်သည်။

စတိတ်စင်ကြီးပေါ်က ရောင်နံ့မီးဆလိုက်တွေ မီးပွင့်တွေ ဖျပ်ခနဲ ဖိုတ်သွားသလို စဉ်းပရိတ်သတ်တွေလည်း တိတ်ဆိတ်ခြင်းမှာ စက္ကန့် ပိုင်းမျှ လွင့်ပျောသွားခဲ့၏။

စိုးမိုးစာပေ

ဖျပ်ခနဲ စူးရှသော ဆလိုက်မီးမောင်းက စတိတ်စင် အလယ် မှာရပ်နေသော ဂန္ဓာဓိ တစ်ယောက်တည်းပေါ်မှာ ဖြာကျနေသည်။

အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်ဂါဝန်ပျော့ပျော့မှာ စိန်ပွင့်တွေက ပြုံး ပျက် တောက်ပလျက် ရှိသည်။ ရင်ညွန့်အထိပဲ ရှိသော အင်္ကျီလေးရဲ့ ပခုံးကြိုးကို ပလက်တီနမ် ကြိုးပျော့နှင့် ချိတ်ဆက်ထားသည်။

ဝင်းမွတ်နေသော အသားရောင်က အနက်ရောင်အင်္ကျီနှင့် စိန်ပွင့်တွေကြောင့် ပေါ်လွင်အံ့ညွက်နေ၏။

ကျောရှင်းသော လည်တိုင်ဝင်းဝင်းမှာ စိန်လည်ဆွဲတစ်ကုံးက တဖျပ်ဖျပ် လက်ဖြာနေသည်။

ဘယ်ဘက်လက်မောင်းရင်းမှာ ပတ်တွယ်ချည်နှောင်ထားသော ပလက်တီနမ်ကြိုးသေးသေးလေးက ပြည့်အိလုံးဝန်းသော လက်မောင်း ရင်းမှစ၍ ရစ်ပတ်ထားသော ဘယ်လက်သူကြွယ်ရဲ့ လက်စွပ်မှာ ရစ်ပတ် အဆုံးသတ်ထားသည်။

ခြေဖုန်းထိအောင် ဖြာကျနေသော ဂါဝန်စပျော့ပျော့လေးအထိ စိန်ပွင့်တွေ တောက်ပနေသော စိန်မင်းသမီးလေး တစ်ပါးပါပဲ။

ဂါဝန်စလေး ဖုံးကွယ်နေသော ပန်ဆယ်ဟီး အနက်ရောင် စိနပ်လေးက ဒေါက်ချွန်ချွန်လေးနှင့် ခြေဖျားဝင်းဝင်းလေးကိုပဲ မြင်ရ သည်။

စိုးမိုးစာပေ

လှပကျော့ရှင်းသာ ဂန္ဓာဓိ၏ အလှကွန်ယက်ထဲမှာ ဧည့်ပရိတ်
သတ်တွေ စက္ကန့်အတော်ကြာ နစ်မျောသွားခဲ့၏။

စတိတ်စင်ပေါ်က စန္ဒယားသံက ဟက်ပီးဘတ်ဒေး မွေးနေ့
ဆုတောင်းတီးလုံး ထွက်ပေါ်လာ၏။

“အားလုံးပဲ မင်္ဂလာပါရှင် ဂန္ဓာဓိရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို ကြွရောက်
လာကြတဲ့ မိတ်ဆွေအားလုံးကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

စွဲမက်ဖွယ် အပြုံး နှုတ်ခမ်းလေးဆီက အသံချို့ချို့လေးနှင့်
နှုတ်ဆက်သံကြားမှ ပရိတ်သတ်တွေ သတိဝင်သွားပုံရ၏။

“ဟက်ပီးဘတ်ဒေး x x တူယူ x x ဟက်ပီးဘတ်ဒေး တူယူ
x x ဟက်ပီးဘတ်ဒေး တူယူ”

စန္ဒယားသံချို့ချို့နှင့် မွေးနေ့ဆုတောင်းသီချင်းကို အဆိုတော်
တွေ သီဆိုတော့မှ ပရိတ်သတ်တွေ အိပ်မက်က လန့်နိုးလာသလို လက်နှစ်
ဩဘာတီး ချိုးမြှောက်ကြ၏။ မွေးနေ့ဆုတောင်း သီချင်းကို ပြင်တူညီညာ
သီဆိုလိုက်ကြ၏။

“ဟက်ပီးဘတ်ဒေး x x တူယူ x x ဟက်ပီးဘတ်ဒေး တူယူ
x x ဟက်ပီးဘတ်ဒေး တူယူ”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

စိုးမိုးစာပေ

လက်ကလေး တစ်ဖက် မြှောက်ပြကာ နှုတ်ဆက်သည့် ဂန္ဓာဓိ
အသွင်က ကြည်နူးရိပ်တွေ ဖြာဝေလျက်။

“မသွားနဲ့ ဇွဲနှောင်ကြိုး၊ စိတ်ထိန်းပါကွာ”

ဂန္ဓာဓိရှိရာ စင်မြင့်ဆီသို့ သွားဖို့ဟန်ပြင်နေသော သူ့ကို အောင်
ဝေးနှင့် ဇင်ယော်တို့ တစ်ဖက်ဆီက ဆွဲကာ တားမြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူကတော့ တားမြစ်နေသော လက်တွေထဲက ရုန်းကန်
တွန်းထိုးပစ်ရင်း

“ငါ့ကို မတားနဲ့ ငါ သူနဲ့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့ လာခဲ့တာ”

“ဂန္ဓာဓိလို မိန်းမကို မင်း ဖက်ပြိုင်ဖို့ မကြိုးစားသင့်ဘူး ဇွဲ၊
ဒါ သူ့မွေးနေ့ပွဲနော်၊ ပရိသတ်တွေကြားထဲမှာ မင်း စိန်ခေါ်တာ အန္တရာယ်
များလွန်းတယ်”

“ဘာကိုမှ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ မာယာတွေနဲ့ မိန်းမကို အားလုံး
ရှေ့မှာ ငါ စိန်ခေါ်ရဲတယ်၊ ငါ့ကို မတားနဲ့”

အံတင်းကြိတ်ထားသော ဇွဲနှောင်ကြိုး မျက်နှာက တင်းမာ
ခက်ထန်နေသည်။ ဝင်းစက်နုဖတ်သော မျက်နှာပေါ်က မျက်ဝန်းတွေက
နာကြည်းစိတ်တွေ အရောင်တောက်လို့ နှုတ်ခမ်းတွေက တင်းတင်းစေ့
ထား၏။

ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူတို့လက်တွေထဲက ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေ

စိုးမိုးစာပေ

နှင့် လှမ်းသွားခဲ့သည်။

အနက်ရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် ရှင်သန်သော လူငယ် တစ်ယောက် စားပွဲပေါ်တွင် ကျော်ဖြတ်ကာ သူမ၏ လှမ်းလာနေတာကို ဂန္ဓာဓိ မြင်လိုက်သည်။

ဂုတ်ထောက် ဆံပင်တွေကို လှန်ပြီးသင်ထားတာကြောင့် လူ ရွယ်၏ မျက်နှာကို ထင်ရှားစွာ မြင်နေခဲ့သည်။

မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနက်က စတိုင်ကျ သပ်ရပ်သလို ခြေလှမ်းကျဲကျဲတွေနှင့် လှမ်းလာပုံက ကြည့် ကောင်းသည်။

ညောင်ရိတ်သတ်တွေလည်း ထိုလူရွယ်ကို သတိထားမိကုန်သည်။ စင်ပေါ်မှာ တောင့်တောင့်လေး ရပ်ကာ ကြည့်နေသော ဂန္ဓာဓိရဲ့ အကြည့် တွေကြောင့်မို့ သတိထားမိကုန်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်လေးတောင် ဂရုမစိုက်ဘဲ သူမ၏ကို ပဲ ဦးတည်လှမ်းလာသော လူရွယ်ကို ဂန္ဓာဓိ စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်နေ လိုက်၏။

နက်မှောင်သော မျက်ခုံးစိမ်းစိမ်းတွေအောက်မှာ စူးရှတောက်ပ သော မျက်ဝန်းတစ်စုံ စင်းဖြောင့်ပေါ်လွင်သော နှာတံအောက်က သေ သပ်ပီရိသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက တင်းတင်းစေ့ထား၏။

မင်းသားတစ်ပါးလို ချောမောခန့်ထည်ပေမယ့် ထိုလူရွယ် မျက် ဝန်းတွေထဲမှာတော့ ဒေါသတွေက ပေါက်ကွဲတော့မယ့် ငုံးတစ်လုံးလို စနက်တံဖြုတ်ပြီး အသင့်ရှိနေမှန်း ဂန္ဓာဓိ အကဲခတ်မိ၏။

စတိတ်စင်အထိ ပေါက်သော စကြိုလမ်းဆုံးတော့ စင်ပေါ်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လှမ်းတက်လာသည်။

မထင်မှတ်သော အဖြစ်အပျက်အတွက် ဂန္ဓာဓိ မျက်ခုံးလှလှ လေးတွေ တွန့်ကုပ်ငေးစိုက်ကြည့်နေစဉ် ဂျေမှာ တုံ့ခနဲ ရပ်၏။

ဘယ်သူမှ တက်ခွင့်မပေးသေးသော မွေးနေ့ရှင်တစ်ယောက် သာ ရှိနေသည့် စင်မြင့်အထိ တက်လာသော ထိုလူရွယ် ဘယ်သူလဲ။ ဂန္ဓာဓိနှုတ်က မေးခွန်းမထုတ်သေးခင် သူက ကုတ်အင်္ကျီထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို လက်နှိုက်ယူသည်။

သူ့လက်ထဲမှာ ပါလာသည်က အနက်ရောင် နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့် ဂန္ဓာဓိ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပွင့်ဟသွားတုန်းပဲ ရှိသေးသည်။ ရဲတင်းလွန်းသော သူက နှင်းဆီနက်ကို ဂန္ဓာဓိ ရင်ညွှန့်က စိန်ရင်ထိုးလေး ထဲ ထိုးစိုက်သည်။

“မွေးနေ့လက်ဆောင်တော့ မဟုတ်ဘူး ဂန္ဓာဓိ၊ မင်းကို စိန်ခေါ် ဖို့ လာတာပဲ။ မှောင်ဝင်းနှင့်ဆီနက်ပေါ့”

ဝင်းဝင်းတောက်နေသော သူ့မျက်ဝန်းတွေလိုပဲ စကားသံက

လည်း ခက်ထန်ကြမ်းရသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ငါ့ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာလဲ”

တိကျပြတ်သားတဲ့ ဂန္ဓာရီ အသံက တည်ငြိမ်ပြီး အမိန့်သံဆန်တာမို့ သူ နည်းနည်းတော့ တွန့်ဆုတ်သွားသင့်သည်။ ဒါပေမဲ့

သူ့အကြည့်ရိုင်းရိုင်းတွေက သူမ မျက်နှာပေါ်က လွှဲဖယ်မသွားသေးဘဲ နှုတ်ခမ်းတွေ နာကျင်စွာ တစ်ချက်မဲ့ကျသွားခဲ့သည်။

“ဂန္ဓာရီ ခွဲခနဲ ဆိုတဲ့သူကို မင်းသိမှာပေါ့၊ မကြာခင်မှာ မင်းဘက်က ထိုက်တန်တဲ့ ရှုံးနိမ့်မှုတစ်ခု ပေးဆပ်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားပေတော့”

ဂန္ဓာရီ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခင်မှာဘဲ သူ စတိတ်စင်ပေါ်က ကျောခိုင်း ဆင်းသွားခဲ့သည်။

အလာတုန်းကလိုပဲ စတိုင်ကျ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းတွေနှင့် သူ့ကို ဂန္ဓာရီ မင်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေမိဆဲ။

စားပွဲရိုင်းတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ရပ်ထားသော သူ့ရဲ့ လင့်ခ်ရှာကားပြာကြီးပေါ် တက်သွားခဲ့သည်။

ကားအနားမှာ ရပ်နေသော လူရွယ်နှစ်ယောက်ကလည်း ကားတံခါးဖွင့်ကာ အလျင်အမြန် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွားသည့် ကားကြီးနှင့် သူ့ကို ဧည့်ပရိ

သတ်တွေ စိတ်ဝင်တစား ငေးမောကြည့်နေခဲ့သည်။

သူ့ရဲ့ ကားမြင်ကွင်းက ပျောက်သွားတော့ ဧည့်ပရိသတ်တွေ တီးတိုးစကားတွေ ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်လာခဲ့၏။

ဂန္ဓာရီ ရင်ညွန့်ထက်က နှင်းဆီနက်လေးကို ညင်သာစွာပဲ ဖြုတ်ယူလိုက်ရင်း

“မင်္ဂလာပါရှင် ဒီကနေ့ည ဂန္ဓာရီရဲ့ မွေးနေ့ပွဲ မစခင်မှာ ပထမဆုံး မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ဟောဒီ နှင်းဆီနက်လေးကို ပေးခဲ့သူက ဂန္ဓာရီ အချစ်ကို ရှုံးရှုံးပျံ့ပျံ့ တောင်းခံနေတဲ့သူပါ။ သူ တက်ရောက်ခွင့်မရှိတဲ့ ဒီပွဲမှာ သူ ရှုံးနိမ့်ကြောင်း ဂုဏ်သရေရှိ ဧည့်ပရိသတ်သတ်ကြီး ရှေ့မှောက်မှာ ဝန်ခံသွားခဲ့တာပါ”

လှပသော ခြေရှင်းချက်စကားကို အပြုံးလေးနှင့် ကြေညာရင်း ဂန္ဓာရီ လက်ထဲက နှင်းဆီနက်လေးကို စင်အောက်ထိ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ စတိတ်စင် လှေကားထစ်လေးအတိုင်း ဆင်းလာသည်။

နှင်းဆီနက်ပွင့်လေးက ဂန္ဓာရီရဲ့ လှပသော ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်လေးအောက်မှာ ကြေမွဝပ်ဆင်းသွားခဲ့၏။

မိနစ်ပိုင်းလေးအတွင်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောကိစ္စတွေ မေ့ပျောက်ကာ ဧည့်ခံပွဲလေးက တေးသံတွေနှင့် ပြန်လည် အသက်ဝင်သွားခဲ့သည်။

မွေးနေ့ရှင် ဂန္ဓာရီကတော့ ဧည့်ပရိသတ်တွေကို အပြုံးချိုချို

၃၈

၇

လေးနှင့် နှုတ်ဆက်ရင်း

ညရမ်းလေးက တကယ်ပဲ ကြည်နူးချမ်းမြေ့နေသည်လား။

ဂန္ဓာရီပဲ သိနိုင်ပါလိမ့်မည်။

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၄)

“ဒုန်း”

လက်သီးတစ်ချက်က ဖော်မိကာ တပ်ထားသော စားပွဲခုံလေး၊
ဖေါ်သို့ ဝန်းခနဲ ကျရောက်သွားသည်။

ဒေါသအရှိန်ကြောင့် ဖွဲနှောင်ကြိုး၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး၊ မီးကျွမ်း
ထားသလို ခဲရဲရီနေသည်။

“တောက် ကဝေမ”

တက်တစ်ချက်ကို ခေါက်ရင်း အံ့ကြိတ်ရင်း တင်းတင်းဆုပ်ထား
သည့် လက်သီးတွေက တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေခဲ့သည်။

“လူပုံအလယ်မှာ သူက ငါ့ကို အဲဒီလို သိက္ခာချတယ်တဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် ဇွဲ၊ အဲဒီပွဲကို တက်တဲ့ ငါ့အနီတီကိုယ်တိုင် ပြန်

စိုးမိုးစာပေ

www.burmeseclassic.com

ပြောလို့ သိတာ၊ ငါ့ကိုတောင် မေးနေသေးတယ် တကယ်လားတဲ့”

မီးတောက်လှမတတ် မျက်ဝန်းတွေနှင့် မင်းဇော်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူ မေးလိုက်မိသည်။

“မင်းက ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ မင်းဇော်”

“ငါလည်း ငြင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီလေးက မယုံတူကွ”

“သေစမ်းကွာ ဒီမိန်းမ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ငါ့ကို အရှက်ခွဲလိုက်တာပေါ့”

“နေပါဦး၊ ဇွဲ မင်းကကော ဘာလို့ ဒီမိန်းမရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို သွားခဲ့တာလဲ၊ ဖင်ယော်တို့ တားတဲ့ကြားက မင်း လုပ်ချင်တာ လုပ်ခဲ့တာ မှားတယ်၊ ဂန္ဓာရီကို မင်း စိန်ခေါ်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“အေး ငါသွားခဲ့တာ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သွားခဲ့တာ၊ ဂန္ဓာရီဆိုတဲ့ မိန်းမကို ငါ တိုက်ခိုက်မှာ အမှန်ပဲ၊ ငါက ယောက်ျားတစ်ယောက်လေး၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စိန်ခေါ်ပြီးမှ ရင်ဆိုင်မှာ”

သူ့စကားကြောင့် မင်းဇော် ပန်းတစ်ချက် တွန့်ကာ ခေါင်းကို ခါရမ်းသည်။

“မင်း ခံယူချက်က ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တိုက်ပွဲမစခင်မှာ ဘဲ မင်းရဲ့ဟာကွက်ကို ဂန္ဓာရီက အပိုင်နှင်းချေလိုက်တာ၊ မင်းအတွက် တော့ အစမကောင်းဘူး”

မင်းဇော် စကားကို သူ ဘာမှမတုံ့ပြန်နိုင်။ ရင်ထဲမှာတော့ အလိုမကျခြင်းတွေ တစ်ရပ်ရပ် တိုးနေသည်။

ပန်းချီကားထဲမှာ မြင်ရသော ဂန္ဓာရီထက်တောင် မျက်မြင်ထင်ရှား မြင်ရသည့် ဂန္ဓာရီက လှပလွန်းတာ သူ လက်ခံပါသည်။ မာမီ ပြောသလို သူမရဲ့ လှပမှုတွေက အဆိပ်လို ကြောက်စရာကောင်းနေတာကိုလည်း သူ လက်ခံရတော့မည်။

ဂန္ဓာရီရဲ့ ချောမောမှုတွေအောက်မှာ ကိုကိုကြီး ကျရှုံးခဲ့တာ သေချာသည်။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလှမှာ ဒူးထောက် အရှုံးပေးမှာ မဟုတ်ပါ။

ရုပ်လေး ချောမောသလောက် ဂန္ဓာရီရဲ့ မာယာတွေက ကောက်ကျစ် ယုတ်မာလွန်းသည်။

ဝန်းဝန်းဒိုင်းဒိုင်း ဒေါသတွေနှင့် သူ့ရဲ့ ပထမဆုံး ခြေလှမ်းကို တောင် သူမက လှပစွာ လူသိရှင်ကြား သိကွာချပြသွားခဲ့တာ မင်းဇော် တွက်ပြမှ သူ သိရသည်။

သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမ။

“မင်းဇော် သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို မင်းသိလား”

“စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပဲကွာ၊ ရှာရတာ မခဲယဉ်းပါဘူး၊ မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သိရင် ပြောစမ်းပါကွာ၊ ငါ သူနဲ့ စကားပြောချင်လို့”

“ငါတစ်ခုတော့ သတိပေးမယ် ဇွဲ၊ ဂန္ဓာရီနဲ့ ယဉ်မယ်ဆိုရင် မင်း ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ သတိရှိနေဖို့ လိုတယ်နော်”

စေတနာနှင့် သတိပေးစကားကိုတော့ သူ ခေါင်းညိတ်မိသည်။ ဂန္ဓာရီ ဆိုသော အမည်သည်သာ ကြောက်စရာကောင်းတာ မဟုတ်။ ဂန္ဓာရီ ရဲ့ မမြင်နိုင်သော ရင်ထဲက မာယာတွေကိုလည်း သူ သတိထားရမည်။

မင်းဖော် ပြန်သွားတော့ သူ ပေးခဲ့သော ဖုန်းနံပါတ်ကို သူ နှိပ်ခေါ်လိုက်သည်။

ဖုန်းလိုင်းက မအားလပ်တာမို့ ငါးမိနစ်လောက် စောင့်ပြီးမှပဲ ဖုန်းဝင်သွားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ဖုန်းကိုင်သူက ဂန္ဓာရီကိုယ်တိုင် မဟုတ်ဘဲ သူမရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေး ဖြစ်နေသည်။

“ကိုယ် ဂန္ဓာရီနဲ့ ထိပ်တိုက်စကားပြောချင်တယ်၊ နှင်းဆီနက် ပိုင်ရှင်လို့ ပြောလိုက်ပါ”

တစ်မိနစ်လောက်ပဲ စောင့်လိုက်ရပါသည်။ သူ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ဂန္ဓာရီရဲ့အသံက ချို့သာယူ့ငှာလွန်းနေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ ဂန္ဓာရီပါရှင်”

လူတစ်ယောက်ကို သေစေလောက်တဲ့အထိ ရက်စက်ခဲ့သော

မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ထင်ရက်စရာတောင် မရှိ။

“ဂန္ဓာရီ မင်းရဲ့ ဘတ်ဒေးမှာ မင်း ဘာစကားတွေ ပြောခဲ့တာလဲ”

“လူကြီးမင်း ဘာကိုပြောတာလဲ၊ ကျွန်မကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပါလား”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာကို လူပုံအလယ်မှာ ချခဲ့ပြီးမှ မင်း ဘာလို့ ရူးချင်ဟန်ဆောင်နေတာလဲ ဂန္ဓာရီ”

ထိန်းချုပ်ထားသည့် ဒေါသတွေက ပေါက်ကွဲမိတော့ လေသံ ပြင်းပြင်းနှင့် သူ ပြောလိုက်မိသည်။

“အဟင်း ဟင်း ဒါကို ရှင် မကျေနပ်တာလား၊ ဇွဲနောင်ကြိုး” သူမနှုတ်က ကိုယ့်နာမည်ကို ရေရွတ်လိုက်တာမို့ ဒေါသစိတ်တွေ ပျောက်ကာ အံ့သြသွားမိသည်။

“ငါ့နာမည်ကို မင်း သိနေတယ် ဟုတ်လား”

“အဟင်း ဟင်း ဂန္ဓာရီရဲ့ရင်ဘတ်မှာ မှော်ဝင်နှင်းဆီ တစ်ပွင့်ကို မိုက်ရှူးဆေးနီစွာ လာထိုးစိုက်သွားတဲ့သူဟာ ဇွဲနော် တစ်ဦးတည်းသော ညီ ဇွဲနောင်ကြိုးကလွဲလို့ ဘယ်သူ ဖြစ်မှာလဲ”

“ဟင် မင်းက ကိုကိုကြီးနဲ့ ပတ်သက်သမျှ သိနေတော့ ငါ့ကိုလည်း သိနေပြီပေါ့”

“ဖွဲ့ဟောကြိုးတစ်ခုလုံးရဲ့ ရာဇဝင်ကို ကျွန်မ သိတယ် ဖွဲ့နှောင်ကြိုး”

သူ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြရသည်။ ဂန္ဓာဓီအကြောင်းကို သူ ဘာမှမသိသေးပေမယ့် သူမက အားလုံးသိနေသည်တဲ့။

ဂန္ဓာဓီကိုတော့ သူ လျော့တွက်လို့ မရနိုင်တာ သေချာနေပြီ။

“အဲဒါတွေ ခဏထားဦး၊ ဂန္ဓာဓီ၊ လူတွေအလယ်မှာ မင်း ငါ့ကို သိကွာချလိုက်တဲ့ ကိစ္စအတွက် မင်း ဘယ်လိုပြန်လျော်ပေးမလဲ”

“လျော်ပေးရမယ် ဟုတ်လား၊ နေပါဦး၊ ကျွန်မ ဘာမှားယွင်းခဲ့လို့လဲ၊ ဂန္ဓာဓီကို လူပုံအလယ်မှာ လာစိန်ခေါ်သွားခဲ့တာ ရှင်ပဲလေး၊ ဒီမှာ ဖွဲ့နှောင်ကြိုး၊ ဂန္ဓာဓီဆိုတဲ့ ကျွန်မက စိန်ခေါ်လာတဲ့သူကို ခေါင်းငုံ့ အမှူးမပေးတတ်ဘူး၊ ဂန္ဓာဓီမွေးနေ့ပွဲကို မပိတ်ခေါ်ဘဲ လာပြီး စိန်ခေါ်သွားခဲ့တဲ့ အတွက် ဂန္ဓာဓီက ရှင်ကို ပြန်တုံ့ပြန် စိန်ခေါ်လိုက်တာပဲ”

“ကြိုက်သွားပြီ ကိုယ်လည်း မင်းဆီက တုံ့ပြန်မှုတစ်ခု လိုချင်လို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့တာ၊ ကိုယ့်အစ်ကိုကို မင်း ဘာကြောင့် ဒုက္ခတွေ ပေးခဲ့တာလဲ”

“အဲဒီကိစ္စတွေကို ပြန်ပြောပြဖို့ ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိဘူး”

ကြိုးတစ်စကို ဓားနဲ့ခုတ်ပိုင်း ဖြတ်ချလိုက်သလို စကားစဖြတ်ပြီး ဖုန်းကို ပစ်ချသွားခဲ့သည်။

“ဟာကွာ တောက်”

သူ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားမိကာ နောက်တစ်ကြိမ် ဖုန်းပြန်ခေါ်ဖို့ ရွယ်ပြီးမှ စိတ်ကို လျော့ချလိုက်သည်။

ဂန္ဓာဓီ မင်းနဲ့ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့ ငါ အရောက်လာမှာ ယုံ။

အခန်း (၅)

“မဟာ မိုးကောင်းကင် ကုမ္ပဏီလီမိတက်”

လေးလွှာတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ကုမ္ပဏီကြီး ဖွင့်ထားတာနဲ့ အဆောက်အဦးကြီးက ကြီးမားခမ်းနားသည်။

နေကာဖိုတိုဂရေ မှန်ချပ်တွေနှင့် တည်ဆောက်ထားသော ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ ကားစတင်မှာ ကားကို ဖွဲ့စည်းကြီး ထိုးရပ်လိုက်၏။

လင့်ခရုဇာ ကားပြာကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာသော ဖွဲ့စည်းကြီး၏ စတိုင်က ခန့်ညားလွန်းသည်။ ဖော့ဒ်နိုးရှပ် လက်ရှည်ချောကလက်ရောင် နှင့် အနက်ရောင် ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့အသွင်က ရှင်းသန့်နေသည်။

မျက်ဝန်းတွေကို ဖုံးလွှမ်းထားသော မျက်မှန်နက်ကြောင့် ပျား

စိုးမိုးစာပေ

တောက်ပသော သူ့မျက်ဝန်းတွေကိုတော့ အကဲခတ်ရခက်လိမ့်မည်။

ခြေလှမ်းကျကြီးတွေနှင့် ဂန္ဓာရီရဲ့ ရုံးခန်းရှေ့အထိ သူ လျှောက် ခဲ့သည်။

အပြာရင့်ရောင် မှန်များဖြင့် တပ်ဆင်ဖွဲ့တည်ထားသော ဂန္ဓာရီ ရုံးခန်းရှေ့ကို သူ ရောက်တော့ ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်းဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေး က သူ့ကို ရိုက်နှိုးစွာ နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်္ဂလာပါရှင် ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲရှင်”

“ဂန္ဓာရီနဲ့တွေ့ဖို့ ကိုယ် လာခဲ့တာ”

“M.D နဲ့ ကြိုတင်ချိန်းဆိုထားလို့လားရှင်၊ လူကြီးမင်း နာမည် လေး တစ်ဆိတ်လောက် ပြောပါရှင်”

ကြည့်ရတာ ဂန္ဓာရီရဲ့ P.A မိန်းကလေး ဖြစ်ပုံရသည်။ အလုပ်သဘော စည်းကမ်းချက်တွေနှင့် မေးလာသော မေးခွန်းတွေကို သူ ပြေဆိုဖို့ ဆန္ဒမရှိတာမို့

“မင်းတို့ M.D နဲ့တွေ့ဖို့လာတာ မှန်ပေမယ့် ကိုယ့်ကိစ္စက အလုပ်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ဂန္ဓာရီနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ဆွေးနွေးစရာကိစ္စ အတွက်ပဲ”

“ဟို ကျွန်မ”

ကောင်မလေး တစ်စုံတစ်ရာ ထပ်ပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။ သူ

စိုးမိုးစာပေ

စိတ်မရှည်နိုင်စွာနှင့် ရုံးခန်းတံခါးကိုပဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ဒီ ဒီမှာရှင့်”

ကောင်မလေး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ တားမြစ်ရင်း သူ့အနောက်က ကပ်ပါလာသည်။ ရုံးခန်းစားပွဲနောက်က ဆိုဟထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသော ဂန္ဓာရီ ခေါင်းလေး မော့ကြည့်၏။

ဂန္ဓာရီ မျက်ဝန်းတွေမှာ အံ့သြမှုအရိပ်တွေ ရှိနေခဲ့ပါ။ တည်ငြိမ်စူးရှသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်ကာ ခါးလေးကို ဆန့်မတ်၏။

“ဘယ်သူ့ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ရှင် ဝင်လာတာလဲ ဖွဲ့နောင်ကြီး”

မျက်ခုံးတန်းတန်းလေး နှစ်ဖက် စုကျုံ့ကာ မေးသည့် ဂန္ဓာရီ စကားသံက တည်ငြိမ်လွန်းသည်။ သူ တပ်ဆင်ထားသော မျက်မှန်ကို ချွတ်ပြီး စားပွဲပေါ် ဒေါက်ခနဲ ဖြည့်အောင် တင်သည်။

ပြီးမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပစ်ရင်း

“ခွင့်ပြုချက် တောင်းရလောက်အောင် မင်းဆီကို ကိုယ်အခစားဝင်ဖို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး ဂန္ဓာရီ”

ဂန္ဓာရီ မျက်ဝန်းစူးစူးတွေက သူ့ကို တုံ့ပြန်ရင်ဆိုင်ကြည့်ရင်း တင်းခနဲ ဖြစ်သွားသော နှုတ်ခမ်းတွေဆီက စကားလုံးတို့ ထပ်လွှင့်စပ်လှလာသည်။

“ရှင်လုပ်ရပ်က ရိုင်းစိုင်းလွန်းတယ် ဖွဲ့နောင်ကြီး။ ကျွန်မ

စိုးမိုးစာပေ

ဖုံးခန်းထဲကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်လာတာက ရှင် လွန်နေပြီ”

“ကိုယ်နဲ့ အလေးအနက် စကားပြောနေတုန်း မင်း ဖုန်းကို စိတ်ပစ်လိုက်တာကကော လုပ်သင့်သလား ဂန္ဓာရီ၊ မင်း ကိုယ်နဲ့ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြောက်ရွံ့နေလို့လား”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ့စကားက သူမ မာနကို ထိုးဆွသလိုဖြစ်သွားခဲ့သည် ထင်၏။ အလိုမကျမှုနှင့် မျက်နှာလေး တင်းခနဲ ဖြစ်သွားတာ အထင်အရှား။

“ရွှေရည် ဆယ်မိနစ်လောက် အခန်းအပြင်ဘက်မှာ စောင့်ပေးကွာ၊ မမ ဒီမှာ ကိစ္စလေး ရှင်းလိုက်ချင်လို့”

သူ့အနောက်မှာ ရပ်နေသော မိန်းကလေးကို ဂန္ဓာရီ ပြောလိုက်တော့ ကောင်မလေး ခေါင်းကလေးညိတ်ကာ အခန်းအပြင် ထွက်သွား၏။

“ကဲ ရှင် ဘာပြောချင်တာလဲ ဖွဲ့နောင်ကြီး။ ကျွန်မမှာ အချိန်ပိုမရှိဘူး”

“ကောင်းပြီ ဂန္ဓာရီ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ကျုပ်အစ်ကို ဖွဲ့ခနဲကို ဒုက္ခပေးခဲ့ရတာလဲ”

“အဲဒါ ကျွန်မ သမိုင်းပဲ၊ ရှင်ကို ရှင်းပြဖို့ မလိုအပ်ဘူး”

“မင်း ရည်ရွယ်ချက်ကို ငါ သိချင်တာ ဂန္ဓာရီ၊ ရုပ်ရည်လေး

စိုးမိုးစာပေ

လှပလွန်းသလောက် မင်း စိတ်ထားက ရက်စက်လွန်းတယ်။ ကိုကိုကြီးကို မင်း ဘာလို့ ဒုက္ခပေးတာလဲ။ ကိုကိုကြီးနဲ့မင်း ဘာရန်ငြိုးတွေ ရှိခဲ့သလဲ”

“ဖွဲနောင်ကြီး၊ ရှင် ဘာတစ်ခုမှ မသိဘဲ ဘာကြောင့် ကျွန်မကို လာစွပ်စွဲနေတာလဲ”

သူမ စိတ်မရှည်နိုင်စွာ မျက်မှောင်ကုပ်မေးသည်။ သူမ အဖြစ်တွေကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့တာလား။

“ကိုယ် သိသလောက်တော့ ကိုကိုကြီးက မင်းကို စွဲစွဲလန်းလန်း ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ မင်းအတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ကိုကိုကြီး ဝယ်ထားတဲ့ ခြံနဲ့တိုက် ဒါတွေကို မင်း သိမှာပါ”

“နေခမ်းပါဦး ဖွဲနောင်ကြီး၊ ရှင်အစ်ကိုကို ကျွန်မ လက်ထပ်မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့သလား”

“မင်း ကိုကိုကြီးနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာကြတော့ကော ဘာသဘောလဲ။ ကိုကိုကြီးကို တမင်လှည့်စားလိုက်တာလား”

ဂန္ဓာရီ ဆုံလည်ထိုင်နံမှာ ကျောနှိရင်း သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ

“ဖွဲနောင် ဆိုတာ သူငယ်နပ်စားလေးမှ မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မထက် ရှစ်နှစ်ကျော် အသက်ကြီးတဲ့ ယောက်ျားရင့်မာကြီးလေ အဟင်း ဟင်း”

“မင်း တော်တော် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမပဲ ဂန္ဓာရီ

ငါ့အစ်ကိုကို မင်း တမင်လှည့်စားခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီလောက်ထိ မင်းဘက်က ရက်စက်ခဲ့တာအတွက် ငါ တုံ့ပြန်ခွင့်ရမှ ကျေနပ်မယ်”

“ဖွဲနောင်ကြီး၊ ရှင်က လက်တုံ့ပြန်ချင်တယ်ပေါ့။ ကောင်းပြီလေ ဒါ ရှင့်ဘက်က ရှင်ဆုံးဖြတ်ပေါ့။ ဂန္ဓာရီ စိတ်ထဲမှာ ဖွဲနောင်ကြီးကို ဖြိုခွဲဘက်အဖြစ် စာရင်းသွင်းလိုက်ပြီ”

လှပသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေက သူ့ကို စိန်ခေါ်သည့် စကားတို့ တည်ငြိမ်စွာပဲ ပြောနေခဲ့သည်။

“ကြိုက်တယ် သတ္တိရှိတဲ့ မင်းရဲ့စိတ်ကို ကိုယ် သဘောကျသွားပြီ ဒီမှာ ဂန္ဓာရီ ဒီပြိုင်ပွဲမှာ ငါနိုင်ခဲ့ရင် မင်းငါ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ပြီ။ ကိုကိုကြီးအတွက်ရော ငါ့အတွက်ပါ တောင်းပန်ရလိမ့်မယ်”

သူ တောင်းဆိုတော့ ဂန္ဓာရီ အပြုံးတို့ မပြယ်သော နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကွေး ခေါင်းညိတ်ရင်း

“ရှင် ရှုံးနိုင်သွားခဲ့ရင်ကော ဖွဲနောင်ကြီး”

“ငါက ဖွဲနောင် ဆိုတဲ့ ကိုကိုကြီး မဟုတ်ဘူးလေ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ဖွဲနောင်ကြီး မရှုံးနိုင်စေရဘူး”

ခိုင်ကျည်စွာ ပြောသည့် သူ့စကားကို လျှောင်ပြောင်သလိုနှင့် မထီတရံ ပြုံးနေပုံကိုက ခံနိုင်စရာ တစ်ချက် မရှိပါ။

“ဂန္ဓာရီဆိုတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရှေ့မှာ ရှင် မကျရှုံးဘူးဆိုရင်

ရှင်ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ အနွှဲဆိုတာ မရှိစေရဘူး စိတ်ချထားလိုက်”
သေလိုက်စမ်းဟု သူ့နှုတ်က ကြမ်းတမ်းစွာ ထွက်မိမတတ်
ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ နှုတ်ဆိုတ်စွာနှင့် အံ့ကိုပဲ တင်းတင်းကြိတ်
လိုက်မိသည်။

“ဂန္ဓာရီ မင်း ငါ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်လာစေရမယ်”

ဆတ်ခနဲ ထရပ်ရင်း သူ ကြိမ်းဝါးတော့ သူမ မျက်နှာလေး
တစ်ချက်တောင် မပျက်။

“ဂန္ဓာရီအတွက် ရှင်ဟာ ပြိုင်ဘက် မဟုတ်ပါဘူး ဖွဲ့နှောင်ကြီး။
ဒါပေမဲ့ အခုချိန်ကစပြီး ရှင့်ကို ကျွန်မ လက်ခံလိုက်ပြီ၊ ကဲ ဆယ်မိနစ်
ပြည့်ပြီ ရှင့်ကို ဧည့်ခံဖို့ အချိန်မရှိဘူး”

လှပယဉ်ကျေးစွာ မောင်းထုတ်လိုက်ခြင်းအတွက် သူ့မျက်နှာ
ရဲခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ နှုတ်လည်းမဆက်ပါဘဲ
လှည့်ထွက်သွား၏။

မြင့်မားလွန်းသော အရပ်အမောင်းနှင့် ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေကို
စတိုင်ကျကျ နင်းလျှောက်သွားတတ်သော ဖွဲ့နှောင်ကြီးကို ငေးရင်း
ဂန္ဓာရီ တွေခနဲ ဖြစ်သွား၏။

တကယ်ဆို ဖွဲ့နှောင်ကြီးဆိုတာ သူမရဲ့ မှော်ဝင်နှင်းဆီထဲက
သားကောင်တစ်ကောင် မဟုတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်က စိန်ခေါ်လာတော့လည်း
ဂန္ဓာရီ ဆိုတာ ထိုက်တန်တဲ့ လျော်ကြေးတစ်ခုအတွက် တုံ့ပြန်
ယူတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ရှင် သိလာမှာပါ ဖွဲ့နှောင်ကြီး။

အခန်း (၆)

တကယ်ဆို မြန်မာပြည်နှင့်သူ ဝေးကွာနေခဲ့သည့် ကာလက သုံးနှစ်နီးပါး ကြာခဲ့သည်။

မိသားစုက ပညာရပ်နှင့် သူ ဘွဲ့တစ်ခုပိုင်ဆိုင်တော့ ကိုကိုကြီးက အင်္ဂလန်မှာ အတတ်ပညာဘွဲ့တွေ ထပ်ပြီး သင်ကြားစေချင်ခဲ့သည်။

ကိုကိုကြီး အလှည့်တုန်းက ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်သော အခွင့်အရေးကောင်းတို့ကို မရရှိခဲ့ပါ။ ဒယ်ဒီ မရှိတော့ကတည်းက မာမီနှင့် ဒယ်ဒီရဲ့ လူပုဂံတော်တွေ ဦးဆောင်ကာ လှည့်ပတ်နေခဲ့ရသော ဇွဲ ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီကြီးကို ကိုကိုကြီး စောစီးစွာပဲ တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။

“ကိုကြီး အလှည့်တုန်းက မရခဲ့တဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို ညီအလှည့်မှာ အရယူစေချင်တယ် ညီ၊ စီးပွားရေးလောကထဲမှာ အများနဲ့

ရင်တောင်တန်းနိုင်ဖို့ ညီမှာ အတတ်ပညာတွေ ပြည့်စုံဖို့ လိုတယ်၊ ကိုကြီး ဒယ်ဒီအလုပ်တွေကို တာဝန်ယူထားချိန်မှာ ညီ ပညာရေးကိုပဲ ဦးစားပေး ကြိုးစားပါကွာ”

အင်္ဂလန်အထိ ဘွဲ့လွန်ပညာရပ်တွေ သင်ကြားစေချင်သည့် ကိုကိုကြီး ဆန္ဒကို သူ မငြင်းခဲ့ပါ။

အမိမြေကိုတော့ သူ တစ်နှစ်မှာ တစ်ကြိမ်လောက်ပဲ ပြန်ရောက်နိုင်ခဲ့သည်။ သုံးနှစ်တာမျှ သင်ကြားရမည့် သူ့ပညာရေး အစီအစဉ်က လပိုင်မျှ အလိုမှာပဲ ပျက်ဆီးခဲ့သည်။

ကိုကိုကြီး ဆုံးပါးပြီဆိုမှတော့ မာမီ တစ်ယောက်တည်း ရှိသည့် အိမ်ကို သူ ပြန်ခဲ့ရတော့သည်။

ကိုကိုကြီးရဲ့ သတင်းက ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိပါ။ ကားအက်ဆီဒင့်ကြောင့် ကိုကိုကြီး အသက်ဆုံးပါးခဲ့သည် ဆိုပေမယ့် ထိုဖြစ်ရပ်က အရက်သေစာ သောက်စားပြီး မဆင်မခြင် မောင်းနှင်ခြင်းကြောင့်ဟု သူ သိရသည်။

ကိုကိုကြီး ကားမှောက်ခဲ့တာ အရက်ကြောင့်၊ မူးယစ်စေတတ်သော အရာဆို၍ ဆေးလိပ်ကိုတောင် မသောက်သော ကိုကိုကြီး ဘာကြောင့် အရက်ကျေးကျွန် ဖြစ်ခဲ့သည်လဲ။

တရားခံက ဂန္ဓာရီ ဆိုသော မိန်းကလေးဟု သူ သိခွင့်ရခဲ့၏။

မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ကိုကိုကြီး ဆင်ခြင်ဉာဏ်မဲ့လောက်အောင်
မိုက်ခဲ့တာ သူ မယုံချင်။

အခုတော့ သူ ယုံကြည်ပါပြီ။ ဂန္ဓာရီသည် မက်မောစရာ
ကောင်းလောက်အောင် ချောမောလှပပါသည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုကြီးကို
လည်း သူမ ကစားခဲ့တာ သေချာ၏။

ငွေကြေးနေ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်း လိုအပ်
မှု မရှိအောင် ပြည့်စုံသော ကိုကိုကြီးကို ဂန္ဓာရီ လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းခဲ့သည်
တဲ့။

“မာမီ သားကြီးအတွက် ဒူးထောက်တောင်းပန်ခဲ့တာတောင်
ဂန္ဓာရီက ငြင်းဆိုခဲ့တာ သား။ မာမီမှာ ရှိသမျှ စည်းစိမ်အားလုံး ပုံအပ်ပြီး
သားကြီးကို လက်ထပ်ပါလို့ အောက်ကျခံ တောင်းပန်တာတောင် သူက
ဟားတိုက်ပြီး မောင်းထုတ်ခဲ့တာ သား။”

မာမီလို မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတောင် ဂန္ဓာရီက လှောင်ပြောင်
ရယ်မောခဲ့သေးသည်တဲ့။ ဒါဆိုရင် ဂန္ဓာရီရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ကိုကိုကြီး
ခံစားဒုက္ခရောက်စေချင်တာ တစ်ခုပဲပေါ့။

ကိုကိုကြီးကို ဘာကြောင့် ဂန္ဓာရီ မုန်းတီးခဲ့တာလဲ။

သည်အဖြေကိုတော့ သူ သိချင်ပါသည်။ မဟာ ဖိုးကောင်းကန်
ဟူသော ကုမ္ပဏီကြီးက ကိုကိုကြီးရဲ့ ဇွဲကုမ္ပဏီနှင့် လုပ်ငန်းတူ ဆောက်

လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုပဲ ဖြစ်၏။

ဂန္ဓာရီနှင့်ကိုကိုကြီး ကြားမှာ စီးပွားရေးနှင့်ပတ်သက်သည့်
အငြိုးတွေ ရှိခဲ့သည်လား။

ဒါတွေကို မာမီက ရှင်းလင်းအောင် ပြောမပြနိုင်ခဲ့ပါ။ ကိုကိုကြီး
ကလည်း သူ့ကို ပြောပြနိုင်ခွင့် မရှိတော့။ သူ ရောက်ခဲ့မိတာ ကိုကိုကြီး
ရဲ့ တပည့် ကိုဝဏ္ဏထွန်းဆီကို ဖြစ်သည်။

“ကိုဝဏ္ဏ သိသလောက် ပြောပြပါ။ ကိုကိုကြီးနဲ့ဂန္ဓာရီတို့ ပတ်
သက်သမျှပဲ ကျွန်တော် သိချင်တယ်”

ကိုဝဏ္ဏ ပင့်သက်ရှိက်ကာ ခေါင်းညှိတ်သည်။ ပြီးတော့ မျက်ဝန်း
တွေက သူ့ကို ကျော်ကာ စားသောက်ဆိုင် အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လို့
နေသည်။

ကိုကိုကြီးရဲ့ အရမ်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းလည်း ဟုတ်။ ကိုကိုကြီး
ရဲ့ အားကိုးရာ တပည့်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သော ကိုဝဏ္ဏထွန်း မျက်ဝန်းတွေ
က ကိုကိုကြီးကို လွမ်းဆွတ်သတိရသွားပုံ ရ၏။

“နေ အကြောင်း ငါ သိသလောက် ပြောပြမယ်။ ဂန္ဓာရီ
နဲ့သူနဲ့ ဆုံတွေ့တော့ ငါပါ အနားမှာ ရှိနေခဲ့တယ် ဇွဲ”

ဇွဲနောင်ကြီး မျက်ဝန်းတွေ တောက်ပကာ အားတက်သွားခဲ့၏။
ကိုကိုကြီးနှင့် ဂန္ဓာရီတို့ အတိတ်ကို သိချင်စိတ်ဖြင့် နားစွင့်ထားမိလေ။

“ကံကြမ္မာကပဲ နေအတွက် ကံဆိုမှုကို ယူဆောင်ပေးလာတာ လား မသိဘူး၊ ဇွဲ၊ နေဇွဲဂန္ဓာရီကို ဆုံတွေ့ကြည့်ကာ သိပ်သိပ်မွေ့မွေ့လေးနဲ့ ဆန်းကြယ်နေတယ်”

“ဒုန်း”

“ဟာ”

ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ထားသည့် အဖြစ်။ ခပ်အုပ်အုပ်အသံနှင့် အတူ သူတို့ လင်ခရစ္စာ ကားကြီးကို နောက်ကားက ဝင်ဆောင့်လိုက်တာ မို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဟန်ချက်ပျက် ယိမ်းထိုးသွားရသည်။

“ရမ်းလှချည်လားကွာ”

ဇွဲခနဲ နှုတ်က ဒေါသစိတ်နှင့် ရေရွတ်မိသလို ကားမောင်းသူ ခနဲရာမှာ ထိုင်နေသော ဝဏ္ဏထွန်းက တံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းသည်။

ကိုယ်ကပါကင်တိုးထားသည့် ကားပေါ်တက် ပြန်ထွက်ဖို့ စက် နှိုးနေတုန်းပဲ ရှိသေးသည်။ ရှောခနဲ တွန်းထိုးဝင်လာသည့် MARK II ကားနက်ကြီးက အနောက်မှ ဝင်ဆောင့်မိခြင်း ဖြစ်၏။

ဝဏ္ဏ ဆင်းသွားပြီမို့ သူကတော့ မဆင်းဖြစ်သေးဘဲ နောက် ကြည့်မှန်ထဲကပဲ ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

တစ်ဖက် ကားတံခါးကို ဖွင့်ဆင်းလာသူက မိန်းကလေးတစ်ဦး

စိုးစိုးစာပေ

ဖြစ်နေတာမို့ ဇွဲခနဲ မျက်မှောင်ကုပ်သွားမိသည်။

ခရမ်းပြာရောင် မျက်မှန်လေးက ဝင်းမွတ်နေသော မျက်နှာ လေးပေါ်မှာ ထင်ရှားနေသည်။ အညိုရောင် ဆံနွယ်တွေကို ကကြီးပုံ နဖူးပြေပြေလေး ပေါ်လွင်အောင် အနောက်ဘက်သပ်တင်ချထား၏။

နာတံလေး စင်းလို့ နှုတ်ခမ်းပိပိဖူးဖူးလေးကို ပန်းနုရောင် ဖျော့ဖျော့ ဆေးတင်ထားသည်။

တော်တော်လှပသည့် ကောင်မလေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေး တန်မဲ့ ကားမောင်းကြမ်းလွန်းတာတော့ ဆိုသည်။

ဝဏ္ဏထွက် ဦးစွာ ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းသည့် သူမက အရှင် မျက်ဆီးမှု အခြေအနေကို မြင်တွေ့သွားပုံရသည်။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေ တင်းခနဲစေ့ စုပ်သပ်လိုက်ပုံက အလိုမကျဟန်။

“နောက် မီးသီးတစ်လုံးတော့ သွားပြီ”

ဝဏ္ဏ နှုတ်က ရေရွတ်သံကို သူ ကြားသည်။ ကောင်မလေးက နာရီကို တစ်ချက်ညှို့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လက်ကိုင်အိတ် အညိုရောင် လေးထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ယူသည်။

ဝဏ္ဏထွန်းက သူမကို မော့ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခု ပြောဖို့ ကြံစည်တုန်းပဲ ရှိသေး၏။ သူမ လက်က ဝဏ္ဏထွန်းရှေ့ ကမ်းပေးပြီး ဖြစ်နေသည်။

စိုးစိုးစာပေ

“ပျက်ဆီးသွားတဲ့ အတွက် ကျသလောက် ကျွန်မ လျော်ပေးမယ်၊ ဟောဒီ လိပ်စာကဒ် ယူထားလိုက်”

“ဟာ ဒီလို မလုပ်နဲ့လေ ခင်ဗျား အဲ”

ဝဏ္ဏထွန်း လိပ်စာကဒ်ကို ယောင်နုနု လှမ်းယူကြည့်နေပြီး အူတူတူ ဖြစ်နေတုန်း ကောင်မလေး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို မြင်နေရသည့် သူ တောင်းခံနဲ့ ဒေါသထွက်သွားသည်။ ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ထိုမိန်းကလေးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ လုပ်တုန်းမှာပဲ သူမက ဘာထိရုံးထဲကို ဝင်သွားလေပြီ။

“ဟေ့ကောင် မင်း ဘာအူတူတူ လုပ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်ကားကို တိုက်သွားတာကို”

ဝဏ္ဏကို ကြိမ်းဝါးရင်း ကားနောက်ပိုင်းဆီကိုလည်း သူ အပြေးသွားကြည့်မိ၏။

သူ့ကားနောက်မီးတစ်လုံး အက်သွား၏။ MARK II ကားက ရှေ့မီးသီးလည်း ပျက်ဆီးသွားခဲ့သည်။

“ရော့ ခန လိပ်စာကဒ် ပေးသွားတယ်၊ အတော်အရေးကြီးနေပုံပဲ”

“ဟ လက်ရှိပြဿနာကို မရှင်းဘဲ ဒီလို ထားခဲ့လို့ ရမလား၊ မင်း တော်တော် အူတဲ့ကောင်ပဲ ဝဏ္ဏ”

စိုးမိုးစာပေ

“အပြစ်တင်မစောနဲ့ ခန၊ လိပ်စာကို ကြည့်လိုက်ဦး”

ဝဏ္ဏ စကားကြောင့် သူ လိပ်စာကို ကြည့်လိုက်တော့ အံ့သြစိတ်ကြောင့် မျက်ခုံးတို့ ပင့်တက်သွားရ၏။

“ဂန္ဓာရီ”

သူ့နှုတ်က အသံထွက် ရေရွတ်မိသည်အထိပါပဲ။ မဟာမိုး ကောင်းကင် ကုမ္ပဏီရဲ့ပိုင်ရှင် M.D ဒေါ်ဂန္ဓာရီ ဆိုတာ သူမလား။

ငယ်ရွယ်သည်။ ချောမောသည်ဟု ကြားထားသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ထိ ငယ်ရွယ်မည် မထင်ခဲ့မိ။ ပြီးတော့ ချောမောလှပမည်ဟု တောင် ယုံမထားခဲ့မိ။

“ဘယ်လိုလဲ ခန မင်းလည်း ငါ့လို အံ့သြသွားတယ် မဟုတ်လား”

ဖွဲ့-နု နှုတ်က ဝန်မခံမိပေမယ့် တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့် အသိအမှတ် ပြုမိသည်။ ပြီးတော့ ခါးကြားက ဟန်းဖုန်းလေးကို ထုတ်ယူပြီး လိပ်စာကဒ်ထဲမှ သူမ ဖုန်းနံပါတ်တွေကို ဖိနှိပ်လိုက်၏။

“ဟယ်လို ဂန္ဓာရီပါ”

ချိုသာသော စကားသံလေးကို ကြားတော့ ဖွဲ့ခန ဘာကြောင့် မုန်းမသိဘဲ ပြုံးမိသည်။ ရုပ်ကလေးက ချောမောသလို အသံလေးက လည်း ချိုသာလွန်းသည်။ နာမည်ကတော့ ဂန္ဓာရီ တဲ့၊ လှပပြီး ကြောက်

စိုးမိုးစာပေ

စရာကောင်းတဲ့ နာမည်လေး။

“ဟယ်လို ဘယ်သူလဲ ဂန္ဓာရီ ပြောနေတယ်လေ”

အလိုမကျစွာနှင့် မာဆတ်ဆတ်လေး မေးလာသော အသံလေး ကတောင် စွဲမက်စရာ ကောင်းနေသည်။

“ဝရမ်းပြေးလေး သူများကားမီးလုံးကို တိုက်ခွဲပြီး ထွက်ပြေး တာ ဘာသဘောလဲ”

“ဘယ်သူလဲ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

ဂျစ်ကန်ကန် ဘုဆတ်ဆတ် အသံလေးကိုပဲ ဖွဲနေ စိတ်မဆိုး နိုင်ဘဲ သဘောကျနှစ်ခြိုက်သွားခဲ့တာ အမှန်။

“ဘယ်သူရမလဲ မင်း ခုန တိုက်သွားတဲ့ လန်ခရူဇာကား ပိုင်ရှင်ပေါ့ကွ”

“ကျွတ် ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ ရှင်ကို မလျော်ဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောခဲ့သလဲ၊ ဒီမှာ ကျွန်မ သိပ်အရေးကြီးလို့ ထွက်ခဲ့တာ၊ ရှင် သိပ်ပြီး လျော်ကြေးလိုချင်ရင် တစ်နာရီလောက်စောင့်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မနက်ဖြန် မနက်ဆယ်နာရီတိတိမှာ ကျွန်မ ကုမ္ပဏီကို လာခဲ့၊ ရှင်ကားရဲ့ ပျက်ဆီး သွားတဲ့ တန်ဖိုးကို လျော်ပေးမယ်”

စကားအဆုံးမှာ သူမ ဖုန်းကိုပိတ်သွားခဲ့သည်။ ဖွဲနေ နှုတ်ခမ်း တွေ ပြုံးရင်း ဖုန်းလေးကို ကြည့်နေတော့ ဝဏ္ဏထွန်း မျက်မှောက်ကြို

ကပ်ရင်း

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ခန၊ ဂန္ဓာရီက မင်းကို ရှိခိုးမတတ် တောင်းပန်လိုက်လို့လား”

တမင်ရွှေမေးသော စကားဟု သိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ ကိုယ်တိုင်က ဒေါသစိတ်တွေ ပြေနေတာမို့

“သူ ဒေါသဖြစ်နေတာကို ရယ်ချင်နေတာကွ”

“ဘာရယ် မင်းကားကို ဝင်တိုက်တဲ့မိန်းမက ဒေါသဖြစ်နေရ တယ်လို့”

“ဂန္ဓာရီတဲ့ နာမည်က ဆန်းသလို လူကလည်း မင်း အမြင်ပဲ လေး ငါ ဖုန်းဆက်တာကိုတောင် အနှောင့်အယှက်ပေးတယ် ထင်နေတာ ကွ”

“အံ့မယ် ဒါဆိုလည်း ယာဉ်ထိန်းရဲ ခေါ်ပြီး တိုင်ပစ်လိုက်ကွာ ဒီမိန်းမမျိုး လိုင်စင်အသိမ်းခံမှ ကောင်းမှာ”

“မလိုဘူးလေကွာ ငါ တစ်နာရီ စောင့်ချင်စောင့် မစောင့်ချင်ရင် မနက်ဖြန်မှာ သူနဲ့သွားတွေ့လို့ ရတယ်”

“ဘာကွ ငါတို့က ဒီမှာ ငုတ်တုတ်စောင့်ဦးမှာလား”

“ဖြစ်နိုင်ရင် စောင့်ချင်တာ ဒါပေမဲ့ နောက်နာရီဝက်ဆို ငါ ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စ ရှိနေတော့ သူ ပြောတဲ့ ဒုတိယအစီအစဉ်ကို ငါ ခွေး

ချယ်မယ်၊ မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီ သူနဲ့ငါ ဆုံမှာပေါ့”

ဝဏ္ဏထွန်း သူ့ကို အံ့သြထူးဆန်းသလို ကြည့်သည်။

“နေ မဟာမိုးကောင်းကင် ကုမ္ပဏီက ဂန္ဓာရီဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်ပိုင်းလေးမှာ မင်းလေလံဆွဲတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း တစ်ခုကို ကြားဖြတ်ယူသွားတာနော်”

“ငါ သိတယ် ဝဏ္ဏ၊ အဲဒီကတည်းက ဂန္ဓာရီဆိုတာ ငါ့ဦးနှောက် ထဲ ရောက်လာတာ၊ ငါတို့ စုံစမ်းသိထားတာထက်တောင် သူက စိတ်ဝင် စားစရာ ကောင်းနေပြီ”

“ဒါဆို မင်း ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

“အခု ငါ့ကို ကုမ္ပဏီရုံးခန်းပြန်ပို့ ပြီးရင် မင်း ကားကို ဝပ်ရှော့ မှာ သွားပြင်လိုက်”

“ဟ ဒါက ဟိုမိန်းမ ပြင်ဆင်ပေးရမှာလေကွာ”

ဝဏ္ဏထွန်းက မကျေမနပ်နှင့် ပြောသည်။ သူ ပြုံးယဲ့ယဲ့နှင့် ခေါင်းကိုခါရမ်းရင်း

“ငါ့ကားမီးသီးတစ်လုံး တန်ဖိုးထက် ကြီးမားတဲ့ အခွင့်အရေး ကို ငါ ရလိုက်ပြီပဲကွာ”

“ဘာရယ် မင်း ဂန္ဓာရီနဲ့ သွားပတ်သက်ဦးမှာလား။ ကိုယ်နဲ့ စီးပွားပြိုင်ဘက်ကိုကွာ”

“ငါ သူနဲ့ ထပ်ဆုံချင်တယ်၊ အဲဒါ စီးပွားရေးကိစ္စနဲ့ ဘာမှ မသက်ဆိုင်ဘူး၊ ကဲ သွားဖို့ ဝဏ္ဏ ငါချိန်းထားတဲ့စည်းသည်တွေ နောက်ကျ သွားဦးမယ်”

ဝဏ္ဏထွန်း ကားကို ဆက်မောင်းထွက်ခဲ့ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်နေတာ သေချာ၏။

သူကတော့ ကူရှင်မှာ ခေါင်းမှီရင်း ဂန္ဓာရီပုံရိပ်လေးကိုပဲ ရင်ထဲ မှာ မိတ္တူအထပ်ထပ် ပွားနေမိသည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်ပိုင်းလေးမှာ ဂန္ဓာရီ ဆိုသော အမည်နာမကို သူ ရင်းနှီးခဲ့သည်။

မြို့လယ်က ကွန်ဒိုအိမ်ယာ စီမံကိန်းတစ်ခု၏ ကန်ထရိုက် လေလံပွဲမှာ သူ့ရဲ့ကုမ္ပဏီထက် ဈေးပိုပေးကာ မဟာမိုးကောင်းကင်က လေလံဆွဲသွားခဲ့သည်။

“ဒီမိန်းမက ဘာလဲ၊ ငါပေးခိုင်းထားတဲ့ နောက်ဆုံးဈေးထက် အဆမတန် ပိုပေးသွားတာ လုံးဝ မဖြစ်သင့်ဘူး၊ ဒီစီမံကိန်းမှာ သူ ရှုံးနေပြီ၊ ကံကောင်းမှ အရင်းပဲရမယ်”

“ဒါတော့ မသိဘူး ဆရာ၊ ဂန္ဓာရီဆိုတဲ့ မိန်းမကိုယ်တိုင် လေလံ ဆွဲသွားတာ”

သူ လူစားလွှတ် စေခိုင်းထားသော မန်နေဂျာ ကိုဗညားက

ဖြေရှင်းချက် ပေးခဲ့သည်။

ငယ်ရွယ်ပြီး ချောမောသော ဂန္ဓာရီကို သိုစဉ်တုန်းက သူ မပြင်ဘူးဘဲ စိတ်ဝင်စားခဲ့၏။ အခုတော့ သူမကို သူ ထိပ်တိုက်ဆုံခဲ့ရ သည်။

ကိုဗညား ပြောပြတာထက် ထူးခြားသော ဂန္ဓာရီကို သူ ပိုလို့ စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

ဒါ သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂန္ဓာရီ တဲ့။ မှော်ဆန်လောက်အောင် လှပသလို သူ့ရင်ကိုလည်း မြင်မြင်ချင်း ကိုင်လှုပ်နိုင်စွမ်းသူပါပဲ။

မနက်ဖြန်မှာ မင်းနဲ့ထိပ် ဆုံချင်တယ် ဂန္ဓာရီ။
ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့တဲ့ ငါ မင်းကိုတော့ စိတ်ဝင်စား သွားခဲ့ပြီ။

ဒုတိယအကြိမ် မင်းနဲ့ငါ ထပ်ဆုံခဲ့ရင်...။

အခန်း (၇)

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရတော့မည်။ ဂန္ဓာရီ ရဲ့သတင်းတွေ ကို ကြိုတင်သိရန်နဲ့ ချိန်းဆိုထားသည်ထက် နာရီဝက်နီးပါး စောလာ ခဲ့မိတာ ကိုယ့်အမှား။

“ဦးခွဲနေနဲ့ ချိန်းထားတာ ဆယ်နာရီလို့ မမက ပြောပါတယ်၊ အခု မမ မအားသေးလို့ ဧည့်ဆောင်ထဲမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်စောင့်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဆယ်နာရီတိတိမှာ ပြန်လာပါရင်”

ဂန္ဓာရီရဲ့ P.A မိန်းကလေး စကားကြောင့် သူ ရှက်ရှုံ့ရှုံ့ဖြစ် သွားခဲ့သေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ သူ ဟန်မပျက် ခေါင်း ညှိတ်လက်ခံလိုက်ရ၏။

“ရပါတယ် ကိုယ် ဧည့်ဆောင်မှာပဲ စောင့်ပါ့မယ်၊ ဒီနေ့ ဘာ ကိစ္စမှ မရှိတော့ အဆင်ပြေပါတယ်”

ဆိုဟထိုင်နံတွေနှင့် စားပွဲရှည်လေး တစ်လုံးပြင်ဆင်ထားသော
ဧည့်ဆောင်လေးထဲမှာ သူ ထိုင်စောင့်ဖြစ်သည်။ စောစောက ကော်ဖီ
မလေးက သူ့အတွက် ကော်ဖီတစ်ကရားနှင့် ပြင်ဆင်စဉ်ခံပေးသည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ် မိန်းကလေး မင်း လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ
ကိုယ် သတင်းစာဖတ်ရင်း စောင့်ပါ့မယ်”

အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကော်ဖီတွေ အေးစက်သွား
သည်အထိ ထိုင်စောင့်နေရတာမျိုး သူ့ဘဝမှာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်
ဖြစ်သည်။ အချိန်ကို အမြဲတမ်း တန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးပြုတတ်သော သူ
အခုတော့ အခန်းထဲမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေသည့် အဖြစ်က...

ဆယ်နာရီထိုးဖို့ တစ်မိနစ်အလိုမှာ ဧည့်ခန်းထဲကို အခိတ်တစ်ခု
ဝင်လာသည်။

သူ့ရင်တွေ ထိတ်ခနဲ ခုန်ကာ ယောင်ယမ်းပြီး မတ်တပ်ရပ်
လိုက်မိသည်အထိပါပဲ။

နက်ပြာရောင် အင်္ကျီ အကြပ်လေးကို ဒူးဖုံးရုံ စကပ်အနက်
လေးနှင့် တွဲဝတ်ဆင်ထားတာမို့ ဂန္ဓာဓိသည် မဟူရာ မင်းသမီးတွေ
ဖြစ်နေ၏။ အနက်ရောင် အင်္ကျီလေးရဲ့ လည်ပင်းတစ်ဝိုက်နှင့် လက်အနက်
စတွေမှာ ပလက်တီနမ်ကြိုးပျော့လေးတွေကို လှိုင်းတွန့်လေးတွေ ဖြူ
အောင် တွယ်ကပ်ပြင်ဆင်ထားတာမို့ ဝင်းလက်တောက်ပနေ၏။

ဒူးဖုံးရုံ စကပ်လေး၏ အနားတွေမှာ စိန်ပွင့်လေးတွေ စီခြယ်
ထားပြန်သေးသည်။

“ရှင် စောင့်နေရတဲ့အတွက်တော့ ဝမ်းနည်းပါတယ် ဦးနေ”
သူ့ပါးစပ်အဟောင်းသား မင်သက် အံ့သြသွားခဲ့သည်။ သူ့

စာမည်ကို ဂန္ဓာဓိ သိနေသည်တဲ့။

ဖြောင့်စင်းနေသော အညှီရောင် ဆံပင်ရှည်တွေကို ခါယမ်းဆပ်
ထားပြီး သူ့ရဲ့ဆိုဟထိုင်နံမှာ သူမ ဝင်ထိုင်သည်။ သည်တော့မှ သူလည်း
မတ်တပ်ရပ်နေမိတာကို သတိရပြီး ပြန်ထိုင်ရ၏။

“ပြောပါဦး ဦးဖို့နေ ကျွန်မကြောင့် ပျက်ဆီးသွားတဲ့ ရှင်ကား
အတွက် ဘယ်လောက် ပေးလျှော်ရမလဲ”

မျက်နှာဝန်းလေးတွေနှင့် သူ့ကို တစ်ချက်ပင့်ကြည့်ပြီး မေးလာ
သော ဂန္ဓာဓိကို သူ စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

နွှတ်ဝင်းစက်နေသော မျက်နှာလေးရဲ့ အလှတွေက အပြစ်ဟူ
၍ တစ်မျှတောင် ရှိမနေပါ။ နှာတံစင်းစင်းလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး
တွေက စွဲမက်စရာ ကောင်းသည်။

မျက်နှာပြင်ပြင်တန်းတန်းလေးနှစ်ခုအောက်က ရွှန်းလဲ့တောက်ပ
လွန်းသော ဂန္ဓာဓိ မျက်ဝန်းတွေက ဆွဲဆောင်အား ကောင်းလွန်းပါသည်။

လည်ဟိုက်အင်္ကျီလေးကြောင့် ဝင်းမွတ်ပြည့်တင်းသော လည်

တိုင်လေးဆီက ပလက်တီနမ် ကြိုးမျှင်မျှင်လေးက ထည်ဝါနေ၏။

“ကဲ ရှင်လိုချင်တဲ့ လျော်ကြေးအတိုင်းအတာကို အားမနာစတမ်း ပြောခွင့်ရှိတယ် ဦးစွဲနေ”

“နေဦး မင်းကို ကိုယ် မေးခွန်းတစ်ခု အရင်မေးချင်တယ်၊ ကိုယ့်နာမည်ကို မင်း သိနေတာ အံ့ဩစရာပဲ”

ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းလေးတွေက လွန်ခဲ့ပြီ ပြီးသည်။ လျှပ်တစ်ပြက်လို တစ်ခဏလေးပေမယ့် သူမ အပြုံးလေးက သူ့ရင်ထဲ ဖွဲ့ငြိကျန်ခဲ့သည်။

“အံ့ဩစရာမှ မရှိဘဲ ဖွဲ့ငြိကျန်ခဲ့တာ ထင်ရှားတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုပဲ”

သူမရဲ့ ဖြေရှင်းချက်လေး တစ်ခုအတွက် သူ လက်မခံနိုင်ပါ။ ဂန္ဓာရီ ဆိုတာလည်း မဟာမိတ်ကောင်းကင် ကုမ္ပဏီကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင်အဖြစ်တာ M.D တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဖွဲ့ငြိနေ နာမည်ကြီးဖူးရုံပဲဖြစ်ကာ မမြင်ဘူးပဲ။ ဂန္ဓာရီက သူ့အကြောင်းတွေ ဘယ်လောက်သိနေသလဲ။ အံ့ဩစရာကောင်းသလို စိတ်ထဲကလည်း ကျေနပ်သွားမိတာ အမှန်။

“မင်းဟာ ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင် လိမ်ညာတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

သူ့စကားကြောင့် မျက်နှာလေးတွေ အလိုမကျသလို တွန့်ကျွေးသွားပုံကလည်း ချစ်စရာကောင်းနေပြန်သည်။ ဂန္ဓာရီဆိုသော အမည်နှင့် လိုက်ဖက်အောင် သူမရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းက သူ့ကိုတော့ ဖမ်းစားနိုင်လွန်းပါသည်။

“မင်းလေး ကိုယ့်ကားကို တမင်ဝင်တိုက်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

ဒဲ့တိုး မေးခွန်းတစ်ခုကို သူ မထင်မှတ်ဘဲ မေးချလိုက်သည်။

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ဂန္ဓာရီ သဘောကျသလို ရယ်နေသည်။ ကြည်လင်ရှင်းသန့်နေသော မျက်နှာလေးမှာ ရှက်ရွံ့သွားတာမျိုး မတွေ့ရပါ။

“ရှင် လူကဲခတ် မှားနေပြီ တကယ်တော့ ဂန္ဓာရီက ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးနော် ဒါပေမဲ့ ရှင်ကိုတော့ မလိမ်ညာဘဲ ဖြေပါမယ် ဟုတ်တယ် ရှင်ကားမှန်းသိလို့ ကျွန်မ တမင်ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်တာ”

“ဟား ဘာလို့ကြီးပါလား၊ နေပါဦး မင်း အလိုမကျစရာကိစ္စတာများ ကိုယ်လုပ်ထားမိလို့လဲ”

“ရှင်ကို ကျွန်မ အသည်းယားလို့ တမင်ဝင်တိုက်ပစ်တာ”

သူ တွန့်ခွန်တောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့စကားက ရိုးသားစွာ ဖန်ခံခြင်း ဖြစ်ပေမယ့် သူ့မှာတော့ ထူပူရှိန်မြဲသွားသည်။

“ကိုယ့်ကို အသည်းယားလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ သန်မာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ခိုင်ခံ့တာ တပည့်မောင်းဖို့တဲ့ ကားပေါ်မှာ အငြိမ့်သား ထိုင်စီးတတ်တဲ့ ဦးစွဲခနကို အမြင်ကပ်လို့ ရှင်းပြီလား”

ဂန္ဓာရီလို နာမည်ကျော် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင် မိန်းကလေးက သူ့ကို ခေါင်းလေးစောင်း နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ပြောနေသော စတိုင်လေး က တကယ့်ကို ချစ်စဖွယ်ပါ။

“ကိုယ့်က ခေါင်းထဲမှာ အလုပ်ကိစ္စတွေပဲ ထည့်ထားတတ်လို့ တမင် မမောင်းတာပါ။ ဝဏ္ဏထွန်းဆိုတာက ကိုယ့်မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းပဲ လေး ကားမောင်းရင်း အလုပ်အကြောင်း အာရုံရောက်နေရင် မင်းလိုပဲ သူများကား ဝင်တိုက်မိမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ပြောပြီးပြီလေ တမင်ဝင်တိုက်တာလို့”

နှုတ်ခမ်းလေးစူကာ တဖွတ်ထိုး ပြောနေပုံက ကလေးဆိုးလေး အတိုင်းမို့ စွဲခန သဘောကျသွားသည်။ သည်လိုဆိုတော့လည်း ဂန္ဓာရီ သည် မိန်းမဆန်သော မိန်းကလေးပါပဲလား။

“မင်း တမင်ဝင်တိုက်တာဆိုရင်တော့ ထိုက်တန်တဲ့ လျော်ကြေး တော့ ပေးရလိမ့်မယ် ဂန္ဓာရီ”

သူ မျက်နှာတည်တည်နှင့် ဆိုတော့ ဂန္ဓာရီ ဂရုမစိုက်သလို

မျက်ခုံးလေးတွေ ပင့်တင်ရင်း

“ပြောလေ ဘယ်လောက်ကျကျ လျော်မယ်လို့ ရှင့်ကို ပြောထား ပြီးသားပဲ”

“မင်းစကားကို အလွယ်မပြောသင့်ဘူး။ ကိုယ်သိထားသ လောက် ဂန္ဓာရီ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ကတိတည်တယ်နော်”

“စိတ်ချ ရှင့်ဘက်က ထိုက်တန်တဲ့ တန်ကြေးတော့ ဖြစ်ပစေပေါ့ ဂန္ဓာရီ ကတိပေးပြီးသား ကတိကို မဖျောက်ဖျက်တတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီ ကိုယ် ထိုက်တန်တဲ့ လျော်ကြေးပဲ တောင်းမှာပါ။ မနွေကတည်းက ကိုယ့်ကားကို ပြင်ဆင်ပြီးပြီ။ အားလုံး O.K ပါတယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာ ဂန္ဓာရီကို နာရီဝက်လောက် ထိုင်စောင့်နေတာ ကိုယ်လိုချင် တာ တစ်ခုရှိလို့ပဲ”

သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း သူ စကားကို ရပ် လိုက်တော့လည်း သူမ တစ်ချက်လေးတောင် မတွန့်ဘဲ သူ့ကို တန်ပြန် ဂူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ကိုယ် မင်းဆီက လိုချင်တာ ထောင့်ငါးရာ”

ဂန္ဓာရီ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားသည်။ မျက်တောင် လေးတွေ ပုတ်ခတ်ပြီး သူ့ကို ကြည့်နေပုံက ရှက်သွေးဖြာသွားတာလား။ ဝင်းမွတ်နေသော ပါးပြင်ပေါ်က စိမ်းဖြူ သွေးကြောလေးတွေ

ကို ငေးရင်း သူ့ရင်တွေ နွေးထွေးရှိန်းပြနေတာ ကိုယ်တိုင်ပဲ သိပါသည်။
မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် သည်လို ခံစားမှုမျိုး ခံစားရတာ ဖွဲ့နေဆိုတဲ့
သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံး။

“ကိုယ့်အသက် သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်ကျော်ပြီ ဂန္ဓာရီ၊ ဘယ်မိန်း
ကလေးကြောင့်မှ ကိုယ် မလှုပ်ခတ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ စီးပွားရေးထဲမှာပဲ
အချိန်တွေ နှစ်မြှုပ်ထားခဲ့တာ၊ အခု ဂန္ဓာရီဆိုတဲ့ မင်းလေးအတွက်
ကိုယ် ဒီနေရာမှာ ရောက်နေတာပါ”

သူ့စကားတွေကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေရာမှ သူမ လှစ်
ခနဲ ပြုံးသည်။ ဖြူဖွေး ညီညာသော သွားလေးတွေတောင် ခိုလှုံခနဲ မြင်
လိုက်ရ၏။

ပြီးတော့ သူမ ဆိုဟာထိုင်နံပေါ် တင်ထားသော လက်ကိုင်အိတ်
လေးကို ဖွင့်သည်။

“ကျွန်မအတွက် ရှင့်ရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးသွား
တာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ရော့ ရှင်လိုချင်တဲ့ လျော်ကြေး”

အိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်နှင့် ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို
ထုတ်ကာ ပေးနေတော့ သူ လှမ်းမယူဖြစ်ခဲ့ပါ။

“ဂန္ဓာရီ”

“ရှင် တောင်းဆိုတာ ဒါ မဟုတ်ဘူးလား”

စိုးမိုးစာပေ

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ အပြုံးရိပ်သမ်းကာ ဆိုနေပုံက သူ့ကို မချင့်
မရဲ ဖြစ်စေ၏။

“အဟင်း ဟင်း ရှင့်ရဲ့ ပွင့်လင်းရိုးသားမှုကို ဂန္ဓာရီ အသိအ
မှတ် ပြုပါတယ် ကိုဖွဲ့နေ”

“ဂန္ဓာရီ ဆိုလိုတာက ကိုယ့်ကို”

“ဟိုး ဆရာ နေဦးလေ ခိုင်မာတဲ့ အဆောက်အဦတစ်ခုဆိုတာ
ချက်ချင်းဆောက်လို့ရတဲ့ အရာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အခု ရှင့်နဲ့ဂန္ဓာရီ
စိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားပြီဆို ကျေနပ်ပါ”

ဂန္ဓာရီ အပြုံးလေးနှင့် ဆိုသည့် စကားက သူ့ရင်ထဲအထိ
စိန်ဝင်သွားခဲ့သည်။

ဂန္ဓာရီ တဲ့။ ဖွဲ့နေ ဆိုတဲ့ သူ့နှလုံးသားကို လှုပ်ခတ်စေအောင်
စွမ်းနိုင်တဲ့ မင်းလေးကို ကိုယ် ငြိတွယ်သွားခဲ့တာ သေချာပြီ။

ကိုယ်နဲ့မင်း ဆုံတွေ့ခဲ့ကြတာ နှစ်ကြိမ် နှစ်ခါပဲ ရှိသေးတယ်။
အဲဒီ အချိန်ကာလလေးတွေကလည်း သိပ်ကို တိုတောင်းလွန်းတယ်။
ဒါပေမဲ့...။

သေချာတာက ဂန္ဓာရီ ဆိုတာ ကိုယ့်နှလုံးသားကို အပိုင်စား
သိမ်းပိုက်သွားတဲ့ သခင်မလေးပါပဲ။

မင်း ယုံပါ ဂန္ဓာရီရယ်။

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၈)

“ခန မင်းတို့ဟာက ဟုတ်သေးရဲ့လားကွာ”

ဂန္ဓာရီနဲ့ သူ့အကြောင်းကို ပြောပြတော့ ဝဏ္ဏထွန်း မယုံနိုင်
သလို မေးသည်။

“မင်းကို ငါ ဘာလို့ ညာရမှာလဲကွာ၊ ညာစရာလား”

“နေဦး၊ အခု မင်းတို့ချင်း ချစ်သွားကြပြီလား”

“ဂန္ဓာရီ နှုတ်က အဖြေကို ငါ မပိုင်ဆိုင်ရသေးပေမယ့် သူ့
မျက်ဝန်းတွေထဲက အဖြေကို ငါ သိနေတယ် ဝဏ္ဏ”

“မင်းတို့ ဆုံတာ ဘာမှမကြာသေးဘူး၊ မင်းလို လူက မြင်မြင်
ချင်း ဒီလောက် ဖြစ်သွားတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

ဝဏ္ဏထွန်း အံ့သြမည်ဆိုလည်း အံ့သြစရာ အဖြစ်အပျက်

စိုးမိုးစာပေ

ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ အရေးပါစွာ မရှိခဲ့ဘူးပါ။

ကျောင်းမှာကတည်းက မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်လျှင်
သူ ကင်းရှင်းသည်။ မာမီနှင့် ညီလေး ဇွဲနှောင်ကြီး အတွက် သူ့မှာ
ရည်ရွယ်ချက်တွေ ထားခဲ့သည်။

ဒယ်ဒီ မရှိတော့ချိန်မှာ မာမီတစ်ယောက်တည်း မိန်းမသား
တန်မဲ့ စီးပွားရေးလောကထဲ ဝင်နေရတာကို သူ စာနာသနားသည်။
ပြီးတော့ သူ့ထက် ရှစ်နှစ်နီးပါးငယ်သော ညီလေးအတွက်လည်း ရည်ရွယ်
ချက်တွေ ရှိသည်။

ဒါတွေကြောင့် သူ ဘွဲ့ရပြီးသည်နှင့် ဒယ်ဒီအလုပ်ကို ခြေရာ
နင်း ဆက်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။

အပြိုင်အဆိုင် စီးပွားရေးလောကထဲမှာ သူ့ဘဝရဲ့ အချိန်တွေ
ကို နှစ်မြှုပ်ထားခဲ့တာ ကြာပြီ။ မာမီလည်း အေးချမ်းစွာ နေနိုင်ပြီ။

ညီငယ် ဇွဲနှောင်ကြီးလည်း တိုင်းတစ်ပါးအထိတောင် ဟညာသွား
သင်ယူနိုင်သည်။

သူ့ဘဝကို ချစ်သော မာမီနှင့်ညီအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု
ကြွေးကြော်ထားခဲ့သမျှ အခုတော့။

“ငါ အံ့သြနေတယ် ခန၊ ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စားတဲ့
မင်းက ဂန္ဓာရီနဲ့ကျမှ ချက်ချင်းလက်ငင်းကြီး အချစ်ဆိပ်တက်သွားတာ

စိုးမိုးစာပေ

ဂန္ဓာရီကပဲ စွမ်းနေသလား”

“အချစ်က ဆန်းကြယ်တာပါကွာ၊ ဂန္ဓာရီ ချောတာ မှန်ပေမယ့် သူ့ကို ငါ ချစ်တာ အဲဒီ အလှတစ်ခုထဲကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ မာကျောကျော စိတ်ဓာတ်လေးကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွားတာ၊ ငါ့ကားကို နောက်ကဝင်တီး သွားပြီး ဆက်ဆံသွားတာလေးကို သဘောကျတယ်”

“သေစမ်း ဒါတောင် ကားမီးလုံးပဲ တိုက်လို့ဖြစ်မယ်၊ တစ်ကား လုံး စိမ့်ညက်ညက် ကြေသွားရင် မလွယ်ဘူး”

ဝဏ္ဏထွန်း နှိပ်ကွပ်ပေမယ့် သူ အပြုံးမပျက်နိုင်ခဲ့ပါ။

ဂန္ဓာရီရဲ့ ကျစ်ကန်ကန် အမူအယာလေးကြောင့် သူ့နှလုံးသား က အချစ်တို့ ပေါက်ဖွားလာခဲ့တာလား။ ကလေးဆန်စွာ သူ့ကို တုံ့ပြန် ဆက်ဆံပုံလေးမှာ ရင်ခုန်သွားခဲ့တာလား။

အသေအချာ မသိပေမယ့် သူ့နှလုံးသားမှာတော့ ဂန္ဓာရီသည် တွယ်ငြိနေခဲ့တာ အသေအချာပဲ ဖြစ်သည်။

ဂန္ဓာရီရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေးကို သူ မနက်တစ်ကြိမ် ညနေတစ် ကြိမ် ဖုန်းဆက်ဖြစ်၏။

“ဒုက္ခပါပဲ ဖုန်းနံပါတ်ပေးမိတာ မှားပြီ ထင်တယ်”

“ဘာလို့လဲ ဟင် ဂန္ဓာရီလေး”

“အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ ဆက်နေတာ၊ စိတ်တွေ ရှုပ်လာ

လို့ပေါ့”

“ဂန္ဓာရီရယ် မင်းအသံလေး မကြားရရင် ကိုယ် မနေတတ်ဘူး၊ အလုပ်ချိန်မှာတောင် သတိရနေလို့ မင်းလေး၊ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာ စိုးလို့ မဆက်တာ”

“အခုလည်း ဘာထူးလဲ၊ သူများ အိပ်တော့မှာကို”

“ဟင် ဟုတ်လား ဆောရီးကွာ ဂန္ဓာရီလေးကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်သွားရင် ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“စိတ်ဆိုးသွားတာလား ဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဂန္ဓာရီ အိပ်ရေးပျက်မှာစိုးလို့ပါကွာ၊ တကယ်ပါ အိပ်ပျက်ပြီး အလှပျက်သွားမှာစိုးလို့”

“အဟင်း ကောင်းတာပေါ့ ဒါမှ တကောက်ကောက်လိုက် နှောင့် ယှက်နေတဲ့ ယောက်ျားတွေရန်က အေးမှာ”

“ဟင် ဂန္ဓာရီကို ဘယ်သူနှောင့်ယှက်နေလို့လဲ၊ ကိုယ့်ကို ပြော စမ်းပါ”

သူ တကယ်ပဲ စိုးရိမ်စွာ မေးတော့ ဂန္ဓာရီ သဘောကျသလို တခစ်ခစ် ရယ်သည်။

“ဟာ ရယ်မနေနဲ့၊ ဂန္ဓာရီကို နှောင့်ယှက်တဲ့သူကို ကိုယ် သိ ချင်တယ်၊ ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း”

“သိချင်ရင် ပြောမှာပေါ့၊ နေ့နေညည နောင်ယုက်နေတာ”

“ဟင် ဒီကောင်က”

“ဟုတ်တယ် တစ်ခါတလေ အလုပ်တောင် လုပ်လို့ မရဘူး။

အတော်ကို ဆိုးရွားတယ်”

“ဒီလောက်အထိတော့ လွန်နေပြီ၊ အဲဒီကောင်ကို ကိုယ် ရှင်မယ် ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူလဲပဲ ပြော”

“ဖွဲ့ ဝေ တဲ့”

“ဟာကွာ”

ခပ်တည်တည်နှင့် နောက်နေတာကို သူ့မှာ စိုးရိမ်ဒေါသတွေ ထွက်မိတာတောင် ရှက်မိသေးရဲ့။ လူကြီးကို နောက်စရာ မှတ်နေသလား မသိ။

“တကယ်ပြောတာ ညဘက်ဆို အိပ်ချင်စိတ်ကို မျက်လုံးဖြူ ထိန်းပြီး သူ့ ဖုန်းမျှော်ရတာလဲ ဒုက္ခတစ်မျိုးပဲ၊ ဂန္ဓာရီ စိတ်ကို အပိုက် သိမ်းနေတဲ့ လူဆိုးကြီးလေ အဟင်း ဟင်း”

“ဂန္ဓာရီ ကိုယ် ကိုယ်လေ”

“ဟင့်အင်း မပြောနဲ့ မကြားရဲသေးဘူး ဂွတ်နိုက်”

နှုတ်ဆက်စကားလေးဆိုကာ ဖုန်းကို အပြီးပိတ်သွားတော့ အမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဝေဒနာတွေနဲ့ ခံရခက်ခက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

စိုးမိုးစာပေ

တော်တော်ဆိုးလွန်းသည့် ကောင်မလေး။

သင်းလေးနဲ့ တွေ့မှ ကိုယ့်မှာ သူငယ်နှစ်စားလေးဖြစ်လိုဖြစ် နဲ့ ရင်တွေ့ရန် လှုပ်ရှားတတ်နေတာ။

ကောင်မလေးရယ် မနှိပ်စက်ပါနဲ့။

မချစ်ဘူးတဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားက နုနုလေးမို့ တောင်းပန်ပါတယ်။

ဂန္ဓာရီ

မင်းရဲ့ အပြုအမူလေးတွေ အားလုံးထဲမှာပဲ ကိုယ် ကျွမ်းခဲ့ရတာ ပါ။ ကြာလေလေ ကိုယ် မင်းကို စွန့်လွှတ်ရမှာ ကြောက်လာလေလေပဲ။

ကလေးရယ် ပိုင်ဆိုင်ချင်လွန်းတာ ဖြတ်နီးလွန်းလို့ပါ။

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၉)

ရှားရှားပါးပါး ဆုံတွေ့ခွင့်ရတဲ့ တနင်္ဂနွေရက်လေးတွေမှာလည်း
ဂန္ဓာရီ ဆိုတဲ့ အလှနတ်သမီးလေးက သူ့ကို ပိုင်စိုးခဲ့တာပါပဲ။

“ဂန္ဓာရီ ကိုယ့်ကို ဒီလောက်ထိ မညှဉ်းဆဲပါနဲ့ကွာ”

“ဘုရားရေ ကျွန်မ ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

ရင်ဘတ်လေး ဖိကာ ဂန္ဓာရီ ပြောတော့ ဇွဲနေ မချင့်မရဲ ဖြစ်
ရပြန်သည်။

“ကလေး မင်း မနောက်နဲ့နော်”

“အိုး ဦးနေ ဘာနောက်မိလို့လဲ”

“ဂန္ဓာရီ ကိုယ် စိတ်မထိန်းနိုင်ရင် မင်းကို ဖက်နှင်းပစ်မှာနော်
မယုံမရှိနဲ့ တကယ် ပြောနေတာ”

စိုးရီးစာပေ

ဂန္ဓာရီ ပန်းလေး ကျွဲကာ ကြောက်သလို လုပ်ပြသည်။ ဇွဲနေ
ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာတွေ့ မာနတွေကိုသာ ထည့်မတွက်ဘဲ
သည်ဆိုင်ထဲမှာပဲ သူ့စိတ်ကို ဖြေလွှတ်ပေးလိုက်ချင်မတတ်ပါဘဲ။

“အဟင်း ဟင်း စိတ်ဆိုးနေပုံကြီးကလည်း”

“ကလေး ကိုယ့်က မင်း လှောင်စရာကောင်းကြီး ဖြစ်နေပြီလား။
မင်းလေး ကိုယ့်ကို ဒီအချိန်ထိ ညှဉ်းဆဲထားတာ မကောင်းဘူးကွာ၊
ကိုယ် အရမ်းခံစားရတယ် သိလား။ မင်းအတွက် ကိုယ့်မှာ ရည်ရွယ်ချက်
တွေ အများကြီးပဲ”

သူ အလေးအနက်ဆိုတော့ အရယ်မျက်နှာလေး တည်သွားခဲ့
သည်။

“ကိုယ့်ဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့တယ်၊ တစ်
ယောက်တည်းကိုပဲ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ရည်ရွယ်တာပါ။ ကလေးရဲ့
အဖြေကို ကိုယ် ကြားချင်ပြီ”

“ဂန္ဓာရီ ဘဝမှာလည်း စီးပွားရေး အလုပ်ထဲမှာပဲ နှစ်မြှုပ်ခဲ့တာ
ပါ။ အချစ်ကို မယုံကြည်ဘူးဆိုချင်ဆိုပါ တစ်ဘဝလုံးအတွက် အရေးကိစ္စ
ကိုတော့ လေးနက်စွာပဲ လုပ်ချင်တယ်”

“ကိုယ့်ကိုယ့်ပါ ကလေး ကလေး ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ကိုယ်
အားလုံး ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်၊ ကိုယ် ကလေးကို လက်ထပ်ပါရစေ”

စိုးရီးစာပေ

ဂန္ဓာရီ မျက်နှာလေး ပင့်တက်သွားကာ သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။
 “ဦးစွဲနေ စကားတွေက အဆင့်ကျော်နေပြီ ထင်တယ်၊ အဟဉ်
 လက်ထပ်ခွင့်ထက် ကျွန်မဆီက အဖြေကို အရင်တောင်းသင့်တာ”

“ကလေးရယ် မင်းကို တစ်ဘဝလုံးအတွက် ရည်ရွယ်ထားတာ
 လို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

“တစ်ဘဝလုံးအတွက် ဟုတ်လား။ အဲဒီလောက်ထိ ဦးစွဲနေ
 ဘက်က လေးနက်နေမှန်း ဂန္ဓာရီ မသိခဲ့ဘူး”

“ကိုယ့်အရွယ်က လူငယ်လေး တစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ကလေး
 ရယ်၊ အလေးအနက် မဟုတ်ဘဲနဲ့ လုပ်ပါ့မလား”

“ဆောရီး ဂန္ဓာရီဆိုလိုတာက ဂန္ဓာရီတို့နှစ်ယောက် အနာဂတ်
 အတွက်ဆိုရင် ဦးစွဲနေ ဘယ်လောက်အထိ လက်တွေ့အကောင်အထည်
 ဖော်ထားပြီးပြီလဲ”

“ဂန္ဓာရီ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဟင်”

“နှစ်ယောက်ဘဝအထိ ရည်ရွယ်တယ်ဆိုရင် ဂန္ဓာရီတို့ နေထိုင်
 ဖို့ နှစ်ဦးဘဝအတွက် နေထိုင်စရာကအစ လိုအပ်တယ်လေ”

“ကိုယ် သဘောပေါက်ပြီ၊ ဂန္ဓာရီကို ကိုယ် ဘယ်လောက်
 ချစ်သလဲဆိုတာ အကောင်းဆုံး သက်သေပြမယ်၊ ကိုယ်နဲ့ဂန္ဓာရီတို့ နှစ်
 ယောက် ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့ ဂန္ဓာရီ စိတ်တိုင်းကျ ဂေဟာတစ်ခု

ကိုယ် အမြန်ဆုံး တည်ဆောက်မယ်၊ အဲဒီ ဂေဟာအမည်က ‘ဇွဲဂန္ဓာရီ’
 လို့ အမည်တွင်စေရမယ်”

သူ့နှုတ်က ရေရွတ်ကြိမ်းဝါးတော့ ဂန္ဓာရီ ကျေနပ်ပြီးလေးနှင့်
 ဝေးကြည့်နေခဲ့သည်။

“ကဲ ဂန္ဓာရီလေး စိတ်ရှုပ်သွားပြီလား၊ စိတ်မညစ်နဲ့နော် စား
 လိုက်ဦး၊ ပြီးရင် ဂန္ဓာရီ ပလာဇာ သွားမယ်ဆို ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ဂန္ဓာရီ ပန်းကန်ထဲကို သူ ဟင်းလျာတွေ ခပ်ထည့်ပေးတော့
 ဂန္ဓာရီ ကျေနပ်အပြီးလေးနှင့် သူ့ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းတွေ ထပ်ခပ်တည့်
 ပေးသည်။

သည်လိုဆိုတော့လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်ကြည်းနူးစွာနှင့်
 ဂန္ဓာရီကို ပိုလို့ မြတ်နိုးရပြန်သည်။

ဂန္ဓာရီ အလိုအတိုင်း ပလာဇာထဲ လျှောက်ကာ ဂန္ဓာရီ ဝယ်
 သမျှ တပွေ့တပိုက် သယ်ယူပေးရတာလည်း သူ မရှက်နိုင်ခဲ့ပါ။

ဂန္ဓာရီကတော့ အပြီးလေးတွေ ဝေလျက် တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်
 ထွက် မမောနိုင်အောင် ရှိသည်။

ညနေပြန်တော့ ဂန္ဓာရီ သူ့လက်ထဲကို အိတ်ထဲက မှန်သေတ္တာ
 ဖုံးလေး ထုတ်ပေး၏။

“ဘာလဲ ဂန္ဓာရီရဲ့”

“ဂန္ဓာဓီရဲ့ လက်ဆောင်လေ”

သူတောင် မသိလိုက်ဘဲ ဂန္ဓာဓီ ဘယ်အချိန်က ဝယ်ယူထားခဲ့သည် မသိ။ မှန်ပုံလေးထဲကို ငုံ့ကြည့်တော့ အဖြူရောင်အောက်ခံ မှန်ပုံလေးထဲမှာ အနက်ရောင် နှင်းဆီပွင့်လေး တစ်ပွင့်။

“နှင်းဆီနက်လေးပဲ”

“အင်းလေ ဂန္ဓာဓီရဲ့ လက်ဆောင်ပေါ့”

သူ နားမလည်နိုင်စွာ ယူခဲ့ရင်း ပြန်ခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ သူ့ဟန်းဖုန်းလေးက ထပြည်တာမို့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဂန္ဓာဓီ ဆီက ပြစ်နေ၏။

“ဂန္ဓာဓီ လား ကိုယ်ပါ”

“ဦးနေ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလား ဟင်”

“ကိုယ် အခုပဲ ရောက်တာ ကလေးရဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြောစရာ တစ်ခုမေ့သွားလို့ ဂန္ဓာဓီ ပေးတဲ့ နှင်းဆီလေးကို အသေအချာ သိမ်းထားနော်”

“ဘလက်ရှီ(စ်)လေးကိုလား ဂန္ဓာဓီ”

“အင်းလေ အဲဒါ ဂန္ဓာဓီရဲ့ အနှစ်သက်ဆုံး နှင်းဆီနက်လေးပေါ့။ magic flower တဲ့၊ မှော်ဝင်နှင်းဆီပေါ့”

“မှော်ဝင်နှင်းဆီ”

“ဟုတ်တယ် အချစ်ဆိုတာ မှော်ဆန်လွန်းတယ်လေ၊ မှော်ဝင်နှင်းဆီဆိုတာ မှော်ဆန်တဲ့ ချစ်ခြင်းနိမိတ်ပေါ့။ ဂန္ဓာဓီရဲ့ အချစ်တွေကိုကိုကို ပေးလိုက်ပြီ”

“ဂန္ဓာဓီ တကယ် တကယ် ပြောနေတာနော်”

သူ ဝမ်းသာအားရ မေးတော့ အင်း ဆိုတော့ ဂန္ဓာဓီ အသံလေးက ဖုန်းထဲက နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်သွားခဲ့သည်။

ဂန္ဓာဓီရဲ့ မှော်ဝင်နှင်းဆီနက်လေးက ဂန္ဓာဓီရဲ့ အချစ်တဲ့။

ကလေးရယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်ကို မင်းလေး ယုံကြည်လက်ခံသွားခဲ့ပြီလား။

အခန်း (၁၀)

“မင်းဟာကလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ လက်ဆောင်ပေးတဲ့ နှင်းဆီပန်းအရောင်ကလည်း အနက်ရောင်ကြီး၊ နှင်းဆီဖြူတို့ ဘာတို့ဆို တော်သေးတယ်”

ဝဏ္ဏထွန်းက အလိုမကျစွာ ပြောသည်။ သူ မကျေမနပ် မျက်မှောင်ကြီး ကုပ်ကြည့်ရင်း

“နှင်းဆီနက်ဆိုတာ magic flower ကွ၊ မှော်ဝင်နှင်းဆီ တဲ့”

“အေးလေ နာမည်ကိုက ကြောက်စရာ ကောင်းနေတာ”

“ကျွတ် သေစမ်း နားမလည်ဘဲနဲ့ အချစ်ဆိုတာ မှော်ဆန်တဲ့ အရာတစ်ခုပဲ၊ မင်းလည်း တွေးကြည့်လေ၊ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ် မဝင်စားခဲ့တဲ့ ငါ ဂန္ဓာရီနဲ့ကျမှ ချစ်တတ်သွားတယ်၊ အခုလည်း ဂန္ဓာရီ

စိုးရိုးစာပေ

က ငါ့ကို လက်ခံလိုက်တာ အချစ်ရဲ့ စေစားမှုကြောင့်ကွ”

တက်ကြွဝမ်းသာစွာ ပြောနေသော ဖွဲ့စနကို ကြည့်ကာ ဝဏ္ဏထွန်း၊ နားလည်လိုက်မိသည်က ဖွဲ့စန တစ်ယောက် အချစ်ဆိုသော အရာအတွက် နုပျိုကျေနပ်နေသည်ဟူ။

“ဂန္ဓာရီကို ငါ သိပ်ချစ်တယ် ဝဏ္ဏ၊ အခု သူ့ဆီက အဖြေရတာ ငါ အရမ်းဝမ်းသာတယ်”

“မင်းပုံစံ မြင်ရုံနဲ့ ငါ ယုံပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ မင်းရဲ့ အလုပ်တွေကို မင်း ဂရုမစိုက်ဘဲ ဂန္ဓာရီမှဂန္ဓာရီ ဖြစ်နေတာ ကြာပြီ၊ အခုတော့ မင်း အလုပ်မှာ ပြန်အာရုံသွင်းတော့ပေါ့”

သူ အလုပ်တာဝန်တွေ လစ်ဟင်းနေချိန်မှာ ဝဏ္ဏထွန်းကပဲ လူယုံတော် မန်နေဂျာတွေနှင့် စီမံခန့်ခွဲနေခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ အခုတော့ ထိုတာဝန်က ကင်းပြီဟု ဝဏ္ဏ ပျော်နေပုံရှိ၏။

“ငါ့ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို မင်းဆက်ပြီး စီမံထားပေးဦး ဝဏ္ဏ၊ ငါ အရေးကြီးကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်”

“အရေးကြီးကိစ္စ ဂန္ဓာရီ ကိစ္စပြီးပြီပဲ၊ ဘာက အရေးကြီးရပြန်ပြီလဲ”

“ဘယ်နှယ်ပြီးရမှာလဲ၊ အခုမှ ဂန္ဓာရီအချစ်ကို ငါပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရတာ၊ ဂန္ဓာရီနဲ့ငါတို့ အနာဂတ်အတွက် ငါ စီစဉ်ရဦးမယ်”

စိုးရိုးစာပေ

“ဘာတွေ စီစဉ်ရဦးမှာလဲ”

“အခု ငါ့အစီအစဉ်က ဂန္ဓာရီအတွက် ဂန္ဓာရီ စိတ်တိုင်းကျ အိမ်တစ်လုံး ဆောက်ဖို့ပါ။ ဂန္ဓာရီအလိုကျအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်။ ငါနဲ့ ဂန္ဓာရီ လက်ထပ်တဲ့နေ့မှာ ဂန္ဓာရီအတွက် ငါ့ရဲ့လက်ဆောင်အဖြစ် အဲဒီ ခြံနဲ့အိမ်ကြီးကို ငါ ပေးမှာ”

“ဟား ဒီအတိုင်းဆို ငါတော့ မင်းတာဝန်တွေကို ခေါင်းစား ရဦးမှာပေါ့”

“ကူညီပါကွာ ငါနဲ့ ဂန္ဓာရီအတွက် ဒါ မင်းရဲ့လက်ဖွဲ့လို့ ငါ သတ်မှတ်ပါ့မယ်ကွာ”

အချစ်ဆိုသော အရာသည် လူတစ်ယောက်ကို နုပျိုတက်ကြွ စေသည် ထင်၏။

မျှော်လင့်ချက်တွေ ဆန္ဒစိတ်ကူးတွေနှင့် ဖွဲ့စန အခုတလော တက်ကြွနေတာတော့ သူ အသိဆုံး ဖြစ်သည်။

ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ထဲမှာ ခြံကျယ်ကြီးကို ဖွဲ့စန ဝယ်ယူသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျ ဒီမိုင်းဖော်ထားသော သုံးထပ်တိုက်ကြီးက လည်း ထည်ဝါခမ်းနားသည်။

ခြောက်လအတွင်းမှာ ရုပ်လုံးပေါ်လာသော တိုက်ကြီးကို ဖွဲ့စန က သူ့ကိုခေါ်ပြကာ ကြွားတတ်သေးသည်။

စိုးမိုးစာပေ

“ဟောဒီညာဘက်မှာ ရေကူးကန်တစ်ခု၊ တင်းနစ်ကွင်းပါ ရှိ မယ်၊ ဂန္ဓာရီက တင်းနစ်ရိုက်တာ ငါသနာပါတယ်ကွ”

စကားလုံးတိုင်းမှာ ဂန္ဓာရီ အမည်။ ဂန္ဓာရီ အကြိုက် ဖွဲ့စန ဖန်တီးနေတာကြည့်ရင်း ဖွဲ့စနရဲ့ အချစ်ကို သူ မလှောင်ရက်တော့ပါ။

“နောက်နှစ်လဆို အားလုံးပြီးပြီ၊ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ခြံကြီးပြီးစီးသွား တာနဲ့ ဂန္ဓာရီကို ငါခမ်းခမ်းနားနား လက်ထပ်မယ် ဝဏ္ဏ၊ မာမီလည်း ငါ့ဆန္ဒကို သဘောတူမှာပါ။ ဂန္ဓာရီကို တန်ဖိုးထားပြီး ငါ တောင်းယူမှာ ပေါ့”

“ဂန္ဓာရီမှာ မိဘတွေ ရှိသေးလို့လား ဝနရ”

“ဟင့်အင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဂန္ဓာရီရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲ တစ်ယောက် ရှိတယ်တဲ့ ဒီမှာတော့ မနေဘူး၊ ဩစတြေးလျမှာ နေတယ် လို့ ကြားတယ်”

ဂန္ဓာရီအကြောင်းကို ပြောလျှင် ကြည်နူးကျေနပ်သော အပြုံး တွေနှင့် ရှိတတ်သည့် ဖွဲ့စနအတွက် ဝဏ္ဏထွန်း ဝမ်းသာပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်း တစ်ယောက် လူပျိုကြီး အဝက ကျွတ်လွတ်တော့မှာဆိုတော့လည်း ဂုဏ်ယူစရာ။

ဂန္ဓာရီဆိုတာ ဖွဲ့စန ထက် ရှစ်နှစ်နီးပါး၊ အသက်ငယ်ရွယ်တာက ဖွဲ့လျှင် ဂုဏ်ဒြပ်ကော လုပ်ငန်းစီးပွားရေးပါ တူညီသည်။ ထက်မြက်သည့်

စိုးမိုးစာပေ

သူတို့နှစ်ဦး အနာဂတ်က လှပမည်ဟု သူ ယုံသည်။

“ခနက ဂန္ဓာရီရဲ့ သူ့ရဲ့အနာဂတ်အတွက် တကယ့်ကို ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးမားမား ထားခဲ့တာ၊ သုံးထပ်တိုက်ကြီးကို ဂန္ဓာရီ စိတ်တိုင်းကျ အထည်ဝါဆုံး ဖန်တီးတယ်။ ဂန္ဓာရီအပေါ် သူ ဘယ်လောက် အလေးအနက်ထားကြောင်း သက်သေပြခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အားလုံး အကောင်အထည်ဖော်ပြီးချိန်မှာ ဂန္ဓာရီရဲ့ ရက်စက်မှုကို သူ ခံလိုက်ရတာပဲ”

ကိုဝဏ္ဏထွန်း စကားတွေဆုံးတော့ ဇွဲနှောင်ကြီး အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ်ထားမိသည်။

ကိုကိုကြီးရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို ဂန္ဓာရီ ဘာကြောင့် ရိုက်ချိုးပစ်ခဲ့ရတာလဲ။

“သူ ဘာကြောင့် ကိုကိုကြီးအပေါ် ဒီလို ရက်စက်ခဲ့တာလဲ ကိုဝဏ္ဏထွန်း”

“အဲဒီ မေးခွန်းအတွက် အဖြေကို ငါလည်း အသေအချာ မသိဘူး ဇွဲ။ ဂန္ဓာရီဟာ ခနကို ဒီအခြေအနေရောက်မှ ငြင်းခဲ့တာဆိုတော့ တမင်လုပ်ကြံလိုက်တာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ ခန ဘက်က ဒီလောက်ခမ်းနား ပြည့်စုံအောင် စီစဉ်ထားပေးခဲ့တယ်။ ဒါကိုမှ

သူက ငြင်းပယ်လိုက်တာ သူ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကြံစည်ခဲ့တာပဲပေါ့”

“ကိုကိုကြီးလို လူကိုမှ တမင်လုပ်ရက်တယ်ဗျာ”

“အေး ငါလည်း အတော် အံ့ညွှန်မိတယ်။ ခံရခက်ခက်လည်း ဖြစ်ရတယ်။ ကာယကံရှင် ခနဘက်က စဉ်းစားကြည့်ကွာ သူ မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးက မျှော်လင့်ချက်တွေ ဒီလောက်ထိ ပေးပြီးမှ ငြင်းပယ်ခံလိုက်ရတာဆိုတော့ အတော် ခံစားသွားရတာ သေချာတယ်”

သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဂန္ဓာရီ မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်လာ၏။ ဂန္ဓာရီရဲ့ အလှတွေက မက်မောစရာကောင်းတာ သူ လက်ခံပါသည်။

ဂန္ဓာရီရဲ့ မာယာတွေထဲမှာ ကိုကိုကြီး နစ်မြောသွားတာပဲလို့မည်။ ဘဝမှာ ပထမဆုံး အချစ်ကို ခံစားခဲ့ရသော ကိုကိုကြီး အချစ်ကြောင့်ပဲ ခံစားလိုက်ရသည့် ဝေဒနာက ပြင်းထန်လွန်းပါသည်။

“ဂန္ဓာရီရဲ့ မထင်မှတ်တဲ့ တိုက်ကွက်က ခနကို တော်တော် ထိခိုက်နာကျင်စေတာ သေချာတယ် ဇွဲ။ သူ မသောက်စဖူး အရက်တွေ သောက်၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအားလုံးကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်တယ်။ ဘယ်သူမှ တားမရအောင် ဖြစ်ခဲ့တာ။ ဂန္ဓာရီကို သူ မမှန်းဘူးတဲ့ သိပ်ချစ်တယ်တဲ့ ဂန္ဓာရီအတွက် သူ ခံစားရတယ်လို့ တတွတ်တွတ် ပြောတတ်တယ်။ ငါလည်း နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဖြေသိမ့်ခဲ့သေးတယ်။ ဘယ်လိုမှ မရခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံး ခနကို သူ စိတ်ချမ်းသာသလို လွှတ်ထားခဲ့ရတယ်။ ဂန္ဓာရီအတွက်

ရည်စူးဆောက်လုပ်ထားတဲ့ အိမ်ကြီးမှာပဲ သူ အချိန်ကုန်တယ်။ ဂန္ဓာရီကို သတိရတဲ့စိတ်ကို ဖြေဖို့ အရက်ကို အဖော်ပြုရင်း သူ အရက်သမားကြီး လုံးလုံး ဖြစ်သွားခဲ့တာ။ နောက်ဆုံး ဒီအရက်ကြောင့်ပဲ သူ့အသက် ဆုံးရှုံးတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲကွဲ့။”

ကိုကိုကြီးနှင့် ပတ်သက်သမျှ ကိုဝဏ္ဏထွန်းက အားလုံး ရှင်းပြ ခဲ့သည်။

ကိုကိုကြီးကို ကြည်ဖြူစွာ ခေါင်းညိတ်ပြီးမှ ဂန္ဓာရီဆိုသည့် မိန်းမက ဘာကြောင့် ငြင်းပယ်ခဲ့ရတာလဲဆိုသည့် အဖြေကိုတော့ သူ နားလည်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ဂန္ဓာရီသည် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုနှင့် ကိုကိုကြီးကို ချည်းကပ် ခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမည်။ ကိုကိုကြီး ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးပစ်ချင်သည့် ဆန္ဒသည်ပဲ ဂန္ဓာရီရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်ရမည်။

တစ်မိနစ် တွေးလေ သူ့ရင်ထဲမှာ ဂန္ဓာရီဆိုသည့် မိန်းမကို နာကြည်းမုန်းတီးမိလေလေ။

မာမီပြောသလို လှပသလောက် မာယာများ ရက်စက်တတ် သည့် မိန်းမ။

ဂန္ဓာရီ မင်းနဲ့ငါ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။
ဒါ ကိုကိုကြီးအတွက်ပဲ ဆိုတာ...။

အခန်း (၁၁)

“ဖွဲ့ကုမ္ပဏီကို သား ဦးဆောင်တာဝန်ယူပြီး လုပ်မယ် မာမီ”

သူ တောင်းဆိုတော့ မာမီ အံ့သြဟန်တော့ မပြပါ။ ထောပတ် သုတ်ထားပြီးသော ပေါင်မုန့်ပန်းကန်ကို သူ့ရှေ့ချပေးရင်း

“သား ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ ဒီကုမ္ပဏီကို သားပဲ ဦးဆောင် ရမှာ မာမီ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားအချိန်ယူပြီး လုပ်စေချင်တယ်။ အခုအချိန်မှာ မာမီ တာဝန်ယူထားနိုင်ပါသေးတယ်”

“မာမီစေတနာကို သား သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သား လုပ်နိုင်ပါ တယ် မာမီ။ ဟိုမှာတုန်းကလည်း ကျောင်းတက်ရင်း လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံ သားမှာရှိပါတယ်။ ကိုကိုကြီးရဲ့ လူပုံတွေ နဲ့ဆို ဘာမှအဆင်မပြေစရာ မရှိပါဘူး”

သူ ဖြေရှင်းပြနေတော့ မာမီ ခေါင်းညိတ်လက်ခံသည်။

“သားကို မာမီ အကြွင်းမဲ့ယူပါတယ်၊ မာမီက သားကို အေးအေးဆေးဆေး နားစေချင်လို့ပါ”

“သား အလုပ်လုပ်ချင်တာ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ရှိတယ် မာမီ ကိုကိုကြီးရဲ့ တာဝန်တွေကို ဆက်ပြီး ယူချင်တာရယ်၊ ပြီးတော့ အမိက ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုက ဂန္ဓာရီ ဆိုတဲ့ မိန်းမကို အနိုင်ယူ တိုက်ခိုက်ပစ်ချင် လို့”

သူ့မျက်ဝန်းတွေ စူးရှတောက်ပနေမှာ သေချာသည်။ မာမီ ကလည်း သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲ ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ကိုကိုကြီးကို ဂန္ဓာရီ ဘာအကြောင်းကြောင့် တိုက်ခိုက်သွား တာလဲ၊ ကျွန်တော် မသိသေးဘူး မာမီ”

“ရှင်းနေတာပဲ သားငယ်၊ ရည်ရွယ်ချက် ရှိရှိနဲ့ တိုက်ခိုက်သွား တာပေါ့၊ သားက ဘာကို သံသယ ဖြစ်နေတာလဲ”

“သံသယ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး မာမီ၊ ကိုကိုကြီးနဲ့ အရင်းနဲ့ ဆုံး ကိုဝဏ္ဏကို သားမေးကြည့်ပြီးပြီ၊ ကိုကိုကြီးကို ဂန္ဓာရီက မျှော်လင့် ချက်တွေ ပေးပြီးမှ အချိန်ကိုက် ရက်စက်ပစ်လိုက်တာ၊ ဒီအတွက် ကိုကိုကြီး စိတ်ထိခိုက်ပြီး အရက်တွေ အလွန်အကျွံ သောက်လို့ ဖြစ်သွား ခဲ့တာ၊ သား သိထားတာ ဒါပဲ မာမီ”

စိုးမိုးစာပေ

သူ့စကားကို နားထောင်ရင်း မာမီ ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။ ပြီးမှ ဖင့်သက်မောကြီးကို ရှိုက်ကာ မာမီ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

“သားငယ်ကို မာမီ ပြောပြမယ် သား၊ သားကြီး ဂန္ဓာရီ စိတ်နဲ့ ထိခိုက်ခံစားနေရတာကို မာမီ သိရတော့ အတော်ပဲ ခံစားရတယ်၊ မာမီကို သားကြီး အသိပေးလာတုန်းက မာမီတောင် အံ့သြမိသေးတယ်၊ ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်မပြုဘူးလို့ ကြွေးကြော်ထားတဲ့သားက မိန်းမ တောင်းပေးဖို့ ပြောလာခဲ့တာကိုး”

ရွှေကိုင်းမျက်မှန်ထဲက မာမီမျက်ဝန်းတွေ ချက်ချင်း စိုလဲ့လာ သည်။ ကိုကိုကြီးနှင့် ပတ်သက်တိုင်း မာမီရင်ထဲက အပူမီးတွေက ဘယ်တော့မှ ငြိမ်းနိုင်မည် မထင်ပါ။

မျက်ရည်စတွေဝဲကာ မာမီစိတ်တွေ အတိတ်ကို ပြန်ရောက်ရှိ သွားခဲ့သည် ထင်၏။

“ကြည့်စမ်း သားကြီး မာမီကို ဘာမှ အသိမပေးဘဲ လျှို့ဝှက် လုပ်နေခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မာမီရ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ သား အသိမပေးဖြစ် တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ အခု အရင်ဆုံး မာမီကို အသိပေးတာပါ”

သူမ ပခုံးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး တောင်းပန်သလိုလေး ဆိုနေ

စိုးမိုးစာပေ

ရှာသည့် သားကြီးကို ဒေါ်တင်မထက် စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်မိသည်။ သားကြီး မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ဖြာလဲ့နေသော အရိပ်တွေက ကြည်နူးမိပ် တွေဆိုတာ ထင်ရှားပါသည်။

“မာမီ အံ့ဩနေတာ သား။ ဟောဒီ ခြံခွဲတိုက်ကြီးကို သားတို့ အတွက် ဆောက်ထားတာဆိုတော့ သားက အဲဒီမိန်းကလေးကို လက်ထပ် မှာလား။”

“ကျွန်တော် လက်ထပ်မှာပါ မာမီ၊ သူ့နာမည်က ဂန္ဓာရီတဲ့”

“ဂန္ဓာရီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မာမီ၊ မဟာရီးကောင်းကင် ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီက သူ့ကုမ္ပဏီပါ”

သားကြီး ရွေးချယ်သူက သားကြီးနှင့် လုပ်ငန်းတူ အဆင့်အ တန်းတူမို့ သူမ နည်းနည်းတော့ စိတ်မှာ ကျေနပ်သွားခဲ့သည်။

“လာ မာမီ အိမ်ထဲရောက်မှ သားတို့ စကားပြောရအောင် နော်”

ထည့်ပါလှသော တိုက်ကြီးထဲကို သူမ ရောက်ခဲ့သည်။ သားကြီး က မိန်းကလေးအတွက် ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားစွာ စီစဉ်ထားမှန်း အထိ ရောက်တော့ သူမ ပိုသိ နားလည်ခဲ့ရ၏။

“မာမီ မြင်ဖူးအောင် ဂန္ဓာရီ ရဲ့ ပန်းချီကားကို သားပြမယ်”

အပြာရောင်ပိတ်စ လွှမ်းထားသော ပန်းချီကားကြီးထဲမှ ဂန္ဓာရီ ကို မြင်တွေ့လိုက်တော့ သူမ ပိုလို့ မင်သက်သွားခဲ့သည်။

တကယ့်ကို ချောမောလှပလွန်းသည့် မိန်းကလေးပါ။ မြန်မာ ဆန်ဆန် ဝတ်စုံနှင့် ပန်းချီကားထဲမှ ဂန္ဓာရီက သူမရဲ့ ချွေးမလှောင်း မိန်းကလေးတဲ့လား

“သားကြီး ဒီမိန်းကလေးက သားထက် အသက်ငယ်မယ် ထင်တယ်”

“ရှစ်နှစ်ကျော်လောက် ငယ်တယ် မာမီ”

သားကြီးထက် ဒီလောက်ထိ အသက်ငယ်ရွယ် လွန်းနေတာကို တော့ သူမ မနှစ်မြို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သားကြီးရဲ့ စကားတွေနှင့် အခြေအနေ အားလုံးကို ခြုံငုံအကဲခတ်မိပြီးချိန်မှာတော့ သူမ လက်ခံ ခေါင်းညိတ် ခဲ့ရသည်။

“သားကြီး စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်ထားတာဆိုတော့လည်း မာမီ မငြင်းပါဘူးသား။ သားကြီးဆန္ဒကို ပြောပါ မာမီဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

သူမနှုတ်က ကြည်ဖြူလက်ခံသော စကားကိုကြားတော့ ဇွဲနေ ကျေနပ်သွားခဲ့တာ အထင်အရှား။

“ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ် မာမီ အရင်ဆုံး ဂန္ဓာရီကို ဟောဒီ ခြံကြီးကိုခေါ်ပြပြီး ကျွန်တော် လက်ထပ်ခွင့် တောင်းဆိုမယ်၊ ပြီးရင်

မာမိနဲ့ဆုံတွေ့နိုင်ဖို့ ဂန္ဓာရီကို ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်”

ပန်းချီကားထဲမှ ဂန္ဓာရီဆိုသော မိန်းကလေးကို သူမ ငေးမောကြည့်နေခဲ့မိသည်။ သိပ်လှပပြီး ချစ်စရာကောင်းသော မိန်းကလေးပါပဲ။ ပန်းချီကားထဲမှာတော့ မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စုံလေးနှင့် ချစ်စဖွယ်ပါပဲ။

သည်လို မိန်းကလေးက ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုကို ဦးဆောင်နေသည်ဆိုတော့ ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိမှာမလွဲ။

သားကြီး ရွေးချယ်ခဲ့သော မိန်းကလေးရဲ့ စိတ်ရင်းကိုတော့ ခုချိန်မှာ သူမ မခန့်မှန်းတတ်သေးပါ။ သားကြီး ဆုံတွေ့မေးလာရင်တော့ သူမ အကဲခတ် လေ့လာကြည့်ချင်ပါသေးသည်။

ဒါပေမဲ့ သူမ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ ဘယ်လိုမျှော်လင့်မထားသော အခြေအနေတွေကိုပဲ မယုံနိုင်စွာ ကြားခဲ့ရသည်။

“ဂန္ဓာရီ ကျွန်တော့်ကို မုန်းသွားပြီ မာမိ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်တဲတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြီးပဲဗျာ၊ သား သားကို ဂန္ဓာရီက ဘယ်တော့လက်မထပ်ဘူးတဲ့”

သူမ ရင်ထဲကို မာနနှင့် ဒေါသတွေ ဆူဝေစွာ ဆောင့်တလှာခဲ့သည်။ သည်မိန်းကလေးက သားကြီးကို လူတစ်ယောက်ကို ခြိမ်းခြောက်ပယ်သည်တဲ့လား။ အဆင့်အတန်း ငွေကြေး ဂုဏ်သိက္ခာပိုင်းမှာ သား

ထို ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဘာများ ချွတ်ယွင်းနေသည်လဲ။

“ဒီမိန်းကလေးက ဘာကြောင့် သားကြီးကို ဒီလိုငြင်းရတာလဲ မိန်းဒီလောက် မရှားပါဘူး သားရယ် ဂန္ဓာရီထက်သာတဲ့ မိန်းမတွေ သားအနားမှာ များပါတယ်”

“တော် တော်ပါတော့ မာမိ ကျွန်တော် အရမ်းခံစားရတယ်ဗျာ ဂန္ဓာရီ မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး သား သား သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်ဗျာ”

သည့်နောက်ပိုင်းမှာ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းအားလုံး လျစ်လျူရှုကာ သားကြီး အချိန်ပြည့် အရက်နှင့်သာ ဘဝကို နှစ်ထားခဲ့သည်။

ဝဏ္ဏထွန်းကလည်း မတားမြစ်နိုင်ခဲ့။ သားကြီးကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျ ဖန်တီးထားသော ခြံကြီးထဲမှာ သား အချိန်ကုန်သည်။

အမြဲတမ်း ရှင်းသန့် တည်ကြည်စွာ နေထိုင်တတ်သည့် သားကြီး ပုံစံက ညှင်းသိုသိုးနှင့် ဆံပင်တွေ ဘုတ်သိုက်ဖြစ်နေသည်။ ဖြူဖွေးဝင်းမူတ်သော မျက်နှာက အမြဲနီရဲ အဆီပြန်လျက်ရှိနေတာ မြင်တော့ သူမ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။

ဂန္ဓာရီရဲ့ ပန်းချီကားကြီးကို ငေးမောကြည့်ကာ တစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြော၊ တစ်ခါတစ်ရံ ရှိုက်ငိုတမ်းတ နေခဲ့သော သားကြီးရဲ့ အဖြစ်ကိုမြင်တော့ ရင်ထဲမှာ မချိပါ။

“ကိုကိုကြီး က ဒီမိန်းမကို အဲဒီလောက်ထိတောင် စွဲလန်းသွား

ခဲ့သလား မာမီ”

“အတော့်ကို သားကြီး အခြေအနေကဆိုတာ သား၊ သားကြီး ကို ကြည့်ပြီး မာမီ တစ်ရက်မှ စိတ်မချမ်းသာခဲ့ရဘူး။ ဒါကြောင့် ဂန္ဓာရီရဲ့ ရှေ့မှောက်ကို မာမီကိုယ်တိုင် ရောက်ခဲ့တယ်။ ဒေါ်တင်မထက် ဆိုတဲ့ မာမီဘဝမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ သိက္ခာအကျ မခံခဲ့ဘူး။ သားကြီး အတွက် မာမီ ဂန္ဓာရီရှေ့မှာ ဒူးထောက် တောင်းပန်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂန္ဓာရီ က ခါးသီးစွာ ငြင်းတယ်။ သားကြီးကို သူ ဘယ်တော့မှ မချစ်ခဲ့ဘူးတဲ့။ သူ့ရဲ့စီးပွားပြိုင်ဘက် တစ်ယောက် ကျရှုံးသွားတာကို မြင်ချင်လို့ ဒီ ဇာတ်လမ်းကို ဖန်တီးခဲ့တာတဲ့လေ။ မာမီကို အိမ်ထဲက လက်ညှိုး ဝေါက်ဝေါက်ထိုးပြီး မောင်းထုတ်ခဲ့တာ သား”

မာမီ စကားသံတွေမှာ နာကျည်းခံပြင်း စိတ်တွေနှင့် ဈေးရ မာထန်နေသည်။ မျက်ဝန်းတွေမှာလည်း မျက်ရည်စတွေ မာမီ ပါးပြင် ပေါ်ကို စီးကြလာသည်။

မာမီ ခံစားချက်တွေကို ပြန်အစဖော်ပေးမိသလို ဖြစ်ခဲ့ပြီလား ဖိုးရိုမ္ပပန်စိတ်နှင့် မာမီအနား ရောက်သွားကာ သူ မာမီပခုံးကို ဆုပ်ကိုင် ထား လိုက်မိ၏။

“မာမီ မာမီ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးနော်”

“ရတယ် သား မာမီ ရင်ထဲမှာ ဒီအကြောင်းတွေက အမြဲတမ်း

စိုးရီးစာပေ

စေ့နာအသစ် ဖြစ်နေမှာပါ။ သားကြီး ဆုံးပါးခဲ့တာ ဂန္ဓာရီကြောင့်လို့ လက်ညှိုးထိုး မပြောနိုင်ပေမယ့် ဂန္ဓာရီ ပယောဂ မကင်းတာ အထင် အရှားပါ ဒီမိန်းမနဲ့ သားငယ်ကို မပတ်သက်စေချင်ဘူး။ သားငယ်ဘက် က တုံ့ပြန်သင့်တာ သူ့ရဲ့စီးပွားရေးကို သားငယ် ပါးပါးနပ်နပ် တိုက်ခိုက် ခဲ့ပဲ”

ဂန္ဓာရီရဲ့ မာယာအောက်မှာ သူ ကျရှုံးမှာ မာမီ ကြောက်နေ သည်လား။ ဒါဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ဟု သူ သစ္စာတောင် ဆိုပြလိုက်ချင် သည်။

ဒါပေမဲ့ မာမီ စိတ်ချမ်းသာအောင် သူ ခေါင်းညိတ် နာခံလိုက် ပါသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ သန္နိဋ္ဌာန် ချထားတာ အများကြီးပါပဲ။

ဂန္ဓာရီ နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူ့ဘက်က အားလုံးတိုက်ခိုက် ပစ်မည်။ ဂန္ဓာရီ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် အပြစ်တွေနှင့် ထိုက်တန်ခံစား စေရမည်။

ပထမဆုံး ခြေလှမ်းက ဂန္ဓာရီရဲ့ မဟာမိုးကောင်းကင် ကုမ္ပဏီ ကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ဖြစ်သည်။

မင်းနဲ့ငါ စိန်ခေါ်ပွဲစပြီ ဂန္ဓာရီ။

■ ■ ■

စိုးရီးစာပေ

အခန်း (၁၂)

“ဘာပြောတယ် ငါ့ဝယ်ဖို့ ရေးဆိုင်ထားတဲ့ မြေကွက်ကို ဖိုးမြေ ဆောက်လုပ်ရေးက ဈေးပိုပေးပြီး ဝယ်သွားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ ကျွန်တော်ငွေချေးဖို့ ရောက်သွားတဲ့အချိန် မှာ ပိုင်ရှင်က ရောင်းပြီးသွားပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောပြတာပဲ”

ခံပြင်းမှုတွေက ရင်ထဲကို တစ်မိမိမိမိ ပြတ်စီးသွားသည်။ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လျက် ပြန်ပြောမိသည်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲကွ ငါမကျေနပ်ဘူး အဲဒီခြံရှင်တွေကို ငါ သွားမေးမယ် သူတို့ပဲ ငါ့ကိုရောင်းမှာပါလို့ ကတိတွေပေးခဲ့ပြီး စရံကို တောင် လက်မခံခဲ့ဘဲနဲ့ အခုမှ ကတိဖျက်တာ ဘာသဘောလဲ တောက် ဖွဲနောင်ကြီး အကြောင်းသိစေရမယ် အခုပဲ ငါ သွားရှင်းမယ်”

စိုးမိုးတပေ

ကဏ္ဍမိမိ

၁၀၅

ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီရော ရွှေဆိုင်ရော နှစ်ခုစလုံး ဦးစီး ကာ အလုပ်ရှုပ်ရေသော မာဖိုကို သနားရင် ကိုကိုကြီးရဲ့ ဆောက်လုပ် ရေး ကုမ္ပဏီကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

အခုမှ ခြေလှမ်းစရုံ ရှိသေးသည်။ ဘယ်က ကုမ္ပဏီကများ လာနှောင့်ယှက်ပြန်တယ် မသိ။

ဒါသက်သက် တိုက်ခိုက်လိုက်တာ ဘယ်လိုမှ ငြင်းမရ။ ဦးချိုး ခံလိုက်ရသဖြင့် ဒေါသတကြီး ကားဖြင့် ချက်ခြင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ကျွန်တော်နဲ့ စကား အကုန်ပြောပြီးမှ ချက်ချင်းကြီး ဒီလိုလုပ်လိုက်တာ ကောင်းသလား”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး မောင်ရင် အန်ကယ်တို့လည်း ကတိတည် ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်ပြန်သွားပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဖိုးမြေဆောက် လုပ်ရေးက ရောက်လာခဲ့တာ မောင်ရင်တို့ပေးတဲ့ ဈေးထက် ပိုပေးသွား ခဲ့တယ်လေ”

လူကြီးက စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ရှင်းပြသည်။ သူ့စိတ်တွေကတော့ ပြေလျော့သွားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်ကယ်တို့ဘက်က စကားတည်သင့်တာ ပေါ့”

“တည်ချင်ပါတယ် မောင်ရင်ရာ ဖိုးမြေကပေးတဲ့ ဈေးက မောင်

စိုးမိုးတပေ

ရင်ပေးတဲ့ဈေးထက် အဆမတန်ပိုများတယ်လေ အန်ကယ်တို့ကို မောင်
ရင် နားလည်ပါ ငွေဟာ လူတွေရဲ့ သည်းခြေကြိုက်ပဲကွယ် မောင်ရင်
စိတ်ဆိုးချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဈေးပိုပေးသွားတဲ့ မိုးမြေကိုပဲ စိတ်ဆိုး
သင့်ပါတယ်”

လူကြီးရဲ့ စကားရည်လည်သွားတော့ သူဦးတည်ရာက မိုးမြေ
ကုမ္ပဏီဖြစ်သွားသည်။ ဘာကြောင့်များ သူတို့က အသားလွတ်လာ
တိုက်ခိုက်နေရတာလဲ။ ဂန္ဓာရီနဲ့ ရင်မဆိုင်ရသေးခင် ပြဿနာစနေပြီ။

“အဲဒီ မိုးမြေ ဆောက်လုပ်ရေး လိပ်စာကို ကျွန်တော့်ကို
ပြောပြလို့ရမလား”

“ရပါတယ် ကုမ္ပဏီလိပ်စာကဒီ အန်ကယ်တို့ကို ပေးသွားတယ်
အန်ကယ်မင်းတို့ လိပ်စာရေးပေးလိုက်ပါ့မယ်”

မြေကွက်ပိုင်ရှင် လူကြီး ရေးပေးလိုက်သည့် လိပ်စာကဒီကို
ယူပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

သူရဲ့လားရာက မိုးမြေကုမ္ပဏီသို့ ဖြစ်သည်။ မိုးမြေကုမ္ပဏီ
ကို ဦးစီးဆောင်ပြုနေက ဘယ်သူလဲ ဘာကြောင့်သူ့ကို တိုက်ခိုက်
ရတာလဲ ဒီကိစ္စကို တဲ့တိုးဖြေရှင်းရမှ ကျေနပ်မည်။

ကုမ္ပဏီအရှေ့ ကားပါကင်မှာ ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရပ်
ပစ်လိုက်သည်။

ကုမ္ပဏီထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည့် ခြေလှမ်းတွေက ကုမ္ပဏီထိုး
ထိုးဆန်နေ၏။ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းအချို့ သူ့ကို ကြောင်ငေးကြည့်နေကြ
တာကို လုံးဝ ရှုမထား။

ဒီအချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်သာ ဟန့်တားလာခဲ့လျှင်
ပြင်းထန်သော လက်သီးတွေက ထိုလူရဲ့မျက်နှာ တည့်တည့်ဆီသို့ ကျ
ရောက်သွားမှာ သေချာသည်။

တွေလေ ဒေါသဖြစ်လေမို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ဆိုတာ စိုးစဉ်း
မှု ရှိမနေပါ။ ထင်းမာ ခက်ထန်နေသော မျက်နှာထားနှင့် သူ့အသွင်က
ထင်ရာလုပ်မည့် ဟန်အပြည့်။

ဘယ်သူကမျှ သူ့ကို မတားဆီးခဲ့ကြပါ။ ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်း
တွေဆီကို တစ်ချက်မှ မကြည့်ဘဲ သူဦးတည်ရာ နေရာက သီးသန့်
ရုံးခန်းတစ်ခုဆီသို့သာ။

သပ်ရပ် ခမ်းနားသော အခန်းတစ်ခုရှေ့ အရောက်မှာတော့
ခြင်ဆွဲတစ်ကောင်ရဲ့ ဟိန်းဟောက်ခြင်းမျိုးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မိုးမြေရဲ့ MD ဘယ်မှာလဲ”

“ရုံးခန်းထဲမှာ ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ”

သူ့ရဲ့ဒေါသ အရှိန်ကြောင့် လူငယ်က ရိုက်ချိုးစွာ ပြန်ဖြေ
သည်။ သူငယ်က သူခေါ်ပေးပါမည် ဆိုသော ပုံစံဖြင့် မျက်နှာငယ်စွာ

သူ့ကို ကြည့်သည်။

တုန်တုန်ချိချိနှင့် လူငယ်ကို စိတ်မရှည်နိုင်စွာဖြင့် ရုံးခန်း၊
တံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။

လှပအချိုးကျသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာနောက်
ပိုင်းကို ဦးစွာ မြင်တွေ့လိုက်သည်။

အနက်ရောင် ကုတ်အင်္ကျီကျပ်ကျပ်နှင့် အနက်ရောင် လောင်း
ပန်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး။ တော်တော်လေး လှပါသည်။
မျက်နှာကို မမြင်ရပေမယ့် နောက်ကျောအလှက ညှို့ချက် ပြင်းသည်။

ဆံပင်တွေကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ထိုးဖွဲ့ထားတာက မဟာ
ဆန်သည်။ အထုံးဘေးမှ စိန်ဆံထိုး လှလှတစ်ခုကို ထိုးစိုက်ထား၏။

ဖွေးအိန်နတ်နေသည့် ဂုတ်သားဝင်းဝင်းလေးတွေက ထိရက်
ဖွယ်မရှိ။ စားပွဲကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေသည့် လက်ချောင်းတွေဆီ
အကြည့်ရောက်မိသည်။

ရှည်သွယ်သွယ် လက်ချောင်း ဖြူလွှလွှလေးတွေက ဖော့ဖော့
ယောင်းလို၊ ပြီးတော့ လက်သည်း ချွန်မြဲမြဲလေးတွေကို ပန်းဆီရောင်
တင်ထားသေးသည်။

ဒီမိန်းမ ဘယ်လောက် လှပသလဲဆိုတာ မျက်နှာကို မမြင်
ရပေမယ့် ခန့်မှန်းလို့ ရနေပါသည်။

စိုးစိုးစာပေ

လက်ရှိ ရောက်လာတဲ့ ကိစ္စကိုတောင် တဒင်္ဂမေ့လျော့သွား
ချင်သည်။ စိတ်ကို ပြန်တင်ရင်း အံ့ကြိတ်မိသည်။

သူက ဖိုးမြေ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နှင့် စာရင်းရှင်းဖို့ လာခဲ့တာ
ဖြစ်သည်။ ဒီမိန်းမက ဒီကုမ္ပဏီနဲ့ ဘာများ ပတ်သက်နေပါသလဲ။

မဟူရာလေး တစ်ကွင်းထဲ စွပ်ထားပြီး စားပွဲကို တဒေါက်
ဒေါက် ခေါက်နေသည့် သူမလက်ချောင်းလေးတွေကို ထေးကြည့်နေမိသည်။
သူမရဲ့ ကြည်လင်ပြတ်သားသော အသံလေးက ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရှင်ရောက်လာမယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေလို့ ရှင်းကို ကျွန်မ ထိုင်
စောင့်နေတာ”

ဒေါင်းယဉ်မဘုံ အသံက နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို တုန်ခါသွား
စေသည်။

“မင်း ဂန္ဓာရီ”

သူ့ရဲ့ အာမေဇိုတ်အသံပင် မဆုံးလိုက်ပါ။ သူမက ကျောခိုင်း
နေရာမှ ဆုံလည်ကုလားထိုင်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲရှည့်ပစ်လိုက်သည်။

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားလောက် အရောက်မှာ
ရပ်တန့်သွားသည်။ ပြီးတော့ လက်ကိုဆန့်တန်းကာ

“ထိုင်ပါ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

မသိလျှင်တော့ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ဝတ်ကျွေးစွာ ဆက်ဆံသေးသလို

စိုးစိုးစာပေ

ရှိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ သူမရဲ့အတာကို သိနေပါသည်။ လေသံက အမိန့်သံ ဆန်နေသည်။ မိန်းမတစ်ယောက် အမိန့်ပေးတာကို ကိုယ်က အလွယ်တကူ နာခံမယ့် ကောင်တဲ့လား ဖြစ်နိုင်စရာ လုံးဝမရှိပါ။

ဂန္ဓာရီ ဆိုသည် မိန်းမရဲ့ အမိန့်ဆိုရင်တော့ သူ ဘယ်တော့မှ နာခံမည်မဟုတ်တာ ပိုသေချာသွားသည်။

“မင်းဆီကို ငါလာတာ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးဖို့ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ရှင့်သဘောက”

သူမက မျက်ခုံးလေး နှစ်ဖက်ကို ပင့်တင်ရင်း သူ့ကိုကြည့် သည်။ စိန်ခေါ်လိုက်သည့် သဘော။

“ငါ့လုပ်ငန်းကို မင်းက ဘာသဘောနဲ့ ဝင်နှောင့်ယှက်တယ် ဆိုတာကို သိချင်တယ်”

သူ့အမေးကို ဂန္ဓာရီက အဖြေမပေးသေးဘဲ နှုတ်ခမ်းတွေကို မဲ့ပြီး လှောင်ရယ်ပစ်သည်။

“အဟင်း ဟင်း ရှင်က တော်တော် ရယ်ရတာပဲ နှောင့်ယှက် တယ်လို့ ရှင်က ယူဆတယ်ပေါ့”

“ငါ ဝယ်မယ့်ဦးကို ဈေးပိုပေးပြီး မင်းဝယ်လိုက်တာဟာ ငါ့လုပ် ငန်းကို မင်း တမင်နှောင့်ယှက်တာ ပေါ်လွင်နေတာပဲ”

“နီး နီး ရှင့်အတွေးအခေါ်တွေ လွဲချော်နေပြီ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းမှာ ကိုယ့်အတွက် တွက်ချေကိုက်မယ့် လုပ်ငန်းဆိုရင် ရတဲ့ ဈေးနဲ့ ဝယ်ရမှာပဲ ဒါနှောင့်ယှက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်စီးပွားရေး ကိုယ်ရှာတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပဲလေ”

ဂန္ဓာရီ မာန်က အောင်နိုင်သူ တစ်ယောက်လို အပေါ်စီးက သူ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပစ်မိသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဒါ မင်းသက်သက် ဆင်ခြေပေးတာ၊ မင်း ငါ လုပ်မယ့် လုပ်ငန်းမို့လို့ တမင်နှောင့်ယှက်တာ ငါသိနေတယ်”

သူမက နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးတွေကို မှဲ့ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘာမထီ မျက်နှာပေးဖြင့်

“ကဲ ထားပါတော့ ရှင့်ဈေးထက် ပိုပေးတဲ့အတွက် ရောင်းသူက ကျွန်ုပ်ကို ရောင်းတာကို ရှင်က မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါ မင်းဖြေရှင်းပါ”

“ဒီမှာ ဇွဲနှောင်ကြိုး စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်တယ်ဆိုတာ လျှို့ဝှက်စွာ စားတမ်းပဲဆိုတာ နားလည်ထားစမ်းပါ။ ရှင့်ကို စေတနာလေး ထားလို့ အကြံပေးလိုက်မယ်၊ နောက်နှောင် ဒီလိုမျိုး ရှင်ခံလိုက်ရရင် အခုလို မိန်းမဆန်ဆန် ရန်တွေ့နေမယ့်အစား ဘယ်လို အနိုင်ယူမလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားပြီး တုန့်ပြန်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ”

ဂန္ဓာရီ စကားတွေက ပြတ်သားပြင်းထန်လှသည်။ ဘာတစ်ခုမှ မပြောနိုင်ဘဲ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို သူ ငြိမ်သက်သွားသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားမလို အားမရဖြစ်ရသည်။ အခုလို ဖြစ်တယ် ကိုပဲ သူမကြိုက်တာ ဂန္ဓာရီဆိုတဲ့ မိန်းမရှေ့မှာ ဘာကြောင့် သူ့ရဲ့ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်တွေ ပျောက်ဆုံးနေရတာလဲ။

ဂန္ဓာရီနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အမြဲတမ်း ကံကြမ္မာ သူ့ကို ရှုံးနိမ့်စေရတာလဲ မသိ။

တကယ်ဆို ဂန္ဓာရီရဲ့ ကုမ္ပဏီက မဟာမိုးကောင်းကင်ဟု ဝဲ သိထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ အခုတော့ 'မိုးမြေ' သည်လည်း မဟာမိုးကောင်း ကင်ရဲ့ အမည်ခွဲတစ်ခုဆိုတာ သိလိုက်ရပြီ။

ကိုယ့်ရဲ့ ဟာကွက်တွေကို သူမ နင်းနိုင်ခဲ့တာ နှစ်ကြိမ် တိတိ ရှိသွားပြီ။

သူမရှေ့မှောက်မှာ ကျရှုံးရတဲ့အဖြစ်ကို မခံရနိုင်စွာဖြင့် လက် သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်မိသည်။

သူမကို မုန်းတီးစွာ စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်၍ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

“နေဦး”

သူမက ဆုံလည် ကုလားထိုင်မှ ထရပ်လိုက်ပြီး

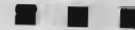
စိုးမိုးစာပေ

“မှတ်သွားလိုက်ဦး နောက်တစ်ကြိမ် ဂန္ဓာရီရဲ့ တိုက်ကွက်ထဲ ဝင်မလာမိအောင် ဂရုစိုက်ပါ”

“တောက်”

သူ့ရဲ့ တောက်ခေါက်သံက ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းသွား သည်။ မှန်လုံခန်းထဲက ရယ်သံတွေက မျက်နှာကို ဓားနှင့်မွန်းနေသည်။

ဂန္ဓာရီ မင်းဟာ ငါ့အတွက်တော့ အဆိပ်ပဲ။

ဝန်းဒိုင်းကျ ခြေလှမ်းကြီးတွေနှင့် ထွက်ခွာသွားသော ဖွဲနှောင် ကြီး ကျောပြင်ကို ငေးငေးလေးကြည့်ရင် ဂန္ဓာရီ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလို့နေ မိသည်။

ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဖွဲနှောင်ကြီး ဂန္ဓာရီကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စိန်ခေါ်လာပြီးမှ ဒီလောက် ရှုံးနိမ့်မှုလေး အတွက်နဲ့ သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်သွားသည်တဲ့လား။

ဒီထက်မကတဲ့ ရှုံးနိမ့်မှုတွေကိုသာ ထပ်ပြီး ရင်ဆိုင်ရလျှင် ဘယ်လိုများ ပေါက်ကွဲသွားဦးမည်လဲ။

စိတ်မကောင်းပါဘူး ဖွဲနှောင်ကြီး ဂန္ဓာရီရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ထဲ မှာ ရှင်မပါပါဘူး။ ဒေါ်တင်မထက်နဲ့ ဖွဲနေ တို့ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ ရှင်အစ်ကိုအတွက် ရှင်ခံစားရမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မ

စိုးမိုးစာပေ

နားလည်နိုင်ပါတယ်။

ဂန္ဓာရီ ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာလည်း ခံစားချက်နဲ့ နှလုံးသားနဲ့ လူသားတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါကို ရှင် နားမလည်နိုင်သေးတဲ့ အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဘူး၊ ဖွဲနှောင်ကြီး။

ဒေါသတွေ၊ အလိုမကျမှုတွေ၊ နာကျင်မှုတွေ ပြည့်နေတဲ့ ရှင် မျက်ဝန်းတွေကိုတော့ ကျွန်မ စာနာ နားလည်ပေးနိုင်တယ်။ ဂန္ဓာရီ ဆိုတဲ့ မိန်းမကို စိန်ခေါ်နိုင်ရဲတဲ့ ရှင်ရဲ့သတ္တိကို ချီးကျူးတယ် ဖွဲနှောင်ကြီး။
စိန်ခေါ်ပြီးရင် ပြိုင်ပွဲရဲ့ အနိုင်အရှုံးကိုလည်း ရှင်လက်ခံနိုင်ရဲ ရမယ်လေ။

ပြိုင်ပွဲ တစ်ခုမှာ အနိုင် အရှုံးဆိုတာ ရှိစမြဲပဲ။

ဂန္ဓာရီဆိုတဲ့ မိန်းမဘဝမှာလည်း အရှုံးတွေကို ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ ပူးပြီးပြီ။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့လည်း လဲပြိုနေရက ထခဲ့ပြီးပြီလေ။
ဒီလိုသတ္တိတွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေ ဖွဲနှောင်ကြီးမှာ ရှိရဲ့လား။ ကျွန်မ စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်တဲ့ သဘောပဲ ရှိသေးတယ်။

မနေ့တစ်နေ့ကမှ စီးပွားရေး လောကထဲ ဝင်လာတဲ့ ရှင်ကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ကျွန်မဘက်မှာ အသင့်ရှိနေတယ်။

တစ်ကြိမ်တည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒုတိယ၊ တတိယ အကြိမ်ကြိမ် ရှိဦးမှာ ကြုံဆုံရဦးမှာပါ။

အဲဒီအခါတွေမှာလည်း ရှင်ရဲ့ ဒေါသတွေ ဂန္ဓာရီ မြင်တွေ့ ခဲ့မှာ သိထားပြီးသားပါ။

ရှုံးနိမ့်မှု တစ်ခုကို အပြုံးလေးနဲ့ ရှင်ခံယူနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ ဖွဲ နှောင်ကြီး။

မည်မျှတဲ့ ပြိုင်ဘက်အတွက် ဂန္ဓာရီဆိုတဲ့ မိန်းမက မလှုပ်ခတ် ဘူးဆိုတာ။

အခန်း (၁၃)

ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လာသော ကြမ်းတမ်းသည့် ကားစက်သံကြောင့် ဖွဲနှောင်ကြိုး ရောက်လာပြီဆိုတာ ထကြည့်နေစရာမလိုဘဲ သူ့အလိုလိုသိနေသည်။

ခပ်ပြင်းပြင်း ကားတံခါးဖွင့်သံ၊ ဒိုင်းခနဲနေအောင် ဆောင့်ပိတ်လိုက်သံတွေကို ဆက်တိုက်ကြား လိုက်ရသည်။

ဒေါသအပြည့်ဖြင့် သူမရှေ့မှောက် ရောက်လာတော့မည့် ဖွဲနှောင်ကြိုး၏ ပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်ကာ သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေ လှပစွာ ကွေ့ညွတ်သွား၏။

“ဖွဲနှောင်ကြိုး ရောက်လာပြီ ထင်တယ်”

ခြံရှင် လူကြီးရဲ့ ခန့်မှန်းချက်မဆုံးခင်မှာပင် ကြမ်းတမ်းသော ခြေသံတွေနဲ့အတူ ဧည့်ခန်းထဲကို ဖွဲနှောင်ကြိုး ဝင်ရောက်လာသည်။

တိုမိမိဆံပင်တွေကို Gel ဖြင့်ဆွဲထောင်ထားပြီး အနက်ရောင် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

မျက်နှာ နုဖတ်ဖတ်ကို ဖွဲနှောင်ကြိုးက အတင်းမာဆုံး ဟန်ချီထားသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု ပြည့်ဝနေဟန်တူသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လှမ်းဝင်လာသည်။

သူ့ဘာသူ ဘာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် လူကြီးလူကောင်းပုံစံ ဘယ်လောက်ဖမ်းဖမ်း ဂန္ဓာဓီ အထင်မကြီးပါ။

သွေးနာထင်ရောက်နေသည့် ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ဂန္ဓာဓီ တော်တော်လေး ရယ်ချင်မိသွားသည်။

မျက်နှာကောင်းကောင်း၊ မျက်လုံးတောက်တောက်၊ ဆံပင်တိုမိမိနှင့် ကောင်းကလေးကို ဂျစ်ကျတတ်သော လူဆိုးလေး တစ်ယောက် အဖြစ်သာ မြင်ပြီး ဘယ်လိုမှ အထင်ကြီး၍ မရပါ။

ဖွဲနှောင်ကြိုးက လွတ်နေသည့် ဆိုဖာတစ်လုံးတွင် ခပ်တည်တည် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မျက်လုံးများကို မှေးစင်း၍ သူမကို တစ်ချက် ဖိုက်ကြည့်လိုက်ပြီ

“ကျွန်တော်နဲ့ ဈေးဆိုင်ထားတဲ့ ခြံကို ဈေးဖြိုင် စနစ်နဲ့ ဝယ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ဒီအမျိုးသမီးလား”

သူက ခြံရှင်နှင့် ပွဲစားကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောလိုက်တာ ဖြစ်လေ

မယ့် သူမက ရဲရဲစွာပဲ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူမကမိကျပြီး ရှေးစကားပြောထားသောခြံကို ဦးမြေကုမ္ပဏီ
က ရှေးမြိုင်စနစ်နှင့် ဝယ်ချင်တယ် ဆိုကတည်းက ဂန္ဓာရီနှင့် ထိပ်တိုက်
တွေ့ပြီးဆိုတာ ကြည့်သိနေခဲ့၏။

သူ စိတ်တော်တော် တိုမိသလို စိတ်လည်း မျက်သွားရသည်။
ဒီမိန်းမက ဘာလဲ သူ့ကိုမှ ဘာကြောင့် ဦးတည်တိုက်ရိုက် နေရတာလဲ။

အခုတော့ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ဝင်ချင်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်
သူမရဲ့ ပုံစံကြောင့် ပို၍ စိတ်တိုသွားမိသည်။ ပြီးတော့ ရွံရှာမုန်းတီး
မိသည်။

စိုနက်နေသည့် အနက်ရောင် အမျိုးသမီးကုတ် အကျပ်နှင့်
ပင်နီအနက်ကို တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဆိုဖာပေါ်မှာ မတ်မတ် ထိုင်၍
ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ချိတ်ထားပုံက တကယ် အမြင်ကတ်စရာ။

မြန်မာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက်နှင့် သူမ ပုံစံက
မြန်မာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည့် အမူအရာမျိုး
တစ်စက်မှ မရှိ။

အနောက်နိုင်ငံတွေက ဘီလျံနာ သူဌေးမကြီးတွေလိုလို ဘုရင်မ
တစ်ပါးပါလို ဆောင့်ကြွားကြွား အမူအယာများက မျက်စိထဲမှာ ကန့်လန့်

ခံနေသည်။

ပြီးတော့ သူမ မျက်လုံးတွေမှာ သူ့ကို အထင်သေး လှောင်
ပြောင်လိုဟန်တွေက အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသည်။

အနီရင့်ရင့် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး တင်ထားပေမယ့် နှုတ်ခမ်းသား၊
တွေက ရိုင်းမသွားဘဲ လှပနေဆဲ။

သူမလှပါသည်။ ဒါပေမဲ့ လှပမှုကိုပဲ နောင်ကြိုးမုန်းသည်။
လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ ဆုံးရှုံးစေလောက်တဲ့အထိ ရူးသွပ်စေနိုင်လောက်
သော အလှကို မုန်းတီးရွံရှာမိသည်။

“ကျွန်တော်ဝယ်မယ်လို ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်တဲ့ မြေနေရာတိုင်း
ကို ခင်ဗျားက ဘာသဘောနဲ့ လိုချင်နေရတာလဲ ဂန္ဓာရီ”

ကျွန်တော့်စကားကို ပြတ်ရယ်ပြုသလို ဂန္ဓာရီက လှစ်ခနဲ
ပြုံးသည်။ အဲဒီအပြုံးကိုတွေ့ကိုပဲ ကျွန်တော် မကြိုက်ခဲ့တာပါ။ လူတစ်
ယောက်ကို နှိမ့်ချလိုတဲ့ အပြုံးမျိုးပေါ့။

“တိုက်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ကျွန်မလဲ အဲဒီနေရာကို အရမ်း
သဘောကျလို့ပါ”

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ ခင်ဗျား အဲဒီနေရာကို သဘောကျတာထက်
ကျွန်တော်ဝယ်မယ့် နေရာမှို တမင်လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာ မဟုတ်လား”

သူ သွယ်ဝိုက်မနေတော့ဘဲ တဲတိုးပဲ ပြောပြစ်လိုက်သည်။

ဂန္ဓာဓိကတော့ အရေးမစိုက်သလို အေးအေးဆေးဆေးပင်။

“စွပ်စွဲလှချည်လား ရှင်ကို တမင်နှောင့်ယှက်ရအောင် ဂန္ဓာဓိက အားအားယားယား မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေရာဟာ ဂန္ဓာဓိကအတွက် ဈေးကွက်ဝင်မယ့် နေရာတစ်ခုလို့ ဂန္ဓာဓိက ကြံမြင် နေလို့ပေါ့”

“ခင်ဗျား တော်တော်ဆိုးတဲ့ မိန်းမပဲ”

သူ မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ဂန္ဓာဓိကတော့ ဘာမှ မခံစားရသလို အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေသလိုသာ။

“ကဲပါ အဲဒါတွေ လျှောက်ပြောနေရင် ဒီကလူကြီးမင်းတွေ စိတ်ရှုပ်ကုန်လိမ့်မယ် အရေးမပါတာတွေကို စကားဘေးဖယ်ပြီး ဈေး စကားပဲ ပြောကြတာပေါ့။ ကဲ မင်းပေးနိုင်တဲ့ဈေးကို ပြောကြည့်စမ်း”

“ကျွန်တော် ပေးနိုင်တဲ့ဈေးကို ပြောပြီးသွားပြီလေ။ ခင်ဗျား ကရော ခင်ဗျားကရော ကျွန်တော့်ထက် ဘယ်လောက် ပိုပေးမှာမို့လဲ”

“အင်း ကျွန်မကလား”

စကားကို မဆက်သေးဘဲ ဆိုဟလက်ရမ်းပေါ် တင်ထားသော လက်ကို ပုတ်ကာ စဉ်းစားဟန် ပြုနေသည်။

ဖွေးနုသွယ်ပြောင်သော လက်ကလေးတွေက အကြည့်ကိုမခွဲ နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ စိတ်ကို ချုပ်တည်းရင်း အကြည့်လွှဲမိသည်။

“ကျွန်မက ဇွဲနှောင်ကြိုးပေးတဲ့ ဈေးထက် ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ပိုပေးမယ် ဆိုရင်ကော”

ခြံရှင်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ကယုတ်ယုတ်လက်လာ၏ အကြည့် တွေကလည်း ဂန္ဓာဓိကဘက်မှာသာ။

“တကယ် ပြောတာလားဗျာ၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဂန္ဓာဓိကပဲ အန်ကယ်”

ခြံရှင်လူကြီးက စကားကို မဆက်သေးဘဲ သူ့ကို အားစာဟန် ဖြင့် ကုန်ဆိုင်းဆိုင်း ပြန်ကြည့်သည်။

ဂန္ဓာဓိကတော့ ဆိုဟလက်ရမ်းထက်မှာ လက်ချောင်းကလေး တွေကို ပြေးလွှားဆော့ကစားရင်း တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်နေသည်။

မျက်နှာကတော့ သူ့ကို လှောင်ပြောင်ဟန်အပြည့်ပဲ။ ဇွဲနှောင် ကြိုးရဲ့စိတ်ကို ဒီလိုနည်းနဲ့ လာနှိမ်လို့ ရမတဲ့လား။

“ကျွန်တော် သူ့ထက် ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ပိုပေးမယ်”

ဂန္ဓာဓိရဲ့ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က လှပစွာ မြင့်တက်သွားပြီး နှုတ်ခမ်း လေး ဟဟပွင့်ကာ အံ့သြသော အမူအယာလေး ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇွဲနှောင်ကြိုးပေးတဲ့ ဈေးထက် ကျွန်မ ပိုပေး မယ် ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီနေရာကို လိုချင်လို့ပဲ”

ဂန္ဓာဓိ တမင်ညစ်နေပြီဆိုတာ သူသိနေပါသည်။ သူကလေး

ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အရှုံးမပေးနိုင်။

အရင်တစ်ခေါက်က ဂန္ဓာရီကို သူရှုံးနိုင်ဖူးသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်
ရော ရှုံးနိုင်ရဦးမှာလား လုံးဝပဲ၊ ဂန္ဓာရီနှင့် ယှဉ်လျှင် သူဘယ်နည်း
နှင့်မျှ အရှုံးမပေးနိုင်ပါ။

ဂန္ဓာရီကို အညံ့မခံလိုသည့် စိတ်က လွန်းထိုးနေသည်။ ဂန္ဓာရီ
သိပ်လိုချင်တဲ့နေရာကို ရအောင်ယူပြမယ်ဟု ကျုံးဝါးမိရင်း

“ကျွန်တော် ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ပိုပေးမယ်ဗျာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ခြံရှင်နဲ့ ပွဲစားရဲ့ မျက်နှာဟာ ဆယ်
ခြောက်ပဲရည်ပြည့်တဲ့ ရွှေလို ဝင်းထိန်သွားသည်။

ဂန္ဓာရီက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ တည်ငြိမ်သော
လေသံဖြင့်

“ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား၊ ဇွဲနှောင်ကြီး”

“ကျွန်တော် စကားနှစ်ခွန်း မပြောတတ်ဘူး၊ ဂန္ဓာရီ”

ဂန္ဓာရီရဲ့ မျက်နှာနုနုလေးက ကျေနပ်သည့် အပြုံး တစ်ခု
စွန်းထင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်မထားသော စကား
တွေကို ပြောချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ဒီလောက်တောင် ဈေးအဆမတန် ဖြစ်သွား
တယ်ဆိုတော့ ဂန္ဓာရီ မလိုချင်တော့ပါဘူး။ သိပ်လိုချင်နေတဲ့ ဇွဲနှောင်

ကြီးကိုပဲ အန်ကယ်လ်တို့ ရောင်းလိုက်ပါတော့ ခွင့်ပြုပါဦး၊ ဂန္ဓာရီ
ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

ဂန္ဓာရီ ကျေနပ်စွာ ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားချိန်မှာ
စိတ်ထဲတွင် ဟာတာတာကြီး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ဒီခြေနေရာဟာ သူအရင်ဆုံး ပေးခဲ့သော ဈေးနဲ့
သာ အသင့်တော်ဆုံး။ အခု သူပေးလိုက်တာ အဆမတန် များသွားခဲ့
လေပြီ။

မခံချင်စိတ်နဲ့ အနိုင်ယူလိုစိတ်တွေ ကြီးမားပြီး ပြုလုပ်လိုက်တာ
မှားသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်ပေမယ့် ပြင်ဆင်ခွင့် မရှိတော့။

ဂန္ဓာရီရဲ့ တွန့်ကျေးသွားတတ်သည့် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း တွေကို
ပြန်ပြင်ယောင်လိုက်မိတော့ ဂန္ဓာရီသူ့ကို ပညာပေး အနိုင်ယူသွား ပြန်ပြီ
ဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ အခုမှတော့ ဘာတတ်
နိုင်မှာလဲ ဘယ်သူမပြု မိမိမှပဲပေါ့။

စကားနှစ်ခွန်း မပြောတတ်သော ဇွဲနှောင်ကြီးဟာ စကားလေး
တစ်ခွန်းကြောင့် သိန်းပေါင်းများစွာ ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဂန္ဓာရီ။

မင်းဟာ ငါ့အတွက်တော့ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေတစ်ကောင်ပဲ။

မျက်ကွယ်ရာကနေ အန္တရာယ်ပြုဖို့ ချောင်းနေတဲ့ မင်းကိုငါ မကျေဘူး၊
ဂန္ဓာရီ။ ရင်ထဲမှာ ဂန္ဓာရီကို နာကျင်ခဲ့ရသည်။

ထိုသတင်းကို သူငယ်ချင်းတွေ သိသွားကြသည်။ မင်းဖော်က

“မင်းကို ငါတားခဲ့သားပဲ နောင်ကြီးရာ မင်းက မှတ်ဝင်
လူသားတစ်ယောက်ကိုမှ သွားစမ်းမိလျက်သား ဖြစ်သွားတာကိုး အခု
တော့ အထိနာရပြန်ပြီ မဟုတ်လား။

သူ ဘာမှ မပြောနိုင်၊ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ပြောသမျှ ငြိမ်ခံ
နေလိုက်သည်။

“ဒါဟာ လုံးဝရိုးသားမှု မဟုတ်နိုင်ဘူး နောင်ကြီး။ ဂန္ဓာရီ
မင်းကို တမင်လုပ်ကြံသွားတာပဲ မင်းကို နှစ်နာစေချင်လို့ ခြံရှင်နဲ့ ပေါင်းပြီး
ဖန်တီးလိုက်တာ၊ ဒါကို မင်းက မအူမလည်နဲ့ သူ့လှည့်ကွက်ထဲ အရောက်
ဝင်သွားခဲ့တာကိုး အခုတော့ မင်းပဲ အလဟဿ ငွေတွေဆုံးရှုံးရတာပေါ့”

မင်းဖော်ရဲ့ အသံက နားထဲကို အပ်နှင့်ထိုးသလို တဆစ်ဆစ်
နာကျင်လွန်းသည်။

လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပစ်လိုက်ပြီး မေးကြော
တွေ ထောင်အောင် အံကြိတ်မိသည်။ ပြီးတော့ စိတ်ထဲမှ ဖရဲရွတ်
နေမိသည်။

ဂန္ဓာရီ မင်းငါ့အပေါ် အကြွေးအမျှားကြီး တင်သွားခဲ့ပြီ။

အခန်း (၁၄)

“မြေကွက်သစ်ကို မဝန်တဆနဲ့ သား ပေးဝယ်လိုက်တာ
နှစ်ကြိမ် ရှိပြီ မဟုတ်လား”

“ဟင်”

သူ အံ့သြသွားသည်။ ဂန္ဓာရီနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှုံးနိမ့်ခဲ့တာ
တွေကို မာမီ မသိစေချင်တာမို့ သိဝှက်ထားခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ မာမီက
သိနေခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မာမီ သား”

သူ့စကားမဆုံးခင် မာမီ လက်ကာတာသည်။ မာမီ မျက်ဝန်း
မှာ ဒေါသတွေ အလိုမကျမှုတွေ တစ်စက်လေးတောင် ရှိမနေပါ။

“သားကို မာမီ အပြစ်မတင်ပါဘူး သားက အခုမှ ဒီလောကထဲ
ဝင်လာတာလေ ဂန္ဓာရီဆိုတဲ့ မိန်းမကို သားက ယှဉ်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

မာမိစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မာမိကတောင် သူ့ကို ယုံကြည်မှု မရှိတော့တော့ဘူးလား။ ရှုံးနိမ့်ပြီလို့ သတ်မှတ်လိုက်ပြီလား။

“သား မထင်မှတ်ဘဲ အငိုက်မိသွားလို့ပါ မာမိ နောက် ဘယ်တော့မှ သား မရှုံးနိမ့်စေရတော့ပါဘူး”

သူ နာကျည်းခံပြင်းစွာ ကြိမ်းဝါးတော့ မာမိ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ရင်း တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်သည်။

“သားမညံ့ပါဘူး ဂန္ဓာရီ မာယာများတာပါ။ သူ့ကို ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုရင် သား အမြဲတမ်း အလေးထားရမယ်၊ သတိထားရမယ် ဒါမှ သား ယှဉ်လို့ရနိုင်မယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ မာမိ စကားကို သူ လေးနက်စွာ ခေါင်းညိတ်မိသည်။ ဂန္ဓာရီကို လျော့တွက်လို့မရပါ။ တစ်လအတွင်းမှာပဲ သူ့မှာ ရှုံးနိမ့်မှု နှစ်ခုကို ဆတ်တိုက် ကြုံလိုက်၏။

“ပထမတစ်ခေါက်တုန်းက သား ပေါ့လျော့လို့ ရှုံးနိမ့်ခဲ့တာ ဒုတိယ တစ်ခေါက်မှာတော့ သားငယ်ရဲ့ ဒေါသတွေကြောင့် ထပ်ပြီး ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့တာပဲ”

မာမိ တွက်ပြတာ သိပ်မှန်ကန်နေခဲ့သည်။ သူ့ ခြေလှမ်းတွေကို ဂန္ဓာရီ စောင့်ကြည့်နေမှာကို သူ ဥပက္ခောပြုခဲ့တာ အများ

နောက်တစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ မမျှော်လင့်နိုင်သည့် ဒေါသတွေနှင့် အများကျူးလွန်သွားခဲ့၏။

ငွေကြေး ရှုံးနိမ့်မှုက ပြဿနာမဟုတ်ပေမယ့် ဂန္ဓာရီကို ရှုံးနိမ့်ခြင်းက ခံရခက်လွန်းသည်။

“ဒါ သားကို သူ သွေးတိုးစမ်းတာလောက်ပဲ ရှိသေး တယ်လို့ မာမိ သတိပေးချင်တယ်သား သားရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို သိဂုက် သိမ်းဆည်းနိုင်ဖို့ အချဉ်အချင်း သားမှာလိုအပ်တယ်၊ ပြီးတော့ မာမိ သားကို သတိကပ်ပေးချင်တာ ဂန္ဓာရီရဲ့ မာယာ ထောင်ချောက်ထဲမှာ သား မသက်ဆင်းမိစေဖို့ပဲ”

“စိတ်ချပါ မာမိ”

“စိတ်မကျ နိုင်သူသား ဂန္ဓာရီ ဘယ်လောက်မာယာ များတယ်ဆိုတာ မာမိ အသိဆုံးပဲ သားကြီးလိုသာ ထပ်ရင်ဆိုရင် ရင်တော့ မာမိ ရင်ကွဲမှာပဲ သား”

“မာမိရယ် သားကို စိတ်ချစမ်းပါ ဘယ်တော့မှ မာမိ စိုးရိမ်သလို ဖြစ်မလာစေရဘူး”

သူ အကြိမ်ကြိမ် ကတိပေးပေမယ့် မာမိ မယုံမရဲ ဖြစ်နေတာ ဆိုးပါသည်။ ကိုကိုကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီးကတည်းက ဂန္ဓာရီဆိုသော မိန်းမကို မာမိ ရွံ့ကြောက်နေခဲ့တာလား။

“သား စိတ်ကို မာမိယုံပါတယ် ဒါပေမဲ့ သားကြီးတုန်းက မာမိ ယုံကြည်လွန်းပြီး လွှတ်ထားခဲ့လို့ အခုလိုတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ”

“ကိုကိုကြီးရဲ့ ကိစ္စဟာ ကျွန်တော့်အတွက် နာကျည်းစရာ ကိစ္စကြီးပါ မာမိကိုပဲ မမေ့နိုင်တဲ့ ဒဏ်ရာကြီးပါ ဒါကို ဘာလို့ အလွယ် တကူ မေ့ရမှာလဲ မာမိ”

မာမိ ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ စိုးရိမ်မကင်း သံနှင့် ထပ်လို့ပြောသေး၏။

“သားငယ်ဘက်က ဂန္ဓာရီကို သွားပြီး ကြိုတင် စိန်ခေါ်ခဲ့တာ အမှားယွင်းဆုံး အချက်ပဲ။ ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးလာမယ့် သူ့ကို ဂန္ဓာရီ လို မိန်းမက ဥပက္ခောပြုထားမယ် ထင်သလား”

မာမိ ပြောတာ မှန်နေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ပထမဆုံး ခြေလှမ်းအစတွေမှာပဲ သူ တိုက်ရိုက်ခြင်း ခံခဲ့ရတာ သက်သေ။

ဂန္ဓာရီနှင့် ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ် ရွံ့နိဗ္ဗိဆိုတာက တကယ် ကို မဖြစ်သင့်တော့ပါ။ မာမိ သိပ်ကို စိုးရိမ်ပူပန်နေလောက်အောင် ဂန္ဓာရီက စွမ်းထက်လွန်းနေသည်လား။

“မာမိ ပြောတာကို သား အလေးအနက်ထားပါ၊ ဂန္ဓာရီကို သား လျှော့မတွက်ပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမိ သား ကတိပေးပါတယ်”

ဘယ်လိုပဲ သူ အထပ်ထပ် ကတိပေးပေး မာမိကတော့ စိုးရိမ်စိတ်တို့ ဖြေနိုင်မှာ မဟုတ်ဟု သူသိပါသည်။

မာမိ ယုံကြည်အောင် သူ့ဘက်က ဂန္ဓာရီကို အနိုင်ယူပြမှ ဖြစ်မည်။ ဂန္ဓာရီ နှုတ်က ရွံ့နိဗ္ဗိခြင်းကို ဝန်ခံစေရမည်။ ပြီးလျှင် အရှုံးအတွက် ခူးထောက်စေရမည်။

ဒါဆိုရင်တော့ မာမိ ကိုကိုကြီးအတွက် ခံစားမှုတွေ ပြေစေ လောက်ပါရဲ့။

အခန်း (၁၅)

ဂန္ဓာရီနှင့် ပတ်သက်ပြီး ချက်ချင်းလက်ငင်း တင်ခဲ့သော အကြွေးကိုတော့ သူ ရအောင် ပြန်ယူရမည်။

ထိုအတွက် သူ အသေအချာကို အကွက်ချ စီမံခဲ့သည့် ဂန္ဓာရီမှာ မာယာတွေ ပြည့်နေသည်ဆိုလျှင် ဖွဲ့စည်းကြီးဆိုသော သူက လည်း မာယာတွေ သုံးဖို့အတွက် ဘာကြောင့် လက်တွန့်နေခဲ့ရမှာလဲ။

ဂန္ဓာရီ ကို သူ တစ်လှည့်ပြန်အနိုင်ယူဖို့ အတွက် အစီအစဉ် တွေကို သူ့ဘက်က စနစ်တကျ စီစဉ်ခဲ့သည်။ သူ့ ခြေလှမ်းတွေကို ဂန္ဓာရီ မသိနိုင်အောင် သူ့ဘက်က အသေအချာ စီမံသည်။

လူယုံတော်တွေကို ရွေးချယ်ပြီး စေခိုင်းသင့်တာကို စေခိုင်း သည်။

သည်လိုနှင့် သူ့လှည့်ကွက်ထဲကို ဂန္ဓာရီ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့သည်။

စိုးမိုးစာပေ

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ကျော်ကျော်”

“အားလုံး ဆရာစေခိုင်းတဲ့အတိုင်း အဆင်ပြေပါတယ်။ ကျွန် တော်တို့ စတားဘရားသား အဖွဲ့ကို မဟာမိုးကောင်းကင်က ကွန် ဒိုအိမ်ရာ စီမံကိန်းအတွက် ဆောက်လုပ်ဖို့ အပ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ငါစေခိုင်းထားတဲ့အတိုင်း မင်း ပီပီရီရီ လုပ်ပါနော် တာမှ လွဲချော်တာမျိုး ငါမကြားချင်ဘူး”

“စိတ်ချပါဆရာ အခုပဲ ကျွန်တော်တို့ တရားဝင် စီစဉ်ပြီး ကြောင်း လက်မှတ်ထိုးထားပါတယ်”

ကျော်ကျော်ကိုတော့ သူယုံသည်။ သူ့ကုမ္ပဏီမှာ အားကိုး ရသော လူယုံတော် ဖြစ်သည်။ ငယ်ရွယ်ပေမယ့် အတွေ့အကြုံနှင့် အရည်အချင်းတွေ ရှိ၏။

အခုလည်း သူ စီမံခိုင်းသည့် ကိစ္စကို ကျော်ကျော်က စနစ် တကျ စီမံနိုင်ခဲ့သည်။

“အေး သူတို့ဘက်က တာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မင်း အသေ အချာ စည်းရုံးထားဖို့ လိုတယ်နော်”

“စိတ်ချပါ ဆရာ သူ့ကို မက်မောလောက်တဲ့ ငွေကြေး အပြင် အခုလုပ်ငန်း အစီအစဉ် အောင်မြင်တာနဲ့ လက်ရှိရာထူးထက် ကြီးတဲ့ ရာထူးနဲ့ ခန့်အပ်ဖို့လည်း အသေအချာ စည်းရုံးထားပါတယ်”

စိုးမိုးစာပေ

“ဟုတ်ပြီ၊ ကျော်ကျော် အားလုံး၊ ငါ့ဘက်က ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တယ်၊ လိုတာရှိရင် မင်းပြောပါ အရေးကြီးတာက ငါ့ဖုန်းနံပါတ်ကို မသုံးနဲ့နော် သီးခြားဖုန်းနံပါတ်ပဲ သုံးပါ ကဲ မင်းသွားတော့”

သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျော်ကျော် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ သူ ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း ဂန္ဓာရီ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာ၏။

သူ့လှည့်ကွက်ကိုတော့ ဂန္ဓာရီ တိုးဝင်မှန်းမသိ တိုးဝင်သွားတာ သေချာသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သူမရဲ့ ရှုံးနိမ့်မှုကို သူ ကျေနပ်စွာ စောင့်ကြည့်ရတော့မည်။

မဟာဒိုးကောင်းကင်က တာဝန်ယူထားသော ထိုကွန်ဒို အိမ်ယာစီမံကိန်းကြီးကို သူ ပထမဆုံး တိုက်ကွက်အဖြစ် ထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

စတားဘရားသား ဆိုသော ဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့သည် သူ့အဖွဲ့ဆိုတာ ဂန္ဓာရီ မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားခဲ့သည်။

ဂန္ဓာရီ တာဝန်ယူသော ထို ကွန်ဒိုစီမံကိန်းမှာ ထိုအဆောက်လုပ်ရေးပိုင်း တာဝန်ယူခွင့်ရအောင် သူ့ဘက်က စီစဉ်ခဲ့သည်။

အခက်အခဲ တစ်ခုက ဂန္ဓာရီ၏ ကုမ္ပဏီက တာဝန်ခံ မရှိရန် လုပ်ဖြစ်သည်။ လုပ်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငွေကြေးနှင့် မျှော်လင့်ချက်တွေပေးကာ ကိုယ့်လူ သူ့ဘက်သားဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ရ၏။

လုပ်ဆိုသည့် လူကလည်း ဂန္ဓာရီနှင့် သိပ်မသင့်မြတ်သော အပိုင်း ရှိသူဆိုတော့ လွယ်ကူသည်။

“မဟာဒိုးကောင်းကင်က ကျုပ်ထွက်ခွာချင်နေတာ ကြာပြီ ဝင်ဖူးတို့ဘက်က ကတိတည်မယ်ဆိုရင် ခင်ဖူးတို့ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်ဗျာ”

ဂန္ဓာရီ ဘက်ကလူက သူ့ အမိန့်ကို နာခံဖို့ သဘောတူပြီ ဆိုတော့ ပြီးသွားပြီ။

ခြောက်လ စီမံကိန်းနှင့် ကွန်ဒိုအိမ်ယာကြီး မပြီးဆုံးလျှင် ဂန္ဓာရီ နာမည်ပျက်တော့မည်။ သူ့လူတွေက ထိုကိစ္စကို စီမံပေးကြလိမ့်မည်။

သူ့ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုက ဆိုးလွန်းနေသည်လား။ စီးပွားရေးလောကမှာ သည်လိုယုတ်မာမှုတွေ ရှိတတ်တာ ဂန္ဓာရီ သိနိုင်မှာ သေချာ၏။

ထိုအတွက် သူ့ကို နာကျည်း ဒေါသဖြစ်သွားတာကိုလည်း သူ လိုချင်သည်။

ဘယ်လိုနည်းနှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဂန္ဓာရီကိုတော့ သူတိုက်ခိုက်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ကဲ ဂန္ဓာရီ မင်းအလှည့်မှာလည်း ရယ်နိုင်ပါစေ။

အခန်း (၁၆)

BURMESE
CLASSIC

သူရဲ တိုက်ကွက်က ဝိရိ သေချာပေမယ့် ဂန္ဓာရီက ကံကောင်း
သွားခဲ့တာလား မသိပါ။

“ဂန္ဓာရီ ချိပ်မိသွားတယ် ဆရာ”

“ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်တာလဲ ဆိုတာ ပြောစမ်း ကျော်ကျော်”

“အဲဒီ အဆောက်အဦးက နောက်တစ်လကျော်ဆိုရင် အိမ်ရ
တော့မှာလေ ဒီတော့ ဂန္ဓာရီ ကိုယ်တိုင် လာကြည့်တော့ ပြဿနာတွေ
တက်ကုန်တာပေါ့ ဆရာ”

သူ အံ့ကို တင်းခနဲ ကြိတ်လိုက်မိသည်။ သူလိုချင်တာ ဂန္ဓာရီ
လုပ်ငန်းကြီးမှာ နာမည်ပျက်ကာ ဒုက္ခရောက်စေဖို့ ဖြစ်၏။ အခုတော့
ဂန္ဓာရီက ကြုံတင်သိရှိသွားပြီတဲ့။

စိုးစိုးစာပေ

ဒါပေမဲ့ ပြဿနာတော့ မရှိပါ။ ငါးလတာ ကာလလုံးမှာ
အဆောက်အဦးကို မပြီးဆုံးအောင် တမင်လုပ်ခိုင်းထားခဲ့တာမို့ ဂန္ဓာရီ
အတော် ပေါက်ကွဲနေမှာ သေချာသည်။

“အခုလက်ရှိ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ ကျော်ကျော်”

“ဘယ်မှ မပြီးသေးတဲ့ အဆောက်အဦးကို ကြည့်ပြီး ဂန္ဓာရီ
ဒေါသထွက်နေတာ ဆရာ မြင်စေချင်တယ်”

သူ ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိသည်။ သိပ်လှပသော မိန်းမတစ်ယောက်

ရဲ့ ဒေါသတွေကို သူ အရသာခံ ကြည့်ချင်လိုက်တာ။

“အလုပ်သမားဖွဲ့ကို ချက်ချင်းကြိမ်းမောင်းပြီး မောင်းထုတ်
တယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကြိမ်းမောင်းသေးတယ်၊ ကျွန်တော်
ကတော့ ဆရာပေးထားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးထားခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား ကောင်းတယ်”

“ကိုယ့်ပိုတော့ အလုပ်က အထုတ်ခံလိုက်ရပြီ ဆရာ”

“ပြဿနာမရှိဘူး သူ့ကို ငါတို့ ကုမ္ပဏီမှာ နေရာပေး လိုက်
မယ်၊ ငါ့ဘက်မှာ သစ္စာရှိစွာ လုပ်ပေးဖို့ပဲ လိုတယ်၊ ကံ မင်းပြန်တော့
ကျော်ကျော် ကျန်တဲ့ ပြဿနာ ငါရှင်းမယ်”

ကျော်ကျော် ပြန်သွားတော့ သူရဲစားပွဲထဲက ဟင်းနုနုလေးကို
စွဲလိုက်သည်။

စိုးစိုးစာပေ

သည်ဖုန်းကို ဂန္ဓာရီ အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်ခဲ့မှာ သေချာသည်။ သူတမင် ပိတ်ထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ အခုတော့ သူမ ခေါ်တာကို သူ စောင့်ကြို နားထောင်ရုံပေါ့။

တစ်ခဏကြာပြီးနောက် သူထိုင်နေထိုင်မှာ ဖုန်းကမြည်လာ သည်။ မကိုင်သေးဘဲ သူ ပြုံးကြည့်နေလိုက်သည်။

နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် မြည်နေမှပဲ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။
“ဟယ်လို”

သူ တည်ငြိမ်စွာနှင့် အသံကို ဩကာ ပြောလိုက်၏။ ဂန္ဓာရီ ရဲ့ အသံစူးစူးက နားထဲ ဆောင့်ဝင်လာ၏။

“ကျွန်မ ဂန္ဓာရီ စတားဘရားသား အဖွဲ့ရဲ့ MD ဦးလှိုင်ဘွားနဲ့ တွေ့ချင်လို့”

“ကျုပ်လှိုင်ဘွားပါ ဘာကိစ္စတုန်း ပြောပါ”

“ရှင့်ရဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့က ကျွန်မရဲ့ ကွန်ဒိုစီမံကိန်း ကို တာဝန်ယူ ဆောက်ပေးတဲ့ကိစ္စ”

“ဟုတ်ပြီ ဘယ်ဆိုသိကလဲဆိုတာ ပြောပါဦး ကျုပ်မှာက အလုပ် တွေ အများကြီးဗျ”

တစ်ဖက်က စိတ်မရှည်သလို ကျွတ်ခနဲ အသံထွက်လာ၏။ ပြီးမှ နေရာအတိအကျကို ပြောသည်။

“အင်း ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ အဲဒီကိစ္စအတွက် ကျော်ကျော်ဆီက ခိုပို့စေ အကုန်ရထားပြီးပါပြီ မင်း ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ”

“ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ ဦးလှိုင်ဘွား ဒီကိစ္စက ရှင့်ရဲ့ တာဝန်ပဲလေ အခု ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းခွင်ကို ရှင်လာကြည့် ဦး နောက်တစ်လအတွင်း ဘယ်လိုမှ မပြီးနိုင်ဘူး အဲဒီအတွက် ကျွန်မ ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်မလဲ ရှင်တို့ကို ယုံကြည်ပြီး ခိုင်းခဲ့တာလေ သတ်မှတ်ရက်မှာမှ မအပ်နိုင်ရင် ကျွန်မနာမည် ထိခိုက်မှာ စဉ်းစားပါဦး”

“ဒေါသစိတ်နှင့် ဂန္ဓာရီ အသံက ခက်ထန်နေသည်။ သူကျေ နပ်စွာ ဟားတိုက်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ရင်း

“မင်း ဘာလို့ ဒေါသကြီးနေတာလဲ ဂန္ဓာရီ”

“ဘာရှင့် ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ ဒေါသမထွက်ရဘူးလား”

“အဟွန်း မင်း သိပ်ပေါက်ကွဲနေသလား ဂန္ဓာရီ လှိုင်ဘွားဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ ဖွဲ့နောင်ကြိုး ဆိုရင်ကော”

“ဘာ”

စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သံက ကျယ်လောင်လွန်းသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့နားထဲမှာ ချိန်မြိန်လွန်းတာမို့ အားရပါးရ ရယ်ပစ်မိ၏။

“ဟား ဟား ငါလိုချင်တာ အဲဒါပဲ ဂန္ဓာရီ မင်းအလှည့် တုန်းက မင်းရယ်နိုင်သေးတာပဲလေ”

“ဖွဲ့နှောင်ကြီး ရှင်လုပ်ရပ်က အောက်တန်းကျလှချည်လား”

“မင်း ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ် ဂန္ဓာရီ အခု မင်းအလုပ်ကို ကျုပ်အလုပ်သမားတွေက ဆက်လုပ်ပေးရမလား မင်းဆုံးဖြတ်ပါ။ ဆက်လုပ်ခွင့် မရှိရင် မင်းရှင်းထားတဲ့ လုပ်အားခတော့ ဆုံးရှုံးပြီပေါ့”

သူ့ဘက်က ပိုင်နိုင်စွာနှင့် ဆိုနေတော့ ဂန္ဓာရီ ချက်ချင်း ဘာမှ မပြောနိုင်ပါ။

“ကဲ ဂန္ဓာရီ မင်းဆုံးဖြတ်လေ”

“ဖွဲ့နှောင်ကြီး ယောက်ျား တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရှင်ရဲ့လုပ်ရပ်က အောက်တန်းကျလွန်းတယ်”

“ဂန္ဓာရီလို မိန်းမတစ်ယောက်ကကော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာ၊ သမာဓိနဲ့ ထိုက်တန်လို့လားကွ”

“ရှင် ရှင်”

သူ့စကားက ဂန္ဓာရီ ရင်ကိုထိရုံ သွားစေတာတော့ သေချာစွာ ဂန္ဓာရီ အသံတွေ တိမ်ဝင်ကာ ငြိမ်သက်သွား၏။ ဖုန်းကိုတော့ မချသေးပါ။

“ကောင်းပြီ ဖွဲ့နှောင်ကြီး ရှင် ကျေနပ်စွာ ရယ်မောနိုင်တယ် ဒါပေမဲ့ ဂန္ဓာရီက အလွယ်တကူ အရှုံးမပေးတတ်ဘူး ရှင် စောင့်ကြည့်လိုက် ကျွန်မ တစ်လအတွင်းမှာ အားလုံးကို ဆောင်ရွက်ပြမယ်”

စကားအဆုံးမှာ ဂန္ဓာရီ ဖုန်းကို ဂွပ်ခနဲ စောင့်ချသွားခဲ့သည်။ သူ့ကျေနပ်စွာ ပြုံးရင်း ဆိုစာထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ချပစ်လိုက်၏။

ဂန္ဓာရီ သူ့ လှည့်ကွက်ထဲမှာ ကျန်းသွားခဲ့တာတော့ သေချာခဲ့ပါသည်။

တစ်လကျော်ဆိုသော ကာလလေးမှာ သူမ လုပ်ငန်းကြီး ပြီးစီးအောင် နေ့နေ့ညည လုံးပမ်းရတော့မှာက အသေအချာ။

တိကျသော သေချာသော ဂန္ဓာရီ ဆိုသည့်မိန်းမတစ်ယောက် ဒီတစ်ခါတော့ မျက်ကလဲဆန်ပြာနှင့် အလုပ်တွေ ရှုတ်ထွေး သွားတော့မှာတော့ သေချာနေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့လုပ်ရပ်ကြောင့် ဂန္ဓာရီ ခံရခက်ခက် ဖြစ်သွားခဲ့တာကိုပဲ သူ လိုချင်သည်။

ထို့အတွက် သူ နောင်တရစရာတော့ မရှိပါ။

ဂန္ဓာရီဆိုတာ ကဝေမ တစ်ယောက်ပဲလေ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ထိုက်ခိုက်ရပါစေ သူကတော့ ထိုက်ခိုက်ဖို့ အသင့်ပါပဲ။

ဂန္ဓာရီဆိုသည့် မိန်းမအသံကြားရုံနှင့် သူ့ရင်ထဲက ရွံရှာဖုန်းတီးနေခဲ့တာ အမှန်။

အခန်း (၁၇)

Sweet December Night အဖြစ်ကျင်းပသော ပွဲလေးကို ငယ်သူငယ်ချင်း အင်ဒရူးက ဖိတ်လာတော့ သူ မဖြစ်မနေ သွားဖြစ် ခဲ့သည်။

နိုဝင်ဘာလကုန်၌ ဒီဇင်ဘာလကို စတင်ဝင်ရောက်သော ညမှာ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်တို့က Sweet December Night အဖြစ် သတ်မှတ် ပြီး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ အစီအစဉ်လေးများ ကျင်းပတတ်ကြသည်။

အင်ဒရူးက ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်မို့ သူ့ကို မှတ်မှတ်ရရ ဖိတ်သည်။

အထက်တန်းကျောင်းကတည်းက ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ကာ အင်္ဂလန်မှာ ပညာသင်အဖြစ် သွားတော့လည်း ရေခြားမြေခြားမှာ

စိုးစိုးစာပေ

တွေ့ဆုံ ခင်ခဲ့ကြသူတွေ ဆိုတော့ သူငြင်းလို့မသင့်ပါ။

သူ့ရောက်တော့ ဘုရားခိုးကျောင်းရဲ့ ဝတ်ပြုခန်းမ တစ်လုံး သာမကဘဲ ခြံဝင်းထဲမှာပါ ရောင်စုံ မီးပွင့်တွေနှင့် ညချမ်းလေးက လှပနေခဲ့သည်။

“ဟာ ဇွဲ မင်းမလာတော့ဘူး ထင်နေတာ၊ သင့်ယူပဲ သူငယ် ချင်း”

“လာမယ်လို့ ကတိပေးထားပြီးပြီပဲကွာ”

“အေးပါ ဒါကြောင့် ငါမျှော်နေတာပါကွ လာ မင်းအတွက် အထူးစဉ်သည်တော် နေရာမှာ ငါစီစဉ်ပေးမယ်”

မီးခိုးရောင် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံနှင့် အင်ဒရူးက သူ့ပခုံး ကိုဖက်ကာ စားပွဲပိုင်းတစ်ခုဆီ တွဲခေါ်သွားခဲ့သည်။

ဝည့်ခံကျွေးမွေးသော အစားအစာတွေကို စားရင်း သူ ငြိမ်း ချမ်းတိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေခိုက်.

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

ခပ်တိုးတိုး လွင့်ယုံနေသော ခြူးဖစ်သံတွေကို ကျော်ကာ ထွက် ပေါ်လာသော လက်ခုပ်သံတွေကြောင့် သူ လှမ်းကြည့်မိတော့

“ဟင်”

လျော့ရဲရဲ ထိုင်နေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်တောင် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား

စိုးစိုးစာပေ

ခဲ့သည်။

ဂန္ဓာဓိပါပ။

ငွေရည်ဖောက်ထားသော အဖြူရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားရင်း ကြွကြွလေး လှမ်းဝင်လာသော ဂန္ဓာဓိကို ဆီးကြိုသူတွေက အများကြီးဖြစ်သည်။

ပန်းကြိုးဖျောက် ဂါဝန်အကြပ်လေးကို ဝတ်ဆင်ထားတာနဲ့ လည်တိုင်အလှနှင့် ပန်းသား ဝင်းဝင်းလေးတွေက ထင်းနေ၏။ ချွေးအလှကို ပေါ်လွင်စေသော ဂန္ဓာဓိသည် ဧည့်ပရိသတ် ပုရိသတို့ အာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်သည်။

ဆံပင်ညှိတွေကို ဖြန့်ချထားပြီး ဆံပင်တွေကြားမှာ ရွှေကြိုးပျော့လေးတွေက ဝင်းအိတောက်ပနေသည်။

လည်တိုင်မှ စိန်လည်တုံးက မီးရောင်အောက်မှာ လက်ခနဲတောက်ပနေသည်။ သွယ်တန်းသော လက်မောင်းလေးက လှပစွာ လွှဲရမ်းလျှောက်လာသည်။ အဖြူရောင် ဇာလက်အိတ်လေးတွေပေါ်မှာ ရွှေနှင့် စိန်ရောထားသော လက်စွပ်လေးတွေက အလှတစ်မျိုး ဖြစ်နေ၏။

ကျဉ်းသော ခါးလေးမှာ ရွှေခါးပတ် ပျော့ပျော့လေးက ကျီကရီ လျှော့ရဲရဲလေး ဆင်ယင်ထားသည်။

ဂါဝန်ရှည်ကြီး၏ အဖျားမှာ ရွှေပြားလေးတွေ ယက်ထားသော

ဂါဝန်အစက ဖက်ရှင်တစ်မျိုး ဆန်းသည်။ မိန်းမချင်းတောင် ငေးလောက်သော ဂန္ဓာဓိသည် သည်ပွဲမှာ အလှဆုံး မိန်းကလေးမို့ အားလုံးက ဂုဏ်ပြုလက်ခုပ်တီး လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂန္ဓာဓိ အလှမှာ နစ်မျော ငေးမိသွားသော ဇွဲနှောင်ကြီးမျက်ဝန်းတွေနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးတော့ ဂန္ဓာဓိ နှုတ်ခမ်းက အပြုံးလေးတွေ လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားခဲ့၏။

ဒါပေမဲ့ သူမ ချက်ချင်း ဟန်ဆောင်ကောင်းပါသည်။

အပြုံးတွေကို ချက်ချင်း ပြန်ဖူးပွင့်စေကာ ဇွဲနှောင်ကြီးကို ကျောခိုင်းထားသော ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်သွားခဲ့သည်။

ဒါ သူ့ကို တမင်လုပ်ပြလိုက်ခြင်း ဆိုတာ ဇွဲနှောင်ကြီး နားလည်သည်။ တမင် လေးစားဟန်မပြဘဲ ခပ်ကြောကြော ထိုင်နေသော ဂန္ဓာဓိဆိုသည့် မိန်းမကို မုန်းတီးစိတ်တွေက ရင်ထဲမှာ အလိုလို တိုးပွားလာ၏။

ဂန္ဓာဓိ မင်းကိုမြင်တိုင်း ငါ့နဲ့လုံးသားက ဒဏ်ရာတစ်ချက်တိုးစေတယ်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ချက်ချင်း သူမရှေ့က ဖြတ်လျှောက်ပြီး ပြန်သွားလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူမကို ရင်မဆိုင်ရဲလို့ဟု ထင်မှာတော့ မခံနိုင်ပါ။

ဒီမိန်းမ သူ့ကွယ်ရာမှာ အတင်းစကားတွေ ပြောပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မှာတော့ သူ့အလိုမရှိပါ။ တစ်ခါတုန်းက သူမရှိတုန်း လူပုံအလယ်မှာ

သိက္ခာချခဲ့ ပူးပြီးပြီ။

ဒီတစ်ခါတော့ ဒါမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

ဂန္ဓာရီ ဝိုင်းမှာ ချက်ချင်း စုံရုံးသွားသည့် မိန်းကလေးတွေက မနည်းပါ။ စကားတွေပြော ရယ်မောနေတာ ကြည့်ရင်း သူ ခံရခက်ခက် ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ အင်ဒရူးနှင့် လူငယ်တစ်ယောက်က ဂိမ်းကစား နည်း တစ်ခုကို ကြေညာသည်။

“အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ ပါးဆယ်ဂိမ်း တစ်ပွဲ ကစားကြ ရအောင် စိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ဟောဒီ ပါဆယ်ထုပ်လေးကို ဝဉ်းပရိတ် သတ်တွေအားလုံးကို တလှည့်ဆီ လက်ခံယူကြရပါမယ် တစ်ချိန်တည်း မှာပဲ ဂီတသံစဉ်လေး ဖွင့်ပေးထားပါမယ် သံစဉ်လေး ရပ်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ပါဆယ်ထုပ် ရှိနေသူက ပါဆယ်ထုပ်ထဲက ပန်ကြားချက် အတိုင်း စင်မြင့်ပေါ်မှာ သရုပ်ဆောင်ပြရပါမယ်”

ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ ကစားနည်းကို အင်ဒရူးနှင့် လူငယ်တစ်ယောက် က ဦးဆောင်သည်။

ဘောက်စ်ထဲမှ မြူးကြွသော သံစဉ်လေး တိခန့် ရပ်သွား ချိန်မှာ အလှည့်ကျ ကံထူးသူက ပါဆယ်ဘူးလေးဖွင့်ကာ စာလေးကို ထုတ်ယူပေးသည်။

စိုးမိုးစာပေ

အင်ဒရူးတို့ အုပ်စုထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ဦးက အားလုံးကြား အောင် ဖတ်ပြသည်။

“အခု ကံထူးသူ ကိုနေလင်းက ပျို့မှာတမ်း သီချင်းနဲ့ ဖျော်ဖြေ ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ဝေး ဟေး ဟေး”

“ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း”

လူငယ်တွေအတွက် ပျော်စရာ အစီအစဉ်တွေမို့ အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆင်နွှဲကြသည်။

တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်မောရင်း ပျော်စရာ အစီအစဉ် တွေကြားမှာ အင်ဒရူးက အထူးအစီအစဉ်ကို ကြေငြာသည်။

“အခု အထူး အစီအစဉ် အနေနဲ့ အထူးဧည့်သည်တွေက တစ်လှည့် ကစားပေးရမှာပါ ပါဆယ်ဂိမ်း အလှည့်ကျသူက ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒ တစ်ခုကို ဝဉ်းပရိတ်သတ်သိအောင် စင်ပေါ်က ပြောပြပေးရမှာပါ”

စိတ်ဝင်စားစရာ အစီအစဉ်အဖြစ် အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွား ခဲ့၏။ အင်ဒရူးတို့ လူငယ်အုပ်စုက ပါဆယ်ထုပ်လေးကို ကိုင်ကာ အထူး ဧည့်သည်တော်တွေကို လှည့်လည်ပေးသည်။

နောက်ခံ မြူးစစ်တေးလေးက ဖွင့်ထား၏။

စိုးမိုးစာပေ

သူ ကြည့်နေတုန်းမှာ ဂန္ဓာရီ လက်ထဲကို ထည့်ပေးတာလည်း ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဂန္ဓာရီ ကံကောင်းပါသည်။

ပါဆယ်ထုပ်လေးက တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကျော်ဖြတ်ကာ သူ့လက်ထဲ ရောက်လာ၏။

သူ လှမ်းကိုင်လိုက်စဉ်မှာပဲ တေးသံလေးက ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့သည်။

“ဝေး၊ ဖြောင်း၊ ဖြောင်း”

အားလုံးက လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးကာ ဂုဏ်ပြုကြသည်။ အင်းဒရူးက သူ့ကို ပြုံးကြည့်ရင်း

“မင်းကံကောင်းတယ်ပဲ ဇွဲရေ မင်းရဲ့ဘဝမှာ အဖြစ်ချင်ဆုံး ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုကို မင်းပြောမှ ဖြစ်မယ်”

အင်းဒရူးစကားကြောင့် သူ ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။ အင်းဒရူးက သူ့ကို စင်ပေါ်တက်ဖို့ လက်ပြကာ ဖိတ်ခေါ်တော့ သူတည်ငြိမ်စွာ ခေါင်းညိတ်ကာ ထရပ်လိုက်သည်။

ဂန္ဓာရီကတော့ စင်ပေါ်အထိ သူမနံဘေးမှဖြတ်ကာ လျှောက်သွားကာ သူ့ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။

ဇွဲနောင်ကြီး ခြေလှမ်းတွေက စတိတ်စင်ငယ်လေးဆီ တရွေးလှမ်းခဲ့သည်။ အားလုံးရဲ့ အကြည့်တွေက မြင့်မြင့်မားမား အရပ်

မောင်းနှင့် စတိုင်ကျကျ လျှောက်လာသော ဇွဲနောင်ကြီးထံမှာ လွှဲဖယ်သွားကြပါ။

ဂန္ဓာရီ ကိုယ်တိုင်လည်း မီးခိုးရောင် အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံနှင့် ခန့်ညားနေသော ဇွဲနောင်ကြီးကို ငေးမောနေခဲ့မိသည်။

ခြေလှမ်း ကျဲကျဲကြီးတွေနှင့် စတိုင်လ်ကျကျ လျှောက်တတ်သော ဇွဲနောင်ကြီးသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်တော့လည်း ငေးကြည့်ချင်စရာ ကောင်းပါသည်။

စတိတ်စင်လေးပေါ် ရောက်တော့ ဇွဲနောင်ကြီး ဖိုက်ကို အသာမြှုတ်ယူကာ တည်ငြိမ်စွာ ရပ်သည်။

မျက်ဝန်းတွေက ဂန္ဓာရီရဲ့ရာဇာဓိပတိ စူးရှနစ်နစ် ကြည့်နေသည့် ဇွဲနောင်ကြီး နှုတ်ခမ်းဟောမှာ အပြုံးရိပ်တို့ လှစ်ခနဲ အရိပ်ထင်သည်။

“ကျွန်တော်ရဲ့ အဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒ၊ ရည်ရွယ်ချက်က ဂန္ဓာရီဆိုတဲ့ မိန်းမ ကျွန်တော်ရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ ဒူးထောက် အရှုံးပေးလာမယ့် နေ့ကို အမြန်ဆုံး ရောက်စေချင်ပါတယ်”

အားလုံး မထင်မှတ်သော သူ့စကားကြောင့် မင်သက်သွားခဲ့သည်။ ဇွဲနောင်ကြီးကတော့ တည်ငြိမ်စွာ ဆိုပြီး စတိတ်စင်လေးပေါ်က တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းလာပါသည်။

ဂန္ဓာရီ မျက်နှာက ရဲရဲနီလျက် မထင်မှတ်သော တိုက်ကွက်

အောက်မှာ ထူပူစွာ ရင်ဆိုင်လိုက်ရခြင်းအတွက် အံ့ကို တင်းခနဲကြိတ်
မိ၏။ ပြီးမှ သူမထံကို ပိုင်းကြည့်လာသော မျက်ဝန်းအစုံပေါင်း များစွာ
အောက်မှာ ဟန်ဆောင် အပြုံးလေးပဲ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

ဖွဲ့နှောင်ကြိုးရဲ့ လုပ်ရပ်က သိပ်ကို အတင့်ရဲလွန်းပါသည်။
လူပုံအလယ်မှာ သူမရဲ့ ဒေါသတွေကို မြင်ချင်နေတာလား။

ဟင့်အင်း ဘယ်တော့မှ မမြင်စေရဘူး ဖွဲ့နှောင်ကြိုး။

ဂန္ဓာရီဆိုတာ တိုက်ခိုက်မှုကိုလည်း အပြုံးနဲ့ ခံယူတတ်သလို
တုံ့ပြန်မှုအတွက်လည်း ရဲရင့်ပြီးသားပါ။

ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ ရှင်ကပဲ ဂန္ဓာရီရှေ့မှာ ဒူးထောက်မလား၊
ဂန္ဓာရီကပဲ ရှင့် ရှေ့မှောက်မှ ဒူးထောက်ရမလားဆိုတာ အခုချက်ချင်း
ပဲ စောင့်ကြည့်လိုက် ဖွဲ့နှောင်ကြိုး။

ဂန္ဓာရီ ကြိမ်းဝါးရင်း ချက်ချင်းတုံ့ပြန်လိုသည့် စိတ်က ရင်ထဲမှာ
လှိုက်တက်လာတာမို့ သူမရဲ့ စားပွဲပိုင်းအနီးမှ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်
ကာ ဖြတ်သည့် ဖွဲ့နှောင်ကြိုး ရှေ့ကို တစ်စုံတစ်ခု ပစ်ချလိုက်၏။

“ဟာ”

ကြောက်စိတ်က ရင်ထဲအထိ စိန်တက်သွားသည်။ ခြေထောက်
တွေ ကားထွက်နေသော ယဉ်ကျွန်တစ်ကောင် ဆိုသောအသံက နှစ်
တော့မည့် ခြေလှမ်းတွေကို တုံ့ဆိုင်းလိုက်တော့

“ဟ ဟာ”

ဟန်ချက်ယှက်ကာ သူက ခြေချော်ပြီး ယိုင်ထိုးသွားတာမို့ နံဘေး
စားပွဲပိုင်းကို လှမ်းကိုင်မိ၏။

“ခွမ်း”

စားပွဲပေါ်က ပန်းကန်က သူ့လက်နှင့်ထိမိကာ ခွမ်းခနဲ ကျကွဲ
သည်။

“ဘာ ဖြစ်တာလဲ ဖွဲ့”

“ပင့် ပင့်ကူ”

အင်ဒရူး ဖွဲ့နှောင်ကြိုး တုန်ရီစွာနှင့် လက်ညှိုးညွှန်ပြသော
ပင့်ကူလေးကို ကြည့်ကာ နားလည်လိုက်၏။

ပင့်ကူဆိုလျှင် ကြောက်တတ်သော ဖွဲ့နှောင်ကြိုးကို ဘယ်သူက
နောက်ပြောင်လိုက်တာလဲ မသိ။

“မဟုတ်ပါဘူးကွ အရုပ်ပင့်ကူပါကွ”

ဖွဲ့နှောင်ကြိုး မျက်နှာရဲရဲနီသွားရသည်။ လူပုံအလယ်မှာ သူ
ရွံ့ရှာကြောက်လန့်သော သတ္တဝါကောင်၏ အရုပ်နှင့်မှ ခြောက်လှန့်လိုက်
သည့် ဂန္ဓာရီကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်မိ၏။

ဂန္ဓာရီက သူနှင့် မသက်ဆိုင်သလို ပြုံးစိစိနှင့် လုပ်နေသည်။
အတော်ဆိုးသည် မိန်းမ လူပုံအလယ်မှာ အရှက်ကွဲအောင် သူ့ကို

ဘမင်လုပ်လိုက်တာပဲ။

ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ပင့်ကူရှပ်လေးကို ကြောက်ကာ က
ယောင်ကတမ်း။ ကသောကမျောတွေ ဖြစ်ကုန်သည့် သူ့အဖြစ်က အား
လုံး ရယ်ချင်စရာ ဖြစ်ကုန်၏။

အင်းဒရူးက အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်စွာ နောက်
ထပ် ပျော်စရာ ကစားပွဲတွေနှင့် ပရိသတ်ကို ပြန်ထိန်း၏။ ဒါပေမဲ့
ဟန်မပျက် ပြန်ထိုင်နေရသည့် ဖွဲ့နှောင်ကြီး ရင်ထဲမှာတော့ ဒေါသတွေ
တလိပ်လိပ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မင်း အတော်မိုက်ရိုင်းပါလား ဂန္ဓာရီ။ ဒီပင့်ကူရှပ်လေးကို
မင်းပစ်ချလိုက်တာ သေချာတယ်။

တန်ခံတွေ့ကာ တစ်မိမိမိ ဒေါသတိုးမိသည်။ သူ ပင့်ကူဆို
ရွံတတ် ကြောက်တတ်တာ ဒီမိန်းမ ဘယ်လိုသိနေတာလဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုံးဝမကျေနပ်ပါ။

ပွဲမပြီးခင် ဂန္ဓာရီ ထပြန်တာကို မြင်တော့ သူလည်း အသာ
ထွက်ခဲ့သည်။ အင်းဒရူးကိုတောင် နှုတ်မဆက်ဖြစ်ပါ။

“ဂန္ဓာရီ နေဦး”

သူခေါ်သံကြောင့် ဂန္ဓာရီ လှည့်ကြည့်ကာ ကားတံခါးအနီးမှာ
ရပ်သည်။

“မင်း ငါ့ကို ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ပင့်ကူရှပ်ကို မင်းပစ်ချ
လိုက်တာ ငါ့မြင်တယ် တောက်”

“ရှင် ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား ပင့်ကူရှပ် တစ်ကောင်ကို
တောင် သေမတတ်ကြောက်နေရင် ကျွန်မနဲ့ မယှဉ်နဲ့တော့ အဟင်း
တင်း”

“မင်း မင်း ကဲကွာ”

ထိန်းမရသော ဒေါသတွေနှင့် ဂန္ဓာရီ ပါးတစ်ဖက်ပေါ်ကို
သူညာလက်က ကျရောက်သွား၏။

ရဲခနဲ နီသွားသော မျက်နှာနှင့် ဂန္ဓာရီ သူ့ကို စူးစူးလှမ်းလှမ်း
ကြည့်၏။ သူ့လုပ်ရက် အမှားကို သူ ချက်ချင်းသိကာ မင်သက်နေတုန်း
မှာ ဂန္ဓာရီ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းခနဲနေအောင် စေ့သည်။

ပြီးတော့ ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဂန္ဓာရီ လှမ်းတက် မောင်းထွက်
သွားခဲ့သည်။

သူ မှားသွားပြီ။

ဂန္ဓာရီ ဘာကြောင့် မတုံ့ပြန်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့တာလဲ။

ဂန္ဓာရီ ကားလေး ပျောက်သွားတဲ့အထိ သူ ငှုပ်ကြီး ရပ်နေမိဆဲ။

အခန်း (၁၈)

“ဒါတော့ နင်ညံ့တာပေါ့ ဂန္ဓာရီ တကယ်ဆို နင့်ကို မညှာမတာ ရိုက်လိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နင်တုံ့ပြန်သင့်တယ်”

မမနှင်းဆိုတာက ဂန္ဓာရီ ဒီလိုတာမျိုးရောက်အောင် ကူညီပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မမနှင်းက ဂန္ဓာရီကို တကယ့်ညီအစ်မ အရမ်းအခြာ တစ်ယောက်လို တွယ်တာသူ။

စွဲနှောင်ကြိုးလို လူတစ်ယောက်က ပါးရိုက် စော်ကားလိုက်တာကို ငြိမ်ခံလာသည်ဆိုတော့ ဆတ်ဆတ်ထိ နာသွားပုံရသည်။

မမနှင်းက ဂန္ဓာရီအတွက်တော့ လမ်းပြကြယ် သို့မဟုတ် ဂန္ဓာရီရဲ့ မီးအိမ်ရှင် တစ်ဦးပါပဲ။

တစ်ချိန်တုန်းက ဂန္ဓာရီဘဝကို ကယ်တင်ခဲ့သူ ကျေးဇူးရှင်

စိုးမိုးစာပေ

လူ့သိင်္ခ

၁၅၃

မမနှင်းကိုတော့ ဂန္ဓာရီ စိတ်သားစေချင်ပါသည်။

မမနှင်းက ဗြိတိသျှဘက်က ငါးဖမ်းစက်လှေတွေ အများကြီးပိုင်သော သူဌေးတစ်ဦးရဲ့ သမီးမို့ အရမ်းချမ်းသာသည်။

မိဘနှစ်ပါးစလုံး တိမ်းပါးသွားကြတော့ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အပျိုကြီး မမနှင်း တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ ငွေတွေပိုက်ပြီး အထီးကျန်နေရှာသည်။ မမနှင်းနှင့် ဂန္ဓာရီတို့ သားအဖ တွေ့ဆုံခဲ့သည်။

စိတ်သဘောထား နူးညံ့သော မမနှင်းက ဒုက္ခရောက်နေသည့် ဂန္ဓာရီတို့ သားအဖကို ကယ်တင်ထားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဖေဖေဆုံးတော့ ဂန္ဓာရီကို အမွေစားအမွေခံ ညီမအဖြစ် အပြီးအပိုင် မွေးစားခဲ့သည်။

ဂန္ဓာရီ ဆယ်တန်းအောင်တော့ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်သာ တက်ခိုင်းသည်။ ပထမတော့ နားမလည်ခဲ့။ တကယ်တော့ မမနှင်းက အမြော်အမြင်ဖြင့် သူ့မိတ်ဆွေ ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်၍ အတွေ့အကြုံ ယူစေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဂန္ဓာရီက ဘဝနာခဲ့တာမို့ ပညာလည်း ကြိုးစားသလို အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးလည်း ဂရုတစိုက် လေ့လာသင်ယူခဲ့သည်။

နဂိုဦး ထက်မြက်တာကြောင့် အဘက်ဘက်မှာ ထူးချွန်

စိုးမိုးစာပေ

ထက်မြက်ခဲ့သည်။ ယခု ဘွဲ့တစ်ခုရပြီးချိန်မှာ ထောက်ပံ့မှုဖြင့် ကုမ္ပဏီ တစ်ခုကို ဦးစီးနိုင်ခဲ့ပြီ။

သွေးသားအရင်းအချာ မရှိတဲ့ မမနှင်းက ဂန္ဓာရီရဲ့ ကြိုးစားမှု နှင့် အောင်မြင်မှုကို သဘောအကျကြီးကျကာ စိတ်ချမ်းသာခဲ့သည်။

ဂန္ဓာရီက ဆယ်နှစ်ဆိုသော ကာလအတွင်းမှာ 'မဟာ ဖိုး ကောင်းကင်' ကုမ္ပဏီကြီးကို အောင်မြင်စွာ ထူထောင်နိုင်ခဲ့သည်။

ဂန္ဓာရီ အခုလိုအောင်မြင်နေတာ မမနှင်းရဲ့ ကျေးဇူးတရား တွေကြောင့် ဆိုတာကိုတော့ ဂန္ဓာရီ ရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်း စွဲမြဲနေပါ သည်။ ဂန္ဓာရီအတွက် တွယ်တာစရာ လူသားဆို၍ မမနှင်း တစ် ယောက်သာ ရှိပါသည်။

ဂန္ဓာရီ အောင်မြင်မှုတွေကို မမနှင်းကို ဝမ်းသာအားရ ပြောပြ တတ်သလို စိတ်ရှုပ်စရာ ကြုံရပြန်တော့လည်း မမနှင်းကိုသာ ရင်ဖွင့် မိသည်။

မမနှင်းသာ ဂန္ဓာရီရဲ့ တိုင်ပင်ဖက်၊ ဆုံးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦးလို ဖြစ်နေသည်။

ဆွီဒီဘေဏ္ဍာတန်းက အဖြစ်အပျက်တွေကို မမနှင်းကို ဂန္ဓာရီ ရှင်ဖွင့်မိသည်။ ဂန္ဓာရီ စကားတွေကိုကြားတော့ မမနှင်း ဇောက်တော် ခံပြင်းသွားပုံရသည်။ ဂန္ဓာရီ စိတ်မကောင်းပါ။

“မဟုတ်ဘူး မမနှင်း ဂန္ဓာရီ သူ့ကို အနှံ့ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ဂန္ဓာရီ သူ့ကို အနိုင်ယူခဲ့တာပါ”

ခေါင်းကိုခါယမ်းပြီး ဆိုမိတော့ မမနှင်းက နားမလည်သလို မျက်ခုံးတွေပင့်တင်လျက် ကြည့်သည်။

“ဘယ်လို ပြောလိုက်တယ် ဂန္ဓာရီ လူတစ်ယောက်က ကိုယ့်ရဲ့ ပါးပြင်ကို အမှိုက်ခံရတဲ့အချိန်မှာ မတုန်ပြန်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး ပြန်လာ ဆင့်သလား၊ အဲဒီလိုကို အနိုင်ယူလိုက်တာပါလို့ ဘယ်လို အယူအဆ နဲ့ မင်းပြောလိုက်တာလဲ”

ဂန္ဓာရီ ဆံနွယ်စတွေကို သပ်တင်လိုက်ပြီး ခပ်ယံ့ယံ့ ပြုံးလိုက် သည်။

“တုန်ပြန်မှုဆိုတာ လူတစ်ယောက်ကို စားနဲ့ထိုးပြီး နာကျင် အောင်လုပ်မှ ထိရောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မသိစိတ်ထဲမှာ တမြေမြေ ကျွမ်းလောင်ပြီး ခံစားရအောင် လုပ်တာက ဘယ်လောက် နာကျင်ခံရခက် သလဲဆိုတာ ခံစားဖူးမှ သိမှာပါ”

မမနှင်း ပါစပ်ကလေး ဝလုံးကလေးဖြစ်သွားသည်။ ထူးဆန်းတဲ့ အယူအဆတွေကို လိုက်မတွေးတတ်တော့သည့် ပုံစံမျိုး။ ဂန္ဓာရီ ဆိုဟ နောက်မှိုကို ကျောဆန့်၍ မှီလိုက်သည်။

“ဂန္ဓာရီကသာ ချက်ချင်းတုန်ပြန်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သူ့ရင်ထဲမှာ

ဘာခံစားမှုမှ ကျန်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး ရှင်းရှင်းလေးပါ အခုလောက်ဆို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးပြင်ကို ရိုက်ခဲ့မိတဲ့ သူ့အဖြစ်ကို ပြန်တွေးပြီး စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာနဲ့ တမြေမြေ ခံစားနေရလောက်ပြီပေါ့”

မမနှင့် သက်ပြင်းမောကို ရှိုက်လိုက်သည်။ အခုမှ ရေလည် သွားပုံရသည်။ ဂန္ဓာရီရဲ့ အယူအဆကို သဘောမကျတာတော့ သိသာ ပါသည်။

“ဂန္ဓာရီလိုချင်တာက ဒါပဲလေ ဂန္ဓာရီ မုန်းတီးတဲ့ လူတစ် ယောက်ကို ကိုယ်လက်အင်္ဂါတွေ နာကျင်စေခြင်းထက် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တမြေမြေ လောင်ကျွမ်း ပျက်စီးသွားစေလိုတာ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ပဲ”

“ထင်လား ဂန္ဓာရီ မင်းကို မုန်းတီးစွာ ပါးရိုက်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်က သူရိုက်ခဲ့တဲ့ ပါးပိုင်ရှင်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ မယ် ဆိုတာ မင်းဘက်က သေချာရဲ့လား”

“သေချာတာမဟုတ်ဘူး သိကို သိနေခဲ့တာ အချိန်တန်ခို မမနှင့် သိလာပါလိမ့်မယ် အခုအချိန်လောက်ဆို ခံစားနေရလောက် ပြီပေါ့”

ဂန္ဓာရီက လက်မထောင်ပြရင်း ဆိုလိုက်သည်။

နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာတော့ အပြုံးက မှတ်ပုံတင်ပြီးနေပြီ။

ရင်ထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝေခွဲ၍ ဖေပါ။ အိပ်ယာထက်မှာ လူလိမ့်ရင်း ညည့်တော်တော်နက်ပြီ ဖြစ်ပေမယ့် အိပ်မပျော်နိုင်သေး။

ညအိပ်မီးရောင်အောက်မှာ ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်။ လက်ဝါးကို အမိပ္ပါယ်မဲ့ စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။

အခုတော့လည်း ပန်းရောင်သန်းသည့် လက်ချောင်းလေး တွေက သူဘာမှ မလုပ်သလို အပြစ်ကင်းမဲ့နေပြသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်က အပြစ်မကင်းနိုင်ခဲ့တာကို ကောင်းကောင်း သိရှိနေပါသည်။ အမြတ်တနိုး ထားတဲ့ ပါးပြင်ကိုမှ လက်ဝါးဖြင့် ကြမ်းတမ်းစွာ ရိုက်ခဲ့မိတာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ဂန္ဓာရီကို မုန်းတီးမိပေမယ့် ယခုလောက်ထိ ရိုင်းပြော ဆက်ဆံ စို့တော့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးပြင်ကို ရိုက် လိုက်မိတာကြောင့် သူ့အဖြစ်က အောက်တန်းကျခဲ့ရပြီ။

တကယ်တော့ ဒီပွဲမှာ မင်းနိုင်ပါတယ် ဂန္ဓာရီ။ ကိုယ်ကပဲ ရန်စပြီး ရှုံးမဲမဲသလို ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ။

မင်းဟာ သိပ်စွာသိပ်ဆက်ပြီး ဘာကြောင့် လက်တုန့်မပြန် ခဲ့ရတာလဲ။ ချက်ချင်း တုန်ပြန်ဖို့ အခွင့်အရေး ရှိပါလျက်နဲ့ မတုန်ပြန်ခဲ့ တာလဲ။

မခံရပ်နိုင်စွာဖြင့် မျက်ဝန်းတွေကို မှေးမှိတ်ပစ်မိသည်။ မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ ချယ်ရီရောင် ပါးပြင်နုနု အရှိန်ပြင်းစွာ ထိခတ်သွားသည့် လက်ဝါးတစ်ဖုံ ပုံရိပ်တွေက တစ်ခါတလဲလဲ မထွက်တော့။

နာကျင်မှုတွေနဲ့ တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့် သွားသည့် မျက်ဝန်းနက်တွေ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသော မြင်ကွင်းက ဖျောက်ဖျက်မရ ဂန္ဓာရီ မင်းဘာမှ မတုန်ပြန်ခဲ့တာတောင် ငါက ခံစားခဲ့ ရတယ်။ ဘာကြောင့် အဆိပ်အတောက် ပြင်းနေရတာလဲ မင်းသား တုန်ပြန်ခဲ့ရင် အခုလို ခံစားရမှာ မဟုတ်တာ သေချာတယ်။

ငါ့ပါးကို ပြန်ရိုက်လိုက်တာမျိုး မဟုတ်ရင်တောင် မင်းရဲ့ လက်သည်းချွန်ချွန်တွေနဲ့ ကုတ်ဖဲ့ပြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်လုပ်ခဲ့သင့်တယ်။ အခုတော့ ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ်တွေ့တိုင်း နောင်တရနေမိတယ်။ ဒီတစ်ခါလည်း အနိုင်ယူလိုက်တာပဲလား။

စိတ်ရှိလက်ရှိ ဟစ်အော်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်ကို ကြိတ်မှိတ် ဖျံ့သိပ်ထားရတာ လည်ပင်ကြောတွေတောင် ထောင်တက်လာသည်။

အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားပေမယ့် မရ။ ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်ထားသလို ဆောက်တည်ရာမဲ့နေသည်။

မီးရောင် မှိုနီမှိုနီအောက်က ဝိုးတဝါး မြင်နေရသည့် လက်ချောင်းတွေကို ဆုတ်ချည်ဖြန့်ချည်လုပ်ရင်း အတွေ့တို့က မခံရဲတော့

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးပြင်ကို ဒေါသစိတ်နဲ့ ရိုက်နှက် တုန်ပြန် ခဲ့ခြင်းဟာ ယောက်ျားရင့်မကြီး တစ်ယောက် ပြုသင့်တဲ့ အပြုအမူတဲ့လား။

သူက ကျေနပ် ဂုဏ်ယူနေရမှာလား။ သေချာတာက ရင်ထဲမှာ နောင်တကြီးစွာ ရမိနေတာပဲ ဖြစ်သည်။

မာမိသားသိခဲ့လျှင် သူ့ကို ဘာပြောမည်လဲ။

ဂန္ဓာရီကို သူအနိုင်မယူခဲ့တာ မဟုတ်ဟု ထင်၏။

ကိုယ့် ကျူးလွန်ခဲ့သလား ဂန္ဓာရီ။

အခန်း (၁၉)

“ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ နောင်ကြီးရာ၊ Sweet December
ညက မင်းနဲ့ ဂန္ဓာရီ ဘာဖြစ်သွားကြတာလဲ”

ထိုညပွဲကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဖိတ်ခဲ့ပြီး အလုပ်တွေများနေသော
အင်ဒရူး သူတို့ပြဿနာကို သေချာမသိခဲ့။ နှစ်ရက်ခန့်ကြာမှ ရောက်
လာပြီး သတင်းမေးခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖြစ်အပျက်တွေက စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးလွန်းတာ
မေ့ပျောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားရင်း အလုပ်ထဲမှာသာ နှစ်ထားမိတာ
ဖြစ်သည်။

အင်ဒရူးက အနာဟောင်းကိုမှ လာဆွေပေးသလို ဖြစ်နေတာ
စိတ်ပျက်သွားမိသည်။

စိုးစိုးစာပေ

တွေ့မိတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိသည်။ သူက
သေးသေးသိမ်သိမ် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလား။

ချက်ချင်း မျက်နှာညှိုးကျသွားမိသည်။ ရှက်ဖွယ်လိလိ လုပ်ရပ်
တစ်ခုကို အားရပါးရ ပြန်မပြောချင်ပါ။

“ဟုတ်တယ် အင်ဒရူး ငါ့စိတ်တွေ ထိန်းမရအောင် လွတ်ထွက်
သွားလို့ မရည်ရွယ်ဘဲ ရိုက်လိုက်မိတာပါ”

သူဒီလောက်ပဲ ပြောမိသည်။ ဆက်လည် မပြောချင် ဒါပေမဲ့
အင်ဒရူးက ထပ်မေးနေပြန်သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲကွာ ငါ့ကို နည်းနည်းပါးပါးတော့
ပြောပြစမ်းပါဦး တို့ ဘုရားကျောင်းထဲမှာတော့ ဒီကိစ္စကို အရမ်း စိတ်ဝင်
စားနေကြတာ မင်းက ဂန္ဓာရီကို မုန်းတယ်လို့ ကြေညာပြီး လူတွေ
အများကြီးရှေ့ ရိုက်သွားတာတဲ့”

ပထမတော့ မင်းသားလိုလိုနဲ့ အခုကျတော့ ဗီလိန်စစ်စစ်
ဖြစ်နေရပြီ။ အင်ဒရူး ထပ်ပြောလာတော့ ပိုဆိုးရပြန်သည်။

“မင်းတို့ ပြဿနာကို သေချာမသိကြဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်က
တော့ ဂန္ဓာရီကို သနားပြီး မင်းကို မုန်းတီးနေကြတယ်၊ ပြီးတော့
အမျိုးမျိုး ဝေဖန်နေကြတယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်း တစ်ခုခုတော့
ဖြေရှင်းသင့်တယ်နော်”

စိုးစိုးစာပေ

၁၆၂

❖

တွေဝေ ငေးနိုင်သွားသည့် ပုံစံက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြန်ရလျှင် ရယ်ချင်မိမှာ သေချာသည်။ အင်ဒရူးက စိတ်ဝင်စားစွာ ပြောနေပေမယ့် သူက အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်နေမိသည်။

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြဿနာ ရှိလို့လား”

သူဘာမှ မဖြေမီ၊ အလှပွေးထားသည့် မှန်အိမ်လေးထဲတွင် လွှတ်လပ်စွာ ကူးခတ်နေသော ငါးလေးတွေကိုသာ ငေးမောနေမိသည်။

“ငါထင်တာတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကြီးမားတဲ့ ပြဿနာ တစ်ခုရှိကုန်ရမယ် ဒါကြောင့်သာ မင်း မလုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်လိုက်တာပေါ့၊ ဖွဲ့နောင်ကြီးဆိုတဲ့ လူငယ်က လူရမ်းကား တစ်ယောက် မှ မဟုတ်ပဲ”

အင်ဒရူးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ မေးခွန်းပေါင်း များစွာဖြင့် အင်ဒရူး မျက်ဝန်းတွေက အရောင်တောက်နေသည်။

အလွန် စိတ်ဝင်စားနေသော ပုံစံက သူမပြောမချင်း မေးခွန်း တွေကို အဆုံးသတ်မည့်ပုံမပေါ် သူလည် စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ပြောပစ်လိုက်သည်။

အင်ဒရူးက သူ့စကားတွေကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေရာမှ

“မင်းပြောတဲ့ ပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ မင်းတို့ ဇာတ်ကား

စိုးမိုးစာပေ

လွှာသို့

❖ ၁၆၃

က စိတ်ဝင်စားစရာပဲ ဒါပေမဲ့ကွာ မင်းပြောတဲ့အထဲမှာ အဓိက အကြောင်းအရာ တစ်ခုက တိမ်မြုပ်နေသလိုပဲ”

ဝံ့ထောက်တစ်ယောက်လို လိုက်ဖမ်းနေတာကြောင့် အင်ဒရူး ကို တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။ တော်တော် ရယ်စရာကောင်းသည့်တောင်။

“မင်း ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ သူငယ်ချင်း”

အင်ဒရူးက မေးဖျားကို လက်ဖြင့်သက်ရင်း ခဏစဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ သေချာသွားသည့် ပုံစံဖြင့် ချောင်းတစ်ချက် ဟန်ပြီး ပြောချလိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကို ပြောပြတဲ့အထဲမှာ ဂန္ဓာရီက မင်းအစ်ကိုကို တကယ်မရစ်ဘဲ ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး အသည်းခွဲခဲ့တယ်၊ ဂန္ဓာရီရဲ့ ပယောဂ ကြောင့် ဖွဲ့နေ သေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ဒါကိုမင်းက မခံနိုင်လို့ အစ်ကိုအတွက် တုန့်ပြန်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းမှာ တုန့်ပြန် နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး မရတဲ့အပြင် ဂန္ဓာရီရဲ့ အနိုင်ယူခြင်းကို ခံနေရ တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ခံပြင်းမှုတွေနဲ့ ဂန္ဓာရီကို မုန်းတီးနေတဲ့ အချိန်မှာ ပြဿနာ ဖြစ်ကြတော့ စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ရိုက်လိုက်မိတယ်၊ မင်းငါ့ကို ပြောတာ ဒါပဲ ပြောခဲ့တာနော်”

စိုးမိုးစာပေ

“အင်း”

သူ့စိတ်ပျက်စွာ အင်းလိုက်မိသည်။ ရှင်းရှင်းလေးကို လာရှပ်
နေတာမို့ အင်ဒရူးကို ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့်မိသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ ဖွဲ့နောင်ကြီး မင်းသိထားဖို့ တစ်ခု လိုနေပြီ
မင်းသေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ မင်းလုပ်နေတဲ့ အလုပ်နဲ့
အဓိက ဖြစ်အင်ကို သေချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ဖူးသလား”

“ငါက ဘာကို စဉ်းစားရမှာလဲ”

“ဒီဖြစ်စဉ် ဖြစ်လာရတဲ့ အဓိက အကြောင်းကိုလေ”

အင်ဒရူး ရှင်းမှ ပိုရှုပ်ကုန်သည်။ နားမလည်စွာဖြင့် မှတ်
မှောင်ကို စုကျုံ့ပစ်မိသည်။ အင်ဒရူးက ဟန်ပါပါ ပြုံးသည်။

“မင်း သေချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လေ မင်း အစ်ကိုကို တကယ်
မချစ်ဘဲ ဂန္ဓာရီ က ချစ်ဟန်ဆောင်ပြီး အသည်းခွဲခဲ့တာဟာ တမင်တာ
လုပ်တာတော့ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ငါထင်တယ် အကြောင်းတစ်ခု
ရှိလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ် အဲဒီအကြောင်းကို မင်းသိထား သလား”

သူ ခေါင်းကို လေးတွဲစွာ ခါယမ်းလိုက်မိသည်။ ဖြစ်နိုင်စွာ
ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်မစဉ်းစားချင်ပါ။

“မင်း စဉ်းစားရမယ့်အချက်ဟာ အဲဒါပဲ တကယ်ဆို ဂန္ဓာ
က လုပ်ငန်းတွေ အများကြီး ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် သူ့

အချိန်ပိုဆိုတာ ရှိလောက်မယ် မထင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကြီးမားတဲ့ အ
ကြောင်းပြချက် မရှိဘဲ မင်းအစ်ကိုကို အချိန်ကုန်ခံပြီး ဒုက္ခပေးမှာ
မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်”

အင်ဒရူး စကားတွေက သူ့ရင်ကို လှုပ်ခတ်သွားစေသည်။
အခုမှ အင်ဒရူးပြောသလို တွေးတောစရာတွေက အများကြီး။

“ဟုတ်တယ် အဲဒီအကြောင်းကို မင်း သေသေချာချာ စုံစမ်း
သိရှိထားဖို့ လိုတယ်”

အင်းဒရူးရဲ့ စကားတွေက ထွက်ပေါက်စိတ်နေသည့် အသံတွေ
ကို လင်းလက်သွားစေသည်။ ဒီအချက်ကို သူ ဘာကြောင့် မတွေး
ခဲ့တာလဲ ဂန္ဓာရီ ကိုကိုကြီးကို ဘာကြောင့် ရက်စက်ခဲ့တာလဲ။

သေချာနိုင်လုံသည့် အကြောင်းတစ်ခုတော့ အသင့် ရှိနေပြီ
ကိုကိုကြီးနှင့် ဂန္ဓာရီကြားက လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူသိထားသင့်သည်။
သူ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ခိုင်မာသွားသည်။

ဂန္ဓာရီရေ မင်းနဲ့ကိုကိုကြီးကြားက လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိဖို့
ငါ့ခြေလှမ်းစပြုဆိုတာ ယုံလိုက်စမ်းပါ။ အင်ဒရူးရဲ့ စကားတွေက သူ့စိတ်
ကို ပိုပြီး နှိုးဆွပေးနေပြန်သည်။

“ငါသိထား သလောက်တော့ ဂန္ဓာရီဟာ တစ်စုံတစ်ခုကို

၁၆၆

၇၇

နားလည်ခဲ့ဘူးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ သူဟာ ဘဝနာခဲ့တယ် ငါ့အထင်တော့
မင်း ကိုကိုကြီးနဲ့ ပတ်သက်နေမလား မသိဘူး။”

ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံး သူ အလုပ်လုပ်၍ မပြောခဲ့ပါ။ အိမ်
ပြန်ရောက်တော့ မာမီကို တီးခေါက်ကြည့်မိသည်။ မာမီဆီမှ တစ်ခွန်၊
တစ်စတောင် သဲလွန်စမရခဲ့ပါ။

သူ့စိတ်ဓာတ် မကျမိပါ။ ထိုအကြောင်းအရာကို သိရှိရှိ သူ့စိတ်
က ဆာလောင်နေပြီပဲ။

ကိုကိုကြီးကို မင်း ဘာကြောင့် မုန်းတာလဲ။

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၂၀)

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့သြရမလို ဖြစ်သည်။ မဆီမဆိုင် ဂန္ဓာရီကို
သတိရနေမိသည်။ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားပေမယ့် ခေါင်းထဲမှာ ဂန္ဓာရီ
အကြောင်းသာ။

မုန်းပါတယ်လို့ ကြွေးကြော်ထားပြီးကာမှ အခုလို ဖြစ်ပြန်တော့
သူ့အဖြစ်က တော်တော် ကြောင်ပါသည်။ နံနက် အိပ်ယာနိုးလို့ အသိ
တရားလေး ကိုယ်နှင့်ကပ်တာနှင့် သူမအကြောင်း အရင်စဉ်းစားမိသည်။

ညဘက် အိပ်ယာဝင်ပြန်တော့လည်း သူမ အကြောင်းတွေက
အချိန်ပြည့် နေရာယူထားပြန်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး အိပ်မက်ထဲမှာတောင်
ဂန္ဓာရီ မပါလို့မပြီ။

ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ။ သူ့စိတ်တွေ တည်ငြိမ်မှုကင်းမဲ့နေတာ

စိုးစိုးစာပေ

ကို သူနည်းနည်းမှ မနှစ်သက်။ ရန်သူတစ်ယောက်လို စစ်ကြေညာထားသူကိုမှ စွဲလန်းလို့နေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

ဒီလိုဖြစ်ရတာ ဂန္ဓာရီကို နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့မိတာကြောင့်လား။ ဖြစ်ပြီးသာ ကိစ္စတွေကို ပြန်မတွေးချင်ပါ။

ဂန္ဓာရီ နာကျင်ခံစားခဲ့ရတာက တခဏသာ ဖြစ်ပေမယ့် ကျူလွန်ခဲ့မိသည့် သူ့အဖြစ်က ထမင်းလုံး တစွေခြောက်သလို ဖြစ်နေသည်။

ဂန္ဓာရီကို တွေ့ချင်သည့်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ဖြိုသိပ်မရ။ ကြာတော့ စိတ်စိစီးမှုကြောင့် အိပ်ရေးတွေပါ ပျက်လာသည်အထိ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်လည်း မစဉ်းစားတတ်။

ထိုနေ့က မှတ်မှတ်ရရ ယူဇနပလာဇာကို ရောက်ခဲ့သည်။ ကုမ္မဏိပိတ်ရက်မို့ အားလပ်နေတုန်း လိုအပ်တာလေးတွေ ဝယ်ခြမ်းရန် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကားပါကင် နေရာမှာ ဂန္ဓာရီရဲ့ အနက်ရောင် ကားသစ်လေးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ကိုယ့်နှလုံးခုန်သံကို တောင် ပြန်ကြားနေသည်။

ပလာဇာထဲမှာ သူမရှိနေမှာပဲဆိုသည့် အသိက ဘယ်အရာနှင့်မျှ မလဲနိုင်။ ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် ပလာဇာထဲသို့ အမြန်ဆုံး ခြေလှမ်း

တွေနှင့် လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ဆိုင်ခန်းပေါင်းများစွာတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ယူဇနပလာဇာက ကျယ်ဝန်းလှပါသည်။ လူပေါင်းများစွာ သွားလာနေကြတာကို လိုက်ငေးနေသည့်အဖြစ်က ဒုက္ခကြီးလှသည်။

ဘယ်နေရာကို သွားမှန်းမသိသော ဂန္ဓာရီကို လိုက်ရှာရမည့် အဖြစ်က တော်တော်လေး ခက်ခဲမည်မှန်း သူသိ၏။

သူ့ ခြေလှမ်းတွေကတော့ အပြေးတပိုင်းနှင့် သွက်လက်နေသည်။ စိတ်ရဲ့ တွန်းအားကြောင့်ဟု ထင်သည်။

ဆိုင်ခန်းတွေကြား တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် တစ်လွှာပြီးတစ်လွှာ တက်ကာ ဟောဟဲ့လိုက်အောင် ရှာဖွေနေမိပါသည်။

တကယ်ဆို သူ့အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက် ရယ်စရာ ကောင်းပါလဲ။ သူသိပ်မှန်းပါတယ်လို့ ကြွေးကြော်ထားသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့် သူ ခြေရာခံ လိုက်ရှာနေမိသည်လဲ။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်သတိထားမိကာ ခြေလှမ်းတို့ တွန့်ခနဲ ဖြစ်တော့မှ အလှပြင် ပစ္စည်းတွေ ရောင်းသော ဆိုင်လေးရှေ့မှာ သူမရဲ့ အိပ်လေးကို မြင်လိုက်သည်။

လှပကွန်လစ်သော ခန္ဓာကိုယ်သည် အပြာဖျော့ဖျော့ ကိုယ်ကြပ် အင်္ကျီကြောင့် ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်။ အိတ်ပျော့ပြောင်းသော လှည့်

ကြောင့်လည်း ရင်ခုန်စရာ ကောက်ကြောင်းတို့က ပြေပြစ်ထင်း ရှင်းနေ၏။
အနက်ရောင် ပန်ဆယ်လ်ဟီးလ် ဖိနပ်မြင့်မြင့်အပေါ်မှာ ဂန္ဓာရီ
ရဲ့ ကျောရှင်းလှပသော ခန္ဓာကိုယ်က တင့်တယ်နေတာအမှန်။

ကျောခိုင်းထားသော မြင်ကွင်းဖို့ သူ့ကို မမြင်တွေ့သော ဂန္ဓာရီ
အလှမှာ သူ မိနစ်ပေါင်းများစွာ နစ်မျောနေခဲ့တာ ဝန်ခံသည်။

အညှီရောင် ဆံနွယ်တွေကို ကျစ်ဆံသေးသေးလေးတွေမှာ
စိန်ပွင့်သေးသေးလေးတွေ ထိုးစိုက်တွယ်ချိတ်ထားတာမို့ ဆံနွယ်တွေက
အရောင်တလက်လက် တောက်နေသည်။

တောက်ပ ထည်ဝါစွာ လှပလွန်းနေသော မိန်းကလေးသည်
ဂန္ဓာရီ မှန်း နောက်ကျောပြင်လေးကို မြင်ရုံနှင့် သူသိပါသည်။

အလှပြင်ဆိုင်ထဲက ဝယ်လာသော ပစ္စည်းတွေကို အိတ်ကလေး
နှင့် ဆွဲကာ ဂန္ဓာရီ ရှေ့ဆက်လျှောက်တော့ သူ့ ခြေလှမ်းတွေက ညှို့ယူ
ခံထားရသလို အလိုက်သင့် ပါသွားခဲ့သည်။

သူမ အရိပ်ကို ကြည့်နေသော သူ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်က
သူမ လက်ထဲမှ ကီးချိန်းလေး ပြုတ်ကျသွားခဲ့တာ ဖြစ်၏။

ကိုယ့်အာရုံနှင့် ကိုယ်လျှောက်နေကြသူတွေ အားလုံးက ကြမ်း
ပြင်ပေါ်က ကီးချိန်းလေးကို သတိမထားမိကြပါ။

ဖွဲ့နှောင်ကြီး ခြေလှမ်းတွေက ဂန္ဓာရီ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သော ကီး

ချိန်းလေးကို ငဲ့ကောက်ယူပြီး ဖြစ်နေသည်။

ဂန္ဓာရီရဲ့ ကားသော့လေးမှာ ချိတ်တွယ်ထားသော အသည်းပုံ
ကီးချိန်းလေးကိုတော့ သူ စိတ်ဝင်စားသွားမိ၏။

ဆေးရောင်မွဲကာ ဟောင်းနွမ်းနေသော တစ်ဖိုး သိပ်မကြီး
သည့် ကီးချိန်းလေးကို ဂန္ဓာရီ ဘာကြောင့် ချိတ်တွယ် ထားရတာလဲ။
အံ့သြစိတ်နှင့်အတူ အသည်းပုံ ကီးချိန်းလေးကို ချိတ်ငယ်လေးဖွင့်ကာ
သူ ကြည့်မိသည်။

“ဟင်”

သူ မျက်ဝန်းတွေ အံ့သြမှုကြောင့် ထိတ်လန့် ချောက်ချား
သွားခဲ့သည်။

အသည်းပုံလေးထဲမှာ မြင်ရသော ဓာတ်ပုံလေးသည် သူ့ရဲ့
ဓာတ်ပုံလေးပဲ ဖြစ်နေသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ဒါ သူ ရှစ်နှစ်သား အရွယ်
တုန်းက ဓာတ်ပုံကလေး။

ရှစ်နှစ်မြောက် မွေးနေ့တုန်းက ဆိုတာ သူ့အာရုံထဲမှာ ပိုးတဝါး
အရိပ်ပေါ်လာ၏။ အရာရာကို အသေအချာ မမှတ်မိတော့ ပေမယ့် သူ
တစ်စုံတစ်ခုကို သိနေသည်။

ဒီ ဓာတ်ပုံလေးနှင့် ကီးချိန်းလေးက ဘာကြောင့် ဂန္ဓာရီရဲ့
လက်ထဲကို ရောက်ရှိနေခဲ့ရတာလဲ။

စိတ်ထဲမှာ အံ့သြ တုန်လှုပ်စိတ်တွေနှင့် ကီးချိန်းလေးဆီ အာရုံ ရောက်နေတာကြောင့် ဂန္ဓာရီ ဘယ်ရောက် သွားခဲ့သည်ဆိုတာ ကို သူ သတိမထားလိုက်မိပါ။

ဒါပေမဲ့ ပြဿနာတော့ မရှိပါ။ ဒါ ဂန္ဓာရီရဲ့ ကားသော့ ဆိုတာ သေချာနေမှတော့ ဂန္ဓာရီ ကားပါကင်ကို ရောက်လာရမည်ပေါ့။

ကီးချိန်းသော့တွဲလေးကို ကိုင်ကာ သူ ကားပါကင်ကို ရောက် ခဲ့တော့ ဂန္ဓာရီကို ကားအနီးမှာ တွေ့ရသည်။

သူမသော့ ပျောက်နေတာတော့ သေချာပါသည်။

ဖွဲ့နှောင်ကြိုး ခြေလှမ်းတွေက သူမဆီသို့ ဦးတည် လျှောက် ခဲ့သည်။ မျက်ခုံးတန်းတန်းလေး တွန့်ကာ စိတ်ရှုတ်ထွေးနေရာမှ သူ့ကို မြင်တော့ ဂန္ဓာရီ အံ့သြသွားသလို မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွား၏။

ပြီးမှ သူ့ကို အကြည့်လွှဲကာ လက်ကလေးပိုက်ပြီး ကာကို ဖိုကာ ရပ်လိုက်သည်။

“ကားသော့ ပျောက်လို့ စိတ်ညစ်နေတာလား ဂန္ဓာရီ”

သူမ မကြားယောင်ပြုကာ တမင်လှည့်မကြည့် ဖွဲ့နှောင်ကြိုး စိတ်မှာ သူမကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်ထားမိသည်အတွက် စိတ်မကောင်းပါ။ ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ ပျောက်ဆုံးနေတာ အမှန်။

“မင်းရဲ့ ကားသော့ကို ကိုယ် ကောက်ရထားတယ်ဆိုရင် မင်း

အံ့သြမလား”

သူမ မယုံနိုင်သလို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း

“ဖွဲ့နှောင်ကြိုး ရှင် လာနောက်မနေနဲ့နော် ကျွန်မ စိတ်တိုနေ တာ”

“နောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဂန္ဓာရီ မယုံရင် ဒီမှာကြည့်”

လက်ထဲက ကားသော့လေးကို သူ မြှောက်ပြတော့ ဂန္ဓာရီ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဝိုင်းစက်သွားရင်း

“ရှင်း ဘယ်က ရတာလဲ ကျွန်မက ပလာဇာထဲမှာ ကျခဲ့ပြီး ထင်တာ”

“ကိုယ် ပလာဇာထဲကပဲ ကောက်ရခဲ့တာပါ။ မင်းအနောက်မှာ ကိုယ်လိုက်တာ မင်း မမြင်လို့ပါ”

“ဘာရယ် ကျွန်မနောက်က ရှင်လိုက်လာတယ်”

ဂန္ဓာရီ တအံ့တသြလေး ရေရွတ်ကာ မေးသည်။ သူမမျှော်လင့် ထားသည်က ဂန္ဓာရီရဲ့ တုန်ပြန်မှုတွေ သူ့အပေါ် ခါးသီးမုန်းတီး နေမည်ဟု အခုတော့ ဂန္ဓာရီရဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေက ခါးသီးမနေပါ။

“ဂန္ဓာရီ ကိုယ်တစ်ခု မေးပါရစေ၊ ဒီကီးချိန်းထဲက ဓာတ်ပုံ လေးက မင်းဆီကို ဘယ်လို ရောက်နေတာလဲ”

သော့ချိန်လေးကို ထောင်ပြရင်း သူမေးတော့ ဂန္ဓာရီ ဆက်မနဲ

သူ့လက်ထဲက လှမ်းဆွဲယူပြီး ကားတံခါးကို ဖွင့်သည်။

“ကိုယ်မေးတာ ဖြေပါဦး ဂန္ဓာရီ”

ဂန္ဓာရီက ကားစက်နှိုးရင်း ဇွဲနှောင်ကြိုးကို မော့ကြည့်သည့် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ငွေငွေသမ်းနေသော အရိပ်တွေကို မြင်တွေ့နေရ သလိုပါပဲ။

“ဂန္ဓာရီ”

“ကျွန်မနာမည် ဂန္ဓာရီ မဟုတ်ဘူး ဖွေးပါ”

“ဖွေး ဖွေး ဟုတ်လား”

“နှင်းပွင့်ဖြူဖွေး ကို ရှင်မှတ်မိနိုင်မယ် ဆိုရင်ပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ ဂန္ဓာရီရဲ့ ကားလေး သူ့ရှေ့က ဝှေးခနဲ မောင်း ထွက်သွားခဲ့သည်။

သူ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ဘဲ မင်သက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဖွေး နှင်းပွင့်ဖြူဖွေး တဲ့။

ဂန္ဓာရီ က နှင်းပွင့်ဖြူဖွေး တဲ့လား။

ဒါတွေကို မာမိ ဘာကြောင့် မပြောခဲ့တာလဲ။ ဂန္ဓာရီ ဆိုတာ ဖွေးဆိုလျှင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အရာအားလုံးကို သူ နားလည်နိုင်ခဲ့ပြီး ကိုကိုကြီး ကိုယ်တိုင်ပဲ မသိခဲ့တာလား။

ပြီးတော့ မာမိကကော ဖွေးကို မမှတ်မိခဲ့တာလား။ မဖြစ်နိုင်

ဟု ထင်သည်။ မာမိကတော့ သိကို သိလိမ့်မည်။ မာမိနှင့် ဂန္ဓာရီတို့ ထိပ်တိုက်ဆုံခဲ့ကြသည်ပဲ။

ဒါကို မာမိ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တာကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဒဲ့သြစရာ ကောင်းလိုက်တာ။ တစ်ခါတုန်းက ဖွေးသည် ဂန္ဓာရီ အဖြစ်နှင့် ကိုကိုကြီးနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့သည်ဆိုလျှင်...

မရနိုင်ခဲ့ပါ။

ဖွဲ့ခန့် တုန်းကလည်း သွေးပျက်မတတ် ချောက်ချားသွားခဲ့ဖူး၏။ အတိတ်က အရိပ်တွေကို သူတို့ မေ့ပျောက်ထားခဲ့ပေမယ့် သူမအတွက်က သေရာပါအောင် ဒဏ်ရာတွေနှင့် မမေ့နိုင်ခဲ့ပါ။

အထူးသဖြင့် သူမရဲ့ နှလုံးသားကို နာကျင်ထိခိုက်စေခဲ့တာ ဒေါ်တင်မထက် နှင့် ကိုကိုကြီး ဆိုသော ဖွဲ့ခန့် တို့ပဲဖြစ်သည်။ ဖွေးရဲ့ နှလုံးသား နုနုလေးပေါ်မှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ကြီးမားစွာ ထင်စေခဲ့တာ သူတို့နှစ်ဦးပဲဖြစ်သည်။

ထိုအတွက် ဂန္ဓာဓီအဖြစ်နဲ့ သူမ ရင်ဆိုင်တုန့်ပြန်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဒီအထဲမှာ ဖွဲ့နှောင်ကြိုးကိုတော့ ခြွင်းချက်တစ်ခု အဖြစ်ပဲ ထားခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့လည်း အစ်ကို ဖြစ်သူအတွက် ဖွဲ့နှောင်ကြိုးက ဂန္ဓာဓီကို ရင်ဆိုင်လာခဲ့တော့လည်း

အတွေးစတိုက်က ခြွင်းထဲကို ကားလေးမောင်းဝင်လာတော့မှပဲ ပြတ်တော့သည်။

ကားတံခါးဖွင့် မဆင်းခင် အိပ်ဖော် မိန်းကလေး မိပုံ အပြေးချောက်လာကာ ကားနောက်ခန်းထဲက သယ်ယူစရာတွေကို သယ်ယူသွားခဲ့သည်။

အခန်း (၂၁)

ကားမောင်းနေရင်းမှ ဂန္ဓာဓီ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ပလာဇာထဲမှာ အလှကုန် ပစ္စည်းတွေကို တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက် သူမ လိုက်ကြည့်နေသည့် တစ်ချိန်လုံး ဖွဲ့နှောင်ကြီး အရိပ်လို ပါလာမှန်း သူမ သိနေပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း လက်ထဲက သော့ချိတ်လေးကို ဂန္ဓာဓီ ထမင်ပဲ စွန့်ပစ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဂန္ဓာဓီ တွက်ဆထားသည့် အတိုင်းပါပဲ။ ကီးချိန်းလေးထဲက ဓာတ်ပုံလေးက ဖွဲ့နှောင်ကြီးကို တုန်လှုပ် အံ့သြစေခဲ့သည်။

နှင်းပွင့်ဖြူဖွေး ဆိုသော အမည်နာမကို ကြားလိုက်ရချိန်မှာ ဖွဲ့ရဲ့ အံ့သြ ချောက်ချားသွားသော မျက်ဝန်းတွေက ဟန်ဆောင်

ညောင်စန်းထဲက ဆိုဟကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်တော့ ဒေါ်ကြည်နီက သံပရာရည်ခွက်လေး ယူလာကာ ပေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဒေါ်လေးကြည်”

သံပရာရည် အေးမြမြက သူမရင်ထဲကို အေးမြသွားခဲ့ပေမယ့် ဇွဲနှောင်ကြီး ပုံရိပ်လေးက အာရုံထဲ တိုးဝင်လာသည်။

ဒေါသတွေနှင့် အမြဲတမ်း မာတင်းနေသော ဇွဲနှောင်ကြီးသည် သည်နေ့တော့ တကယ့်ကို နှည့်နေခဲ့သည်။ ဂန္ဓာဒီကို မြင်လျှင် အမြဲတမ်း လောင်မြိုက်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေက သည်မနက်ကျမှ ထူးခြားနေခဲ့သည်။

ဂန္ဓာဒီကို သူ ပြုခဲ့မိတာအတွက် နောင်တရာ တောင်းပန်ချင်နေတာလား။

“တိ တိ တိ”

အတွေးတို့ မဆုံးခင်မှာပဲ အိတ်ထဲက ဟင်းနီဖုန်းလေးက မည်လာသည်။ ကောက်ယူ နားထောင်လိုက်တော့ ဇွဲနှောင်ကြီး ဖြစ်နေ၏။

“ဖွေး”

အမြဲတမ်းလိုလို မာကြောခက်ထန်နေသော ဇွဲ အသံက နှည့်နေ၏။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိပါ။ သူမရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ တုန်သွား၏။

“ဖွေး ကိုယ် တကယ် မယုံနိုင်ဘူး ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆုံတော့ဘူး ထင်တဲ့ ဖွေးကို ပြန်ဆုံရတာ ကိုယ်အရမ်း ဝမ်းသာ အံ့သြနေတယ်”

သေချာပါတယ်။ ဒါ ဇွဲနှောင်ကြီးရဲ့ ရင်ထဲက စကားသံတွေ ဆိုတာ သူမယုံပါသည်။ ဟိုး ငယ်စဉ်တုန်းကတည်းက ဇွဲတစ်ယောက်သည်ပဲ သူမအပေါ် စာနာ နားလည်နိုင်ခဲ့တာပါ။

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတာ ဖွေးနဲ့ ကိုကိုကြီး တို့ရဲ့ကိစ္စတွေကြောင့်ပါ။ ကိုကိုကြီး အတွက် ကိုယ် အရမ်းခံစားရတယ် ပါပေမဲ့ ဖွေးကိုလည်း ကိုယ် နားလည်ပါတယ်”

ဇွဲ စကားသံတွေက သူမ ရင်ထဲထိ စိမ့်ဝင်သွားစေသည်။ တကယ်ပါ ဇွဲရယ်။ ထို့ဘဝမှာ နူးညံ့တဲ့ ကြင်နာခြင်းတွေကို ပေးခဲ့ဖူးတာ ဇွဲတစ်ယောက်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို ဟိုး အတိတ်မှာလေ။

“ဇွဲနှောင်ကြီး ရှင်ဘာလို့ ဖုန်းဆက်နေတာလဲ ကျွန်မကို စိန်ခေါ်ဦးမလို့လား”

“ဖွေး မင်းကို ဖွေးမှန်း ကိုယ်အခုမှ သိတာပါ”

“ထင်ပါတယ် ရှင့် မာမိက ဖွင့်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ”

“မာမိ ဖွင့်ပြောခဲ့တာ တကယ်ပဲ ဖွေး ကိုယ်ကျိန်ရဲ့ပါတယ်”

ဂန္ဓာဓိပတိက ပွေးမှန်းသိရင် ပွေး အသားနာကျင်အောင် ကိုယ် ဘယ်တော့မှ ပြုမိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟင်အင်။ မကြားပါရစေနဲ့ ဖွဲ့ရယ်။ နူးညံ့တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ တို့နှလုံးသားကို မပျော့ပြောင်းစေချင်တော့ဘူး။ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေနဲ့ နာကျင်ပြီး မာကြောအောင် ကြိုးစားခဲ့တဲ့ နှလုံးသားကို ဒီအတိုင်းပဲ ရှိနေစေတော့။

“အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ခဏထားလိုက်ပါဇွဲ၊ ဖွဲ့ မေမေ့ကိုကိုကြိုးက ပွေးတို့ သားအဖပေါ် ဘယ်လောက်အထိ ရက်စက်ခဲ့ကြသလဲဆိုတာ ဖွဲ့ အားလုံး မသိပါဘူး။ အဲဒီအတွက် ဖွဲ့ဘက်က တို့တို့တုံ့ပြန်ချင်တယ်ဆိုရင် တို့ ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ပဲ”

စကားအဆုံးမှာ သူမဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ လိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းစိတ်က ဝင်လာသလိုရှိသည်။ ဖွဲ့နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူမစိတ်က သည်လိုပဲ တွန့်ဆုတ်တတ်သည်လား။

မမနှင်း ပြောသလို သူမ ရှုံးနိမ့်နေတာလား။ တကယ်တော့ ဖွဲ့နှောင်ကြီးဆိုသော သူသည်လည်း ဒေါ်တင်မထက်ရဲ့သား ဖွဲ့နေညီတစ်ယောက်ပဲလေ။

ဖွဲ့ဟောက မိသားစုနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သော နာကျင်မှုတွေ

ဂန္ဓာဓိ ဘဝမှာ မာကြောသော နှလုံးသားနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ပြီးပြီ။

ဖွဲ့နှောင်ကြီး ရှင်ကြောင့်တော့ မကျရှုံးချင်ဘူး။

ဂန္ဓာဓိ နှလုံးသားကို မလှုပ်ခတ်ပါနဲ့ရှင်။ ဂန္ဓာဓိ ဆိုတာ ပွေးရဲ့ ဘဝကို သေဆုံးစေပြီးမှ ပြန်ရှင်သန်လာစေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။

အတိတ်က ပွေးဆိုတာ အတိတ်မှာပဲ ကျန်ခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် မေ့နိုင်သော အတိတ်သည် ဂန္ဓာဓိ အာရုံထဲမှာ ပီပြင်စွာ မနေ့ကလိုပဲ ရှိနေဆဲ။

ရောက်နေပြီး ခွဲဆိုသော ခွဲနှောင်ကြီးကတော့ ပွေးနှင့် မတိမ်းမယိမ်း ပါပဲ။

“နှစ်ယောက်စလုံးက သမီးလေးရဲ့ အစ်ကိုတွေနော်၊ ဟောဒီ ကိုကိုကြီးကိုလည်း သမီး ချစ်ခင်ရမယ် မောင်ခွဲလေးကလည်း သမီးထက် နှစ်လကြီးတော့ ကိုကိုပေါ့”

ငယ်ရွယ်လွန်းသေးသော အရွယ်တွေမို့ ပွေး ရေရေရာရာ မသိခဲ့ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ ပွေး အားလုံးကို သိနားလည်ကာ ရင်ထဲမှာ စွဲမြဲစွာ မှတ်မိခဲ့ပါသည်။

ဖေဖေနှင့် ဒေါ်တင်မထက် တို့နှစ်ဦးက သူစိမ်းသူရံတွေတော့ မဟုတ်ကြပါ။ ဒေါ်တင်မထက်ရဲ့ ခင်ပွန်း ဦးမင်းခွဲဆိုသည်က ဖေဖေ နှင့်အတူ ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုကို ရှယ်ယာတည်ထောင် ထားကြသူတွေ ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်က ဦးမင်းခွဲ တိမ်းပါးသွားခဲ့သည်။ ဦးဆောင် သူမဲ့သော ကုမ္ပဏီကို ဖေဖေကပဲ တာဝန်ယူပြီး ဆက်ဦးဆောင်ခဲ့သည်။

ဒေါ်တင်မထက် ကလည်း တတ်စွမ်းသမျှ ကူညီပေးခဲ့သည်။ မီးတွင်းမှာပဲ သမီးကိုမွေးပြီး ဆုံးပါးခဲ့သော ဖေဖေသည် အိမ်ထောင် သစ် မတည်ဘဲ နေထိုင်ခဲ့သူ။

ဒေါ်တင်မထက်နှင့် သံယောဇဉ်တွယ် နားလည်မှု ပိုလာတော့

အခန်း (၂၂)

နှင်းပွင့်ဖြူပွေး ငါးနှစ်သမီးအရွယ်မှာပဲ ဖေဖေက မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ခဲ့သည်။

ဖေဖေရဲ့ ရှင်းပြချက်အရ ကလေးနှစ်ယောက် အမေကို ဖေဖေက လက်ထပ်လိုက်တာဟုပဲ ပွေးသိလိုက်ပါသည်။

ဖေဖေကို သိပ်ချစ်သော ပွေးသည် ဖေဖေရဲ့ ဆန္ဒတွေကို နာခံခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်တင်မထက် ကိုလည်း မရှိတော့သော မေမေရဲ့ ကိုယ်စားဟု ဖေဖေပြောသည့်အတိုင်း မေမေဟု ခေါ်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ပွေးမှာ ချစ်စရာကောင်းသော အစ်ကိုကြီးနှစ်ယောက် ပါ ပိုလာဦးမှာမို့ ဝမ်းသာမိသည်။

ထိုအချိန်တုန်းက ကိုကိုကြီး ခွဲနေက ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်

နှစ်ဦးဘဝ တည်ဆောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ဖေဖေသည်လည်း သမီးတစ်ယောက်ဖခင် မုဆိုးဖို သူမသည်လည်း သားနှစ်ယောက် မိခင် မုဆိုးမမို့ စာနာ နားလည်မှုတွေနှင့် တစ်ပင်လဲ တစ်ပင်ထူခဲ့ကြတာ ဖြစ်၏။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ ဖေဖေနှင့် ဒေါ်တင်မထက်တို့ အိမ်ထောင်ရေးသည် မျှော်လင့်သလို မသာယာခဲ့တာတော့ သေချာ၏။

အဓိက ပြဿနာသည် ကျဆင်းလာသော စီးပွားရေးကြောင့် ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်ကျော် အတွင်းမှာ ဖေဖေ စီးပွားရေးတွေ ကျဆင်းခဲ့သည်။

အတိုက်အခိုက်တွေနှင့် ဆုံးရှုံးမှုတွေကြားမှာ ကုမ္ပဏီကြီးက ယိုင်နိုင်လာခဲ့တာ အထင်အရှား။

ဖေဖေခမြာ ကျဆင်းသော စီးပွားရေးဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ အရက်ကို အဖော်ပြုလာ၏။

“ကိုတင်အောင် ရှင် ဒီအတိုင်း ဆက်နေရင် ကျွန်မတို့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာ သေချာတယ်”

“ထက်ရယ် ကိုယ်လည်း အတော့်ကို စိတ်ညစ်နေလို့ပါ။ အခု ကုမ္ပဏီမှာ အတိုက်အခိုက်တွေ အများကြီး ပြီးတော့ ငွေကြေးပိုင်း

အင်အား ချို့နဲ့လာတာလည်း ငါတို့အတွက် နာလန်တူဖို့ ခက်ခဲနေတယ်”

“ရှင် ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား ကိုတင်အောင်”

“ဘာကွ မင်း ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့”

မာနကိုထိတော့ ဖေဖေ ဒေါသထွက်ကာ ဟစ်အော်သည်။

ဒေါ်တင်မထက် ကလည်း ပြန်လည်ခွန်းတုံ့ပြန်တော့ နေ့စဉ်ရက်ဆက် မိသားစု ရန်ပွဲက မပျက်။

သည်လို ဖေဖေနှင့် အန်တီထက်တို့ ရန်ဖြစ်တိုင်း ကိုကိုကြီး ဇွဲနေက အခန်းထောင့်မှာ မျက်မှောင်ကြီးကျူကာ ဖေဖေကို ကြည့်နေတတ်ခဲ့၏။

ဇွဲနှင့် ဖွေးတို့ကတော့ အခန်းအပြင်ဘက် ဆိုဖာခုံလေးမှာ ထိုင်ရင်း ထိတ်လန့်နေမိကြသည်။

“ဖွေး ဘာမှ မကြောက်နဲ့နော် ငါရှိတယ် သိလား”

ဇွဲက ဖွေးလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အမြဲအား ပေးတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ဖွေးမှာတော့ မျက်ရည်လေး ရစ်ပိုင်းလို့ ငိုချင်မိတတ်ပါပဲ။

ဖေဖေနှင့် ဒေါ်တင်မထက် တို့ ရန်ဖြစ်လျှင် ဖွေး စိတ်ညစ်မိသည်။ ဟိုး အရင်ကဆိုလျှင် ဖွေးကို ဇွဲလိုပဲ ကိုကိုကြီးကလည်း ဂရုစိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ ဖေဖေနှင့် ဒေါ်တင်မထက်တို့ ခဏခဏ ရန်ဖြစ်ပြီး

သည့် နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကိုကိုကြီးက အရင်လို မဟုတ်တော့ပါ။

ကိုကိုကြီးတင်မကပါ။ အရင်က ဖွေးကို သမီးလေးဟု ခေါ်တတ်သော ဒေါ်တင်မထက် သည်ပင် မာထန်ထန်ပဲ ဆက်ဆံတတ်၏။ ဒါကို တွေးမိကာ ဖွေး ဝမ်းနည်းမျက်ရည် ဝဲတိုင်း အနားမှာ ရှိနေတတ်သူက ဖွဲ့ပဲဖြစ်သည်။

“ဖွေး မငိုနဲ့ ငါတို့အတူ သွားကစားကြမယ် ဒီမှာငါ ချောကလက်တွေ ယူလာတယ် လာ”

“မေမေထက် ပေးလိုက်တာလားဟင်”

“မာမိ မပေးလည်း ဘာဖြစ်လဲ ချောကလက် ထားတဲ့နေရာကို ငါသိတာပဲ လာစမ်းပါ”

အန်တီထက် မသိအောင် ဖွဲ့ ယူလာခဲ့ခြင်းဆိုတာ နာလည်ပါသည်။ ဖွဲ့သည် အမြဲတမ်း ဖွေးပေါ် ဂရုစိုက်တတ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖွဲ့ကိုပဲ ဖွေး အချစ်ပိုခဲ့မိတာ ဖြစ်သည်။

နေ့စဉ်ရက်ဆက် အရက်ကိုပဲ အဖော်ပြုနေသော ဖေဖေရဲ့ ကျန်းမာရေးက ချွတ်ယွင်းလာခဲ့သည်။

ဖေဖေသည် ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းတွေကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ အန်တီဒေါ်တင်မထက် ကပဲ တာဝန်ယူခဲ့တော့သည်။

ဖေဖေကတော့ အရက်သည်သာ ဘဝဟု ခံယူလိုက်ပြီလား မသိ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။ ဖွေးဘဝက ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုးစို့ရာ မလွယ်နိုင်သည့် ဘဝ။

ဖေဖေကို မကြည်ဖြူတော့ သမီးဖြစ်သည့် ဖွေးကိုပါ အလိုမကျ စိတ်နှင့် ဒေါ်တင်မထက်က ပီနိပ်သည်။

“ကောင်မလေး အိမ်မှာ အလကား နေလို့မရဘူး ပန်းကန်တွေ ဆေး ကြမ်းတိုက်စမ်း”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ဖွေးဘဝ သည်လို ဖြစ်နေခဲ့တာကို ဖေဖေ မသိနိုင်ပါ။ ဖွဲ့ကတော့ လစ်ရင် လစ်သလို ဖွေးကို ဝိုင်းကူ လုပ်ပေးတတ်၏။

“ငါ့ပါ ကူလုပ်ပေးမယ် ပြီးရင်တို့အတူ ကစားရအောင် ဖွေး”

“ဟေ့ကောင် ညီ မင်းက ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“ကိုကိုကြီး ဖွေးကို ကူလုပ်ပေးနေတာပါ”

“မလိုဘူး ဒါ မင်းအလုပ် မဟုတ်ဘူးကွ ကောင်မလေး နင့်အလုပ် နင်လုပ် ဒါမိန်းကလေး လုပ်ရမယ့်အလုပ်”

ကိုကိုကြီးရဲ့ ဆက်ဆံပုံတွေက ဖွေးအပေါ်မှာ ခါးသီးလွန်းနေတာမို့ ဖွေး အမြဲတမ်း ကြောက်လန့်နေခဲ့ရသည်။

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကိုကြီး”

ကိုကိုကြီးကို မြင်ယုံနဲ့ ဖွေး ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်
တုန်ယင်နေတာမို့ လက်ထဲက ပန်းကန်ကလည်း ချော်ထွက် ကွဲကျရ
တော့၏။

“ခွမ်း”

“ဟာ ကြည့်စမ်း ကောင်မလေး နင်တမင်လုပ်တာ မဟုတ်
လား ကဲဟာ ကဲ”

“အ အား နာလိုက်တာ”

ကိုကိုကြီးရဲ့ လက်ခေါက် ဒဏ်နဲ့ ဖွေး ဦးခေါင်းတွေ ထူပူ
နာကျင် သွားရတာမို့ မျက်ရည်လေးဝဲကာ ဖွေး ညည်းမိတော့။

“အောင်မယ် အပိုတွေ ငါ ထပ်ထုလိုက်ရ”

ထပ်ထုလိုက်ရလို့ ကြိမ်းတာက နောက် လက်သီးဆုပ်က
ကျောပြင်လေးပေါ် ဘုန်းခနဲ ကျလာတာမို့ ဖွေး အောင့်ခနဲ ဖြစ်ကာ
ကိုင်းညှစ်ကျသွား၏။

“ကိုကိုကြီး မလုပ်ပါနဲ့ ဖွေးကို မလုပ်ပါနဲ့”

ဖွေး မျက်ရည်တွေကျကာ ရှိက်မိတော့ ဇွဲ မနေနိုင်တော့ဘဲ
ကိုကိုကြီးကို ဝင်ဆွဲသည်။

“လာစမ်း ညီ မင်းစာကျက်ရမယ် မိဖွေး နင့်အလုပ်ကို နင်ပြီး
အောင်လုပ် ကြားလား”

ရိုးရိုးစာပေ

မီးဖိုထဲမှာ ဖွေး ရှိက်မိရင်း ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာတွေကိုတော့
ဖေဖေက ဘယ်မြင်နိုင်မှာလဲ။ နေ့ရှိသ၍ အခန်းထဲမှာ အရက်သောက်
ပေတေခဲ့တဲ့ ဒဏ်တွေကြောင့် ဖေဖေရဲ့ စိတ်ကျန်းမာရေးက ချွတ်ယွင်း
နေခဲ့ပြီ။

ဖွေးကိုတောင် သမီးမှန်း ဖေဖေ မမှတ်မိတော့ပါ။

မိသားစုအပေါ် တာဝန်ကင်းမဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီး ယောက်ျား
တစ်ယောက်ဖြစ်သော ဖေဖေ အဖြစ်သည်

နောက်ဆုံးမှာတော့ အလုပ်ပိတ်ထားသော အခန်းတစ်ခုမှာပဲ
ဥပက္ခော ပြုထားခြင်း ခံရတော့သည်။

“နင့်အဖေကို နင် ထမင်းသွားဖို့ ကြားလား”

ဖေဖေကို ထမင်းတစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်မှတောင်ပေးရင်း ဖွေး ရင်ထဲမှာ
အရွယ်နှင့် မမျှအောင် ခံစားရသည့် ဝေဒနာက ဆိုးပါသည်။ ဆံပင်တွေ
ဘုတ်သိုက်၊ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေ ဗရပွနှင့် ညစ်ပေ နံစော်နေသော
ဖေဖေကိုကြည့်ကာ ဖွေး မျက်ရည်တွေ ကျမိ၏။

“ဖေဖေရယ် အဟင့် အစ် ဟီး ဟီး”

“ပေး ပေး ငါမိုက်ဆာတယ်”

ဖွေး လက်ထဲက ပန်းကန်ကို လှမ်းယူကာ ညစ်ပေသော လက်
တွေနှင့် ဖေဖေ စားသောက်နေတာ ကြည့်ပြီး ဖွေး မျက်ရည်တွေကျရ

ရိုးရိုးစာပေ

၏။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဖေဖေရဲ့ စိတ်တွေ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲပြီး အခန်းထဲမှာ ထင်တိုင်းကြွတတ်သေး၏။

ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေကို ကိုင်ပေါက်တတ်တာမို့ ဘာပစ္စည်းမှ ဖေဖေ အခန်းထဲမှာ မရှိပါ။ ဖေဖေသည် ညဘက်တွေမှာ တဟားဟား အော်ရယ်တတ်၊ ငိုကြွေးတက်တော့ အားလုံး အိပ်မရဘဲ လန့်နိုးကြသည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလောက်ထိ ဆိုးရွားနေမှတော့ စိတ်ရောဂါက ဆေးရုံပို့မှပဲ”

“ပို့လိုက်ပါ မေမေရာ ဒီလောက် ဒုက္ခတွေပေးနေတဲ့ လူကြီး” ကိုကိုကြီးကပါ အနိတိ ဒေါ်တင်မထက် စကားကို ထောက်ခံနေတော့ ဖွေး မျက်လုံးလေး ဝိုင်းစက် ထိတ်လန့်မိရင်း

“မ မလုပ်ပါနဲ့ ဖေဖေကို ဘာမှ မလုပ်ကြပါနဲ့”

“ဟာ ဒီကောင်မလေး နင့်ပါ ပို့လိုက်မှ ကောင်းမယ်”

‘အဟင့် ဟင့် ကြောက်ပါတယ် ကိုကိုကြီးရဲ့’

“ဖွေး မငိုနဲ့ တိတ်နော် လာ လာ ဖွဲ့အနားမှာ လာထိုင်နေ”

ဖွေး ပခုံးလေးကို နှစ်သိမ့်ထားသော ဖွဲ့ကိုကြည့်ကာ ဖွေး မျက်ရည်တွေ ပိုပိုပေါက်ပေါက် ကျလာ၏။ ဖွဲ့လိုသာ ကိုကိုကြီးတို့

စိုးမိုးစာပေ

ဖွေးကို ချစ်ကြလျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းမည်လဲ။

ဖွေး တစ်ရက် ကျောင်းမှ ပြန်လာချိန်မှာ ဖေဖေ အိမ်မှာ မရှိတော့ပါ။

“ဟင် ဖေဖေ ဘယ်မှာလဲ ဘယ်မှာလဲ”

“ဟေ့ ကျက်သရေမရှိ မငိုနဲ့ နင့်အဖေကို မာမီ ဆေးရုံ ပို့လိုက်ပြီ”

“ဟင့်အင်း ဖေဖေ ဖေဖေကို ပြန်ခေါ်ပေးပါ”

“ဟာ ဒီကောင်မလေး၊ လာစမ်း”

ကိုကိုကြီးက ဖွေးကို အင်္ကျီဝတ်ပိုးစက ဆွဲကိုင်ကာ ခြံအပြင် ကို ဆွဲခေါ်သွား၏။ ပြီးတော့ အော်ဟစ်ခိုနေသော ဖွေးပါးစပ်ကို ကိုကိုကြီး လက်နှင့် ကြမ်းတမ်းစွာ ပိတ်ထား၏။

“တိတ်စမ်း၊ ခုချက်ချင်းတိတ်”

“အု ဝူး ဝူး”

“ဟာ ပြောမရဘူးလား ကိုင်းဟာ ကိုင်း”

ကိုကိုကြီးရဲ့ လက်ဝါးတွေက ဖွေး နားအုံကို နှစ်ချက် ဆင့် ရိုက်လိုက်တာမို့ ဖွေး နားတွေ အူသွားခဲ့သည်။

“အား ကြောက်ပါပြီ ကိုကိုကြီးရဲ့ အီး ဟီး”

စိုးမိုးစာပေ

“တိတ် ခုချက်ချင်း နင့်ပါစပ်ပိတ်စမ်း မိဖွေး အသံထပ် ထွက်ရင် နင့်ကိုပါ ငါအသေသတ်ပစ်မယ်”

ကိုကိုကြီး ဖျက်နှာက နီမြန်းလျက် ဖျက်ဝန်းတွေက ဒေါသကြောင့် ပြူထွက်နေသည်။ ဖွေး တကယ်ပဲ ကြောက်သွားခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုကြီးရှေ့မှောက်မှာ ဖွေး မငိုခဲ့တော့ပါ။

“မေမေထက် ရှေ့မှာလည်း ဖွေး ကြွက်စုတ်လေး တစ်ကောင်လို ကုပ်ကုပ်လေးပဲ နေခဲ့ရသည်။

“ဖွေး ဖေဖေကို မာမိတို့က ဆေးကုပေးတာတဲ့ နေကောင်းရင် အိမ်ပြန်လာမှာပေါ့ ဖွေးရဲ့ နော် နော်”

ဖွေး စကားကို ဖွေး ယုံပါသည်။ ဖေဖေ ပြန်လာမည်နေ့ကို စောင့်ရင်း ဖွေး တိတ်တဆိတ် ငိုခဲ့ရသော ညတွေ မနည်းခဲ့ပါ။

ကိုကိုကြီးကိုလည်း ဖွေး ကြောက်သည်။ မေမေထက်ရဲ့ ဖျက်ဝန်းတွေကိုလည်း ကြောက်ပါသည်။ ဖေဖေကို သတိရ၍ ဖွေး ငိုကြွေးနေလျှင် နံဘေးက ချောမော့ နှစ်သိမ့်ပေးတတ်သူသည် ဖွေးနှောင်ကြိုးပဲ ဖြစ်လေ၏။

“အဟင့် ဟင့် ဖေဖေမရှိဘဲ ဖွေး ဘယ်သူနဲ့ နေရမှာလဲ ဖွေး”

“ငါ ရှိပါတယ် ဖွေးရဲ့ စိတ်ချ နင်နဲ့ငါ အတူနေမှာပေါ့”

“ကိုကိုကြီးနဲ့ မေမေထက်ကို ဖွေးကြောက်တယ်”

“ဟင့်အင်း မကြောက်နဲ့ ငါကြီးရင် နင့်ကိုကိုကြီးနဲ့ မာမိတို့ မရှိအောင် အဝေးကြီး ခေါ်သွားမှာပေါ့ နော် ဖွေး ငါတို့ အတူတူ နေကြမယ် ပျော်စရာကြီးပါဟ”

ရုတ်တရက်တောင် မပြည့်တတ်သေးသည့် ဖွေးစကားကို ဖွေး ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။ ဖွေးနဲ့ဖွေး ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ အဝေးမှာ နေကြရုံပေါ့။

ကိုကိုကြီးလည်း ရိုက်မှာမဟုတ်တော့သလို မေမေထက် ခေါင်းခေါက်တာလည်း ခံစရာ မရှိတော့ဘူးပေါ့။

ဖွေးနဲ့ ကျောင်းတက်ကြမည်။ ကစားကြမည်။

အရမ်းပျော်စရာ ကောင်းမှာပဲဟု တွေးကာ ဖွေး စိတ်ကူးယဉ်မိတာ အခါခါ ဖြစ်သည်။

ဖွေးက ဖွေးစားဖို့ ဆီးသီးတွေ ခူးပေးမည်။ ပြီးတော့ အတူတူ ကစားကြရမည်။ ဖွေး အိပ်မက်ထဲအထိတောင် စိတ်ကူးယဉ်နေခဲ့မိသည့် အဖြစ်တို့က

လက်တွေ့မှာတော့ တစ်ခုမှ ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

မေမေထက်ရဲ့အောင်မှုအောက်မှာ ကုမ္ပဏီကလုပ်ငန်းတွေက ပြန်လည်တိုးတက်လာတာတော့ သေချာပါသည်။

အိမ်ကြီးမှာ မေမေထက်စီးသော ဖိခံခံကားကြီးအပြင် ကိုကိုကြီး နှင့်ဖွဲ့ကို ကျောင်းပိုကြီးမည့်ကားတစ်စီးပါရှိလာသည်။

ဖွေးကတော့ ကိုကိုကြီးရဲ့ ငြူစုစုကားတွေကို ခေါင်းငုံ့ခံရင်း ကျောင်းကိုကားနှင့်တက်ခွင့်ရပါသည်။

“ဖွေး မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ့မွေးနေ့တဲ့ မာမီအိမ်မှာ မွေးနေ့ လုပ်ပေးမှာတဲ့”

“ဟုတ်လား ပျော်စရာကြီးနေမှာပဲနော် ဖွဲ့”

“အေးပေါ့ဟ ရော ဒီမှာ နှင့်အတွက်”

“ဟင် ဘာလေးလဲဟင် ဖွဲ့”

“ငါ့မွေးနေ့ကျရင် လာကြမယ်ညီညီညီတွေ သူငယ်ချင်းတွေ လက်ဆောင်ပေးမယ့် သော့ချိတ်လေးတွေလေ အထဲမှာ ဖွင့်ကြည့်လိုက် ငါ့ဓာတ်ပုံပါတယ်ဟ”

ဖွေးသည်အသည်းပုံသော့ချိတ် အဖုံးလေးကို ဖွေး ဖွင့်ကြည့် လိုက်တော့ ဖွဲ့ရဲ့ဓာတ်ပုံလေးကိုတွေ့ရသည်။

“မာမီ အများကြီးယူလာတာ အဲဒီအထဲက ဖွေးအတွက် တစ်ခုယူထားလိုက်တာလေ”

“ဒါဖွေး အတွက်လားဟင် ဖွဲ့”

“ဟုတ်တယ် နင်သိမ်းထားနော် မနက်ဖြန်ကျ ကျောင်းပိတ်ရင်

ဆိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေလည်းလာကြမှာ”

ဖွဲ့ ပေးသော ဓာတ်ပုံသော့ချိတ်လေးကို ဖွေး လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပွတ်ထားလိုက်သည်။ အိမ်ရောက်တော့ ဖွေးရဲ့အိပ်ရာထဲမှာပဲ သိမ်းဆည်း ထားလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ပိုင်းမှာကတည်းက တစ်အိမ်လုံး အလုပ် တွေ ရှုပ်နေခဲ့ကြသည်။ မေမေထက်ရဲ့ အလုပ်သမားတွေလည်း ပိုင်းကူ ကြသည်။

“ဟိုကောင်မလေး ဘာအူတူတူလုပ်နေတာလဲ သွား နောက်အေး မှာလုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်၊ ဒေါ်ပိုင်း မိဖွေးကို တစ်ခုခု ခိုင်းထားစမ်းဗျာ”

ကိုကိုကြီး ဟောက်ထုတ်တော့ ဖွေးမျက်နှာညှပ်လေးဝဲကာ ဒေါ်ပိုင်း နှင့်လိုက်ခဲ့ရသည်။ ဖွေးမှာရှိသည့် ပန်းနုရောင် ဂါဝန်လေး ဝတ်ကာ ဖွဲ့ကိုရှာနေတုန်း ကိုကိုကြီး မောင်းထုတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

“လာ သမီးလေး ဒေါ်ပိုင်းနဲ့မိဖွေးထဲမှာပဲနေနော် သမီး အစိုက်ခံ နေရမယ် သိလား”

ဖွေးကိုတော့ ဒေါ်ပိုင်းက ချစ်ပါသည်။ ထမင်းကျွေးလျှင်တောင် ဒေါ်ပိုင်းက ဂရုတစိုက် ကျွေးတတ်သည်။ စားသောက်ခန်းထဲမှာ ဖွေး ဖွဲ့တို့နှင့် ထမင်းအတူ စားခွင့်မရှိခဲ့တာ ကြာပြီ။

“ဖွေး ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ လာလေ ဟိုမှာ ကျောင်းကား

သုဗ္ဗသီချင်းတွေ ရောက်နေကြပြီ”

နောက်ဖေးမီးဖိုထဲအထိ ဇွဲ ရောက်လာပြီးခေါ်တော့ တွေ့
ဝမ်းသာအားရ ထရပ်မိသည်။ အောက်ခံအင်္ကျီရှုပ်အဖြူပေါ်မှာ ကုတ်
အင်္ကျီ အနက်လေးနှင့် ဘောင်းဘီကလည်း အနက်ရောင်မို့ ဇွဲပုံစံက
ဖွေးအမြင်မှာ ကြည့်ကောင်းနေသည်။

ပန်းနုရောင်နက်ကတိုင်လေးပါ တပ်ထားသော ဇွဲနှောင်ကြီး
သည် လူကြီးပေါက်စလေးနှင့်တူနေ၏။

“ကဲ သွားရအောင် ငါဖွေးနေ့ကိတ်လှီးတော့မှာဟ”

ဖွေးလက်ကို ဆွဲပြီး ဇွဲ ခေါ်တော့ ဖွေး ဝမ်းသာစွာပြေးလိုက်
ပေမယ့် တံခါးဝမှာ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတာ ကိုကိုကြီး။

ကိုကိုကြီးကလည်း ဇွဲနှင့်အရောင်တူ ဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ထား
ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း အရပ်မြင့်မြင့်မားမား ကိုကိုကြီးကို ဖွေး ကြော်
လန်စွာ မျက်လုံးလေးဝိုင်း မော့ကြည့်မိသည်။

“မင်းကဘာလုပ်နေတာလဲ ညီ ဟိုမှာ မာမီ လိုက်ရှာနေတယ်”

“ဖွေးကို လာခေါ်တာပါ ကိုကိုကြီးရဲ့”

ကိုကိုကြီးမျက်နှာတင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ

“ဖွေးကိုထားခဲ့စမ်းပါ ညီ သွားတော့ မာမီက ဖွေးနေ့ ကိတ်လှီး
မယ်တဲ့ အမြန်သွား”

ဖွေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဇွဲရဲ့လက်ကလေးက ဝိုလို့တောင်
ထင်းကြပ်သွား၏။

“ဖွေးကိုပါ ညီခေါ်သွားမှာ ကိုကိုကြီး”

“ဟာကွာ မိဖွေးက ဘာမှ မပြင်ဆင်ရသေးဘူးလေ၊ ကဲမင်း
သွားနှင့်ပါ ကိုကိုကြီး ခေါ်ခဲ့မယ်”

ကိုကိုကြီး နှစ်သိမ့်သလို ပြုံးရင်းပြောတော့ ဇွဲတွန့်ခနဲဖြစ်
သွားသည်။ ကိုကိုကြီးက ဖွေးလက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း

“ကဲ ဖွေး ညီမလေးက လှလှပပပြင်ဆင်လိုက်ဦး ကိုကိုကြီး
သုဗ္ဗသီချင်း သူ့စာ ရှိတယ်၊ သူပြင်ဆင်ပေးလိမ့်မယ်”

ထူးထူးခြားခြား ပြုံးရွှင်စွာ ဆိုလိုက်သော ကိုကိုကြီး လေသံ
ကြောင့် ဖွေးကော ဇွဲပါ အံ့ဩသွားခဲ့၏။

“သား သားငယ် ဇွဲ ဇွဲရေ”

“ဟော မာမီခေါ်နေပြီ သွားတော့ ညီ လာ ညီမလေးက
ကိုကိုကြီးနဲ့ခဏလိုက်ခဲ့”

“ဖွေး နင်လာခဲ့နော်”

ဇွဲပြောပြီး ဖွေးရှေ့ကထွက်သွားခဲ့သည်။ ဖွေးကတော့ ကိုကိုကြီး
ထက်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“မိဖွေး နင် ညီဖွေးနေ့ကို သိပ်သွားချင်တယ်ပေါ့”

ဖွေး မသံမခဲ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ကိုကိုကြီး နှုတ်ခမ်းတွန့်ကာ ပြီးသည်။

“သွားရမယ် လာ ညီမွေးနေ့ပွဲမှာ နင်အလှဆုံးဖြစ်အောင် ငါပြင်ပေးမယ်”

ဖွေးလက်ကိုကြမ်းကြမ်းဆွဲကာ ကိုကိုကြီးခေါ်သွားသည်။ မီးဖိုခန်းထဲကိုဖြစ်သည်။

“ဒေါ်ဝိုင်း ခဏလေး”

ဒေါ်ဝိုင်းကိုခေါ်ပြီး ကိုကိုကြီး တီးတိုးပြောနေတာကို ဖွေး မကြားပါ။ ဒေါ်ဝိုင်း မျက်နှာပျက်သွားတာတော့ မြင်၏။

“မ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကြီးဖွဲရယ်”

ဒေါ်ဝိုင်းက ဖွဲနေကို ကိုကြီးဖွဲဟုပဲ ခေါ်သည်။ အခုလည် ဘာကိုတာ့သည်မသိ။

“လုပ်ခမ်းပါ ညီမွေးနေ့ပွဲမှာ အားလုံးပျော်အောင် ဟာသ လုပ်မလို့ပါဗျ မြန်မြန်ယူခဲ့ သွား”

ဒေါ်ဝိုင်း တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့် မီးဖိုနောက်ဖေးပေါက်က ဆင် သွားခဲ့သည်။ ဖွေးနှုတ်ဆိတ်စွာနှင့် မတ်တပ်ကလေးကျန်ခဲ့၏။

“နင်သိပ်လှအောင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ပြင်ပေးမလို့ မိဖွေး”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ဝိုင်းပြန်လာတော့ လက်ထဲမှာ ဒယ်အိုးတစ်လုံးပါလာသည်။ မြဲထဲမှာချက်ပြုတ်နေသော မီးဖိုက ယူလာခြင်းဖြစ်၏။

ကိုကိုကြီးကအကျီလက်ကို ခူးဆစ်အထိခေါက်တင်ပြီး ဆီဝ နေသော အိုးမည်းတွေကို လက်ချောင်းနှင့်သုတ်ယူကာ ဖွေးမျက်နှာကို သုတ်ဖို့ပြင်သည်။

“ဟင့်အင်း မ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုကြီး”

“မရဘူး နင့်ကို သရဲမနဲ့တူအောင် ပြင်ပေးရမယ်”

ဖွေး ငြင်းနေသည်ကြားက မျက်နှာအနံ့ကို ကိုကိုကြီး အိုးမည်းတွေနှင့်ပွတ်သုတ်သည်။

“ဟင့်အင်း မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုကြီး အဟင့် ဟင့်”

ဖွေး ဝိုကြွေးတာနဲ့မြစ်ပေမယ့် ကိုကိုကြီး လက်တွေက ဖွေးခေါင်း လေးကို စင်းတင်းဆုတ်ကိုင်ထားတာမို့မရုန်းနိုင်ပါ။

“အဟင့် ဟင့် အီး ဟီး”

“နင့်မျက်ရည်တွေ ချချက်ချင်းသုတ်စမ်း မိဖွေး မွေးနေ့ပွဲထဲမှာ မျက်ရည်ကျတာမြင်ရင် မာမိလက်စွမ်းကိုနင်သိတယ်မို့လား”

ကိုကိုကြီးစကားကြောင့် ဖွေးမျက်ရည်စတွေကို ယောင်ယမ်း ပွတ်သုတ်မိပြန်၏။

အိုးမည်းတွေက ဖွေး လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကိုပါ ပေကျံကျံနဲ့။

ဖွေးရဲ့ပန်းနုရောင်ဂါဝန်လေးသည်လည်း ညစ်ထေးပေကျံသွားခဲ့ သည်။
ကိုကိုကြီး ဆွဲခေါ်ရာသို့ အိမ်နောက်ဖေးပေါက်မှာ ဖွေး တုံ့
ဆိုင်းဆိုင်းနှင့်ပါသွားခဲ့ပါသည်။

ဖွေးအဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း ဒေါ်ဝိုင်း မျက်ရည်တွေဝဲလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့
ပေမယ့် ဘာမှမကူညီနိုင်ခဲ့ပါ။

“ဟက်ပီးဘတ်လ်ဒေး x x တူးယူ x x ဟက်ပီးဘတ်လ်ဒေး။

x x တူးယူ”

မွေးနေ့ရှင်အတွက် ဆုတောင်းသီချင်းကို သံပြိုင်သီဆိုနေသည့်
သူငယ်ချင်းတွေအသံကို ကြားရတော့ ဖွေး ခြေလှမ်းတို့ တွန့်သွား၏။
ဒါပေမဲ့ ကိုကိုကြီးက မညှာမတာ ဒရွတ်တိုက်ဆွဲခေါ်၏။

“မ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုကြီး အဟင့် ဟင့်”

ဖွေး ဘယ်လိုပဲတောင်းပန်ပါစေ ကိုကိုကြီး သနားညှာတာဖို့
စိတ်ကူးမရှိခဲ့ပါ။

“ဟက်ပီး ဘတ်လ်ဒေး ညီညီ”

ကိုကိုကြီးအသံက ဟိန်းထွက်သွားတာမို့ မွေးနေ့ကိတ်နားမှ

ကလေးတွေအားလုံးလှည့်ကြည့်၏။

“ဟာ သရဲ သရဲ”

“အို အမေ”

ဖွေး ပုံစံကိုမြင်တော့ အနီးဆုံးက ကလေးတချို့ ထိတ်လန့်စွာ
ရွှေ့တိတ်ကြ၏။

“ဖွဲနောင်ကြီး မွေးနေ့မှာ နှင်းပွင့်ဖြူဖွေးက အားလုံးပျော်အောင်
ဖျော်ဖြေတာပါကွ သားတို့ သမီးတို့ မကြောက်ကြနဲ့ ဟားဟား”

ကိုကိုကြီးရယ်မောကာပြောမှ အားလုံး ဖွေးပုံစံကိုကြည့်ကာ
ပြုံးသပြေ။ ရယ်သူရယ်။

“ဖွေး”

ဖွဲ ဖွေးအနားကိုရောက်လာပေမယ့် ဖွေးမလှည့်ကြည့်ခဲ့ပါ။ ဖွေး
မျက်နှာကြီးက အရှုပ်ဆိုး အကျည်းတန်နေသည့်အဖြစ်။ လှုပ် အလယ်မှာ
ဖွေးကို ကိုကိုကြီး အရှက်ခွဲခဲ့သည်။ ထိုနေ့ကို ဖွေး မမေ့တော့ပါ။

ဟက်ပီးဘတ်လ်ဒေး သီချင်းသံဆူဝေသော ညလေးမှာ ဖွေး
မျက်ရည်တွေကျရင်း ခံစားနာကျင်ခဲ့ရတာကို ဘယ်တော့မှမမေ့တော့ပါ။

ကိုကိုကြီးရဲ့အပြုံးတွေကို ငေးရင်း ဖွေးရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတွေ
ဆင့်တိုးခဲ့ရသည်ဆိုလျှင်...။

ဖေဖေဆေးရုံမှာ ဆုံးပြီဟူသော သတင်းက ဖွေး ရင်ကို နှောင့်
ထိခိုက်စေ၏။ စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံမှာ ဖေဖေနှစ်လကျော်ရှိနေသည့်
ကာလတစ်လျှောက်လုံးလည်း ဖေဖေဆီကို ဖွေး တစ်ခေါက်လေးတောင်း

သွားခွင့်မရခဲ့ပါ။

ဒေါ်ဝင်းကတော့ တစ်ပတ် တစ်ကြိမ်လောက် သွားခဲ့သည်။

ဒေါ်ဝင်းပြန်လာတိုင်း ဖေဖေအကြောင်းတွေကို ဖွေး မေးမိသည်။

“သမီးလေး ဖေဖေ နေကောင်းပါတယ်”

“ဒါဆို ဖေဖေ ဘာလို့ ပြန်မလာသေးတာလဲဟင်၊ သမီးကို ဖေဖေ ဘာမှ မမှာလိုက်ဘူးလားဟင် ဒေါ်ကြီးဝိုင်း”

ဒေါ်ကြီးဝိုင်း ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်စတွေနှင့် ဖွေးကိုတမ်း တင်းကလေး ပွေ့ဖက်သည်။ ပြီးတော့ ရှိုက်သံကို ထိန်းရင်း

“သမီးလေးကို စာကြိုးစားပြီး ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားတဲ့ သမီးဖေဖေ နေကောင်းရင် ပြန်လာမှာပေါ့ကွယ်”

“ဖေဖေကို ဒေါ်ကြီးဝိုင်း ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါလားဟင်၊ ဖေဖေကို သမီး ထမင်းကျွေးမှာပါ။ ဖေဖေကိုသမီးအရမ်းတွေ့ချင်တယ်”

“သမီးလေးရယ် ဆေးရုံမှာက သမီးဖေဖေအတွက် ပိုကောင်း တာပေါ့ကွယ် သူ့နေကောင်းရင်လာမှာပေါ့ သမီးလေးတွေ့ချင်ရင် ကျောင်း ပိတ်ရက်ကျမှ ဒေါ်ကြီးဝိုင်း ခေါ်သွားမယ် ဟုတ်လား”

ဒေါ်ကြီးဝိုင်း တမင်နှစ်သိမ့်စကားတွေနှင့် ဆိုခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။ ဖွေးကို ဘယ်တုန်းကမှ ခေါ်မသွားခဲ့ပါ။ အခုတော့ ဖေဖေဆုံးပြီတဲ့။

ဖွေးငိုကြွေးခွင့်သည်လည်း မရခဲ့ပါ။ ကိုကိုကြီးကို ကြောက်

သည်။ ဖေဖေအတွက် ရည်စူးကာ သံဃာတော်ငါးပါးပင့်ပြီး ရက်လည် သဘောမျိုး အိပ်မှာလုပ်တော့လည်း ဧည့်ပရိသတ် မရှိပါ။

တိတ်ဆိတ်စွာနှင့်ပဲ ဖေဖေလောကကြီးထဲက ထွက်ခွာသွားခဲ့ ရရှာပါသည်။

ဖေဖေကိုသတိရစိတ်နှင့် ဖွေး ညဘက်တွေမှာလည်း အိပ် မပျော်နိုင်ခဲ့ပါ။ ညတိုင်း ဖေဖေပုံရိပ်တွေကိုပဲ ဖွေးမြင်နေသည်။

ခြံကြီးရဲ့အပြင်ဘက်မှ ဖွေးကို လှမ်းခေါ်နေသော ဖေဖေရဲ့ အသံတွေကိုပဲ ကြားနေခဲ့သည်။

“သမီးလေးရေ သမီး သမီးရေ သမီးလေး”

“ဟင် ဖေ ဖေဖေ”

ဖွေး ခြေသံဖွဖွနှင့်ကာ အခန်းထဲကထွက်သည်။ နောက်ဖေး မိမိခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဖွေး ခြံထဲကိုဆင်းသည်။

ဖွေး ကြောက်စိတ်တို့ကင်းနေသည်။ အနောက်ဘက်မှာ ကျန်ခဲ့ သောအိမ်ကြီးကိုပြန်ပြီး မလှည့်ချင်ပါ။ ကိုကိုကြီးနှင့်မေမေထက်တို့ရဲ့ ကြောက်စရာမျက်နှာကြီးကိုပဲကြောက်လန့်နေသည်။

ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွေး ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်တက်ခဲ့သည် မသိ။ လက်ချောင်းလေးတွေ နာကျင်စွာနှင့် မြေပြင်ပေါ်ကို ဘုန်းခနဲ ပြုတ်ကျ တာကိုလည်း မမူပါ။

ခြံဝင်းအပြင်ကိုရောက်ခဲ့ပြီမို့ ဖွေးအမှောင်ထုထဲကို ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ဖွေးရဲ့ခြေလှမ်းတွေ မောပမ်းစွာနှင့်ဖေဖေကို ရှာသည်။ ဖွေးကို ခေါ်ခဲ့သော ဖေဖေသည် အမှောင်ထဲမှာပုန်းနေသည်လား။

နောက်ဆုံးခြေလှမ်းတွေ ခွေယိုင်ကာ ဖွေး လဲကျ၏။

လမ်းနံဘေးက ခြုံထဲမှာပဲ ဖွေး ကွေးကွေးလေးလဲကျကာ ဖေဖေကို ရေရွတ်တမ်းတနေခဲ့မိသည်။

“မိဖွေး နင်တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ဂြိုဟ်မပဲ ဒီအရွယ်လေးနဲ့ အိမ်ကထွက်ပြေးရတယ်လို့ ငါတယ် ဟင်း”

မေမေထက် ဒေါသပေါက်ကွဲကာ ကြိမ်းဝါသည်။ ကိုကိုကြီးကလည်း ခုတင်ပေါ်မှာ အဖျားတက်နေသော ဖွေးကို ပူးပူးရဲ့ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ဖွေးကတော့ ဖွေးအနားမှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ကာ စာနာသနားသော မျက်ဝန်းတွေနှင့်ပဲ ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

မနက်မိုးလင်း၍ ဖွေး ပျောက်နေတာသိမှ တစ်အိမ်လုံး လိုက်ရှာဖွေရင်း လမ်းဘေးမှာသတိလစ်နေသော ဖွေးကို တွေ့ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“မိဖွေး နောက်တစ်ခါ ငါတို့ကိုဒုက္ခပေးရင် နင်သေပြီမှတ်” ကိုကိုကြီး ရေရွတ်ကြိမ်းဝါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဖွေး နေကောင်းပြီး

နောက်တစ်ပတ်အကြာမှာ အိမ်ကထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစားပါသေးသည်။

ခြံဝင်းထဲကို အသေအချာစောင့်ကြည့်နေသော ခြံစောင့်ကြီးက ဖွေးကို မိသွားတာမို့ ဖွေး ညတွင်းချင်းအိမ်ထဲပြန်ရောက်ခဲ့သည်။

“မိဖွေး နင်တော်တော် ဒုက္ခပေးတယ် သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံး အတူတူပဲ အဖေက ဒုက္ခပေးလို့ဝတော့ သမီး ငါတော့ သေလိုက်ချင်တယ် သိလား”

“နေ မာမီ ဒီကောင်မလေး သိပ်လွန်နေပြီ သား ဆုံးမမယ်” ကိုကိုကြီး ဒေါသနှင့်ကြက်မွှေးတံကိုဆွဲကာ ဖွေးကို ရိုက်နှက်ပါတော့သည်။

“ခွီး ခွီး”

“အား ကြောက်ပါပြီ ကိုကိုကြီးရဲ့ အီး ဟီး”

“ဘာအခုမှ ကြောက်တာလဲ ငါတို့မိသားစုကို နင်တော်တော် ကြီးဒုက္ခပေးတယ် သေမှအေးမယ် ဂြိုဟ်မ ကဲ ဟာ”

“ခွမ်း ခွမ်း”

ဖွေး တင်ပါးတွေ ခြေသလုံးတွေ သာမက ကျောပြင်အနံ့ပါ ကြက်မွှေးကြိမ်လုံးရာ အထပ်ထပ်တင်အောင် ကိုကိုကြီး ဒေါသက ပြင်းသည်။

“ကိုကိုကြီး တော်ပါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ အား”

ဖွေးကို ပြေးဝင်ဖက်သည်။ ဇွဲကြောင့် ဇွဲကိုပါ ကြိမ်ခတ်သင့်တော့
မေမေထက် ကသောကမျော တားသည်။

“ညီ မင်း ဘာဝင်ရှုတ်တာလဲ ဖယ်စမ်း”

“မဖယ်ဘူး ကိုကိုကြီး ညီကိုပါ ရိုက်ချင်ရိုက်”

“သားကြီး တော်တော့ ဒေါ်ဝိုင်း ဒီကောင်မလေးကို ခေါ်သွား
တော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်မှဖြစ်မယ် ဟင်း”

မေမေထက်က ဖွေးအတွက် အစီအစဉ်တွေကို စီမံပေးခဲ့သည်။
ဖွေးကိုအိမ်မှာ မထားချင်တော့တာမို့ ဒေါ်ကြီးဝိုင်းကို တာဝန်ပေးသည်တဲ့။

“သမီးလေးကို ဒေါ်ကြီးဝိုင်း ခေါ်သွားမယ် မြို့သစ်လေးမှာ
ဒေါ်ကြီးနဲ့သမီးနေနိုင်အောင် ဒေါ်တင်မထက်က အိမ်တစ်လုံး ဝယ်ပေး
မယ်တဲ့၊ သမီးလေးကို ဒေါ်ကြီးဝိုင်း စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်ကွယ်”

ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဆက်မနေချင်သော ဖွေး ဝမ်းသာသွားမိသည်။
ဖွေးအတွက် သဘောမတူစွာ တားမြစ်လာသူက ဇွဲပဲဖြစ်၏။

“မသွားပါနဲ့၊ ဖွေးရယ် နော် နော် ငါတို့အတူနေရအောင်”

“ဇွဲရယ် ဖွေး ဇွဲနဲ့နေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖွေး ကိုကိုကြီးနဲ့
မေမေထက်ကိုကြောက်တယ် မနေချင်တော့ဘူး”

“ဒါဆို ငါလည်း နပ်တို့နဲ့ လိုက်နေမယ်နော် ဖွေး ဒေါ်ကြီးဝိုင်း
ကျွန်တော်ပါ လိုက်မယ်နော်”

“ဇွဲလေးရယ် မဖြစ်ပါဘူးကွယ် ဇွဲလေးကြီးမှ ဒေါ်ကြီးတို့ဆီလာပါ
အခုတော့ လာလို့မရသေးဘူးနော် ကလေး”

ကလေးနှစ်ယောက် သံယောဇဉ်ကို ဒေါ်ကြီးဝိုင်း နားလည်စွာနှင့်
နှစ်သိမ့်ရှာပါသည်။

သည်လိုနှင့် ဖွေး ဒေါ်ကြီးဝိုင်းနှင့်အတူလိုက်ခဲ့ရပါသည်။ ဇွဲဂေ
ဟာ မြို့ကြီးလောက် မကျယ်ဝန်းပေမယ့် ထိုခြံဝင်းလေးထဲမှ ပျဉ်ထောင်
အိမ်လေးကိုတော့ ဖွေးနှစ်သက်ပါသည်။

ကိုကိုကြီးနှင့် မေမေထက်တို့ရဲ့ဆူပူကြိမ်းပါးတာတွေကို ခံနိုင်
ယူစရာ မလိုအပ်တော့ပါ။ ဇွဲကို သတိရသည့်အခါ ဇွဲပေးခဲ့သော သော့ချိတ်
လေးထဲမှ ဇွဲရဲ့ဓာတ်ပုံလေးကိုပဲ သတိရကြည့်မိသည်။

ကံကြမ္မာက ဖွေးဘဝကိုပြောင်းလဲဖို့ အကြောင်းမန်လာခဲ့သည်
က မမနှင်းနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရာမှာဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကြီးဝိုင်းကို အဆက်အသွယ်ပြတ်အောင် မေမေထက်
တို့အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်တော့ ဒေါ်ကြီးဝိုင်း မမနှင်းတို့အိမ်မှာ အလုပ်
လုပ်ခဲ့၏။ ဖွေး ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ လိုက်သွားရင်း မမနှင်းနှင့်
ဆုံ၏။

မမနှင်းက ဖွေးဘဝလေးကို သိရှိ သနားသွားကာ ဖွေးစားဖို့ခွင့်
တောင်းခဲ့သည်။

ဖွေး အနာဂတ်အတွက် ဒေါ်ကြီးဝိုင်းကလည်း လက်ခံခဲ့ရသည်။
မန္တလေးကို မမနှင်းပြောင်းရွှေ့တော့ ဖွေးနှင့်ဒေါ်ကြီးဝိုင်းကိုပါ ခေါ်သွားခဲ့
သည်။

မိခင်တွေဆုံးပါးပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဘဝကိုရုန်းကန်
နေသော မမနှင်းသည် ထက်မြက်သော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေ အများကြီးပိုင်ဆိုင်သည်။

ဖွေးထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ခန့်ကြီးသော မမနှင်းသည် ဖွေးရဲ့
မွေးစားမိခင်ဆိုလည်းဟုတ် အစ်မကြီးဆိုလည်းဟုတ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်ကြီးဝိုင်း တိမ်းပါးသွားတော့ မမနှင်းက ဖွေးဘဝကို အစစ
ပြည့်စုံအောင်စီမံပေးခဲ့သည်။

ဘွဲ့တစ်ခုရပြီးတော့ ဖွေးကို စီးပွားရေးလောကထဲမှာ အခြေကျ
အောင် တည်ဆောက်ပေးသည်။ ပြီးတော့မှ မမနှင်း တစ်ယောက်
အဒေါ်တွေရှိရာ နိုင်ငံခြားသို့ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။

မမနှင်းရဲ့ထောက်ပံ့မှုတွေနှင့် လမ်းညွှန်ပေးခဲ့မှုတွေအောက်မှာ
ဖွေးဘဝ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

နှင်းပွင့်ဖြူဖွေးဆိုသော ဘဝကိုဖျောက်၍ ဂန္ဓာရီဆိုသော ဘဝ
သစ်ကို ပြောင်းခဲ့တာက ဖွေးရဲ့အတိတ်က အကြွေးတွေကို ရယူခဲ့တာပဲ
ဖြစ်သည်။

ကိုကိုကြီးဆိုသော ဇွဲနေနှင့် မေမေထက်တို့က ဇွဲဆောက်
လုပ်ရေးကုမ္ပဏီကြီးထူထောင်ကာ အောင်မြင်နေကြသည်တဲ့။

သူတို့ကိုရင်ဆိုင်ဖို့ ဂန္ဓာရီသည် မဟာမိုးကောင်းကင် ကုမ္ပဏီ
ကြီးကိုထူထောင်ကာ ဘဝကိုပြောင်းလဲခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အတိတ်ကအကြွေးတွေအတွက် ဂန္ဓာရီ တစ်စုံတစ်ခုတော့ ပြန်၍
တုံ့ပြန်ရမည်။ ဒါ တရားသောတုံ့ပြန်ခြင်းပါပဲ။

ဖွေး အလှည့်တုန်းက သူတို့ရက်စက် အနိုင်ကျင့်သမျှ ဖွေး
အံ့ကြိတ် ခံယူခဲ့ရ၏။ အတုံ့အလှည့်တစ်ခုမှာ သူတို့ခံနိုင်ရည်ကင်းမဲ့
ခဲ့တာတော့ ဂန္ဓာရီ အပြစ်မဟုတ်ပါ။

ဒါကိုမှ ဇွဲနှောင်ကြီးက အပြစ်တစ်ခုဟု ယူဆခဲ့ရင်လည်း ဂန္ဓာရီ
ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။

ဖွေးဆိုတာ ဂန္ဓာရီဘဝမှာ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲက
သံယောဇဉ်သည် ဇွဲနှောင်ကြီးအပေါ်မှာတော့ ခိုင်မြဲစွာကျန်နေခဲ့ခြင်းသည်
ဂန္ဓာရီရဲ့ အားနည်းချက်လား။

အတိတ်ဆိုတာ ပြီးဆုံးခဲ့တာမှန်ပေမယ့် မေ့ပျောက်စရာ ကိစ္စ
တစ်ခုမဟုတ်လေတော့...။

အခန်း (၂၃)

မာမိမျက်ဝန်းတွေမှာ စိုးရိမ်ခြင်းတို့နှင့် သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ အမှန်တရား တစ်ခုကို သူ သိရှိသွားခဲ့ခြင်း အတွက် မာမိအလိုမကျတာတော့ သေချာ၏။

“ဒီကိစ္စကို သား ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ ဂန္ဓာဓိက မင်းကို မာယာဆင်လိုက်ပြီ ထင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး မာမိ ဂန္ဓာဓိက ပေးဆိုတာ မာမိဘာလို့ သားအသိမပေးခဲ့တာလဲဗျာ”

“အသိမပေးသင့်လို့ မပေးတာပေါ့ သား ဂန္ဓာဓိက မိဖွေမဟုတ်တော့တာ၊ တကယ်ဆို သားကြီးကို သူ ဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက် မတွံ့ပြန်သင့်ဘူး”

မာမိမိပြင်းစွာရှေ့တင်လိုနေပြန်သည်။ သူကတော့ အလိုမကျစွာ ခေါင်းကိုခါရမ်းမိသည်။

“ဗွေ ဘဝက သနားစရာကောင်းပါတယ် မာမိ၊ တကယ်ဆို သူ့ဘဝလေးကို မာမိတို့ ဥပေက္ခာပြုခဲ့ကြတာပါ။ ကိုကိုကြီးကလည်း ရက်စက်ခဲ့တာပဲ”

“သားငယ်”

မာမိ စူးစူးပါးပါး ထအော်သည်။ မာမိမျက်နှာက ဒေါသကြောင့် ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်ဝန်းတွေ စူးရဲနေ၏။

“သွားပြီ မင်းကိုမာမိ ယုံခဲ့တာမှားပြီ သား၊ မင်းက ဟိုးအရင်ကတည်းက မိဖွေဘက်က ကာတွယ်ပေးချင်နေခဲ့တာ၊ အခုလည်း ဂန္ဓာဓိဆိုတဲ့ မိန်းမဘက်မှာ မင်းကလွဲသွားပြီ ကိုယ့်ရဲ့အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်လုံး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရအောင် ရက်စက်ခဲ့တဲ့မိန်းမကို မင်းက ထောက်ခံနေတာလား သား”

“သား ဒီသဘောပြောတာ မဟုတ်ဘူး မာမိ”

“တော်တော့ ခွဲခွာနိုင်ကြိုး မင်းစိတ်ထဲကို မာမိမြင်နေတယ် မာမိ သဘောပေါက်သွားပြီ၊ မာမိရဲ့ရန်သူကို မင်း ကာကွယ်နေခဲ့တာပဲ ဒီတော့ မင်းကို မာမိ နောက်ဆုံးပြောမယ် သားငယ်၊ မင်းရဲ့အစ်မစဉ်းတွေကို မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

မာမိရဲ့မေးခွန်းကို သူ သိပါသည်။ ဖြေဖို့လည်း သူ့နှုတ်က
တွန့်ဆုတ်နေခဲ့သည်။

ဂန္ဓာဓိသည် တစ်ချိန်တုန်းက ဖွေးဟု သိလိုက်ရချိန်မှာ သူ့ရပ်
ဒေါသမီးတောက်တွေ အညွန့်ကျိုးကျသွားခဲ့တာ တကယ်ပဲ ဖြစ်သည်။
သူ့ဘဝမှာဖွေးကို အမြဲတမ်းသတိတရ ရှိနေခဲ့သည်။ ပြီးတော့
ဖွေးကို တစ်နေ့ပြန်ဆုံဖို့ အမြဲဆုတောင်းခဲ့ဖူးသည်။

ကိုကိုကြီးနဲ့မာမိရဲ့အတ္တမာနတွေအောက်မှာ ဖွေးဘဝလေး
နာကျင်ခဲ့တာကို သူအမြဲတမ်း သတိရခဲ့သည်။

ဒါတွေကအကြွေးတစ်ခုအဖြစ် သူ့စိတ်က စွဲမြဲခဲ့သည်။ တစ်ခု
မှာတော့ ဖွေးကိုမတွေ့တွေ့အောင်ရှာကာ ပေးဆပ်မှာ သူ့ရဲ့ ပြင်းထန်
သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်၏။

အခုတော့ ဖွေးနှင့်ပြန်ဆုံတွေ့နေသည့်အဖြစ်က

“ဖွဲနောင်ကြိုး”

မာမိရဲ့အော်သံက ဟိန်းထွက်လာသည်။ သူမော့ကြည့်ကာ
မာမိမျက်နှာက ရဲရဲနီနေသည်။ သူ့ကို မာမိဒေါသစိတ်တွေ ကြီးမားနေတာ
တော့ သေချာသည်။

“မင်းဟာ ဖွဲဂေဟာရဲ့မျိုးဆက်တစ်ယောက် မှန်ကန်တယ်ဆိုရင်
ဂန္ဓာဓိဆိုတဲ့မိန်းမရဲ့မာမိ မင်းထပ်ပြီး ဒူးထောက်အရှုံးပေးမယ်ဆိုရင်

မာမိ လောကကြီးထဲမှာ အသက်ထပ်ရှင် မနေတော့ဘူး ဒါ မာမိသစ္စာပဲ”

မာမိပြင်းထန်စွာနှင့်ရေရွတ်နေခဲ့သည်။ တကယ်ဆို မာမိရဲ့
အတ္တအဆိပ်တွေက ကြီးမားပြင်းထန်နေခဲ့တာပါ။

ဖွေးကို အပြစ်လို့ထင်ရက်စရာမရှိ။ ကိုကိုကြီးသာ ကံဆိုးခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“သား မင်းဂန္ဓာဓိကို ရင်ဆိုင်အရှုံးပေးနေပြီဆိုရင် အခုက
တည်းက မင်းနောက်ဆုတ်နေလိုက်တော့”

“မာမိ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

“ရှင်းနေတာပဲ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပြီးပြီလေ မင်း အနိုင်မယူနိုင်ရင် ရပ်နေ
လိုက်တော့ ဖွဲဂေဟာရဲ့မျိုးဆက်အားလုံးက အရှုံးပေးလိုက်ရတယ်ဆိုတာ
သိပ်ရှက်စရာကောင်းတယ်”

သူ့ခွန်းတုံ့မပြန်ဘဲ ခေါင်းငုံ့တိတ်ဆိတ်နေတော့ မာမိ ချာခနဲ
လှည့်ကာ သူ့ရှေ့က ထွက်သွားခဲ့သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ မောဟိုက် ဆိုနစ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဂန္ဓာဓိသည် ဖွေး ဆိုကတည်းက သူ့နှလုံးသားက လှုပ်ခတ်စွာ
နှင့် တုန်လှုပ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဂန္ဓာဓိရဲ့သံယောဇဉ်ကိုလည်း သူအံ့သြ
သွားခဲ့ပါသည်။

ဖွေးကို သူပေးခဲ့သော ဓာတ်ပုံကီးချိန်းလေးကို ဂန္ဓာဓိရဲ့ ဘဝ

၂၄

အထိ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ခြင်းဟာ ဖွေးရဲနှောင်တွယ်မှု သံယောဇဉ် ပဲပေါ့။
ဘာမှတန်ဖိုးမရှိသော ထိုကီးချိန်းလေးကို မြတ်နိုးစွာ သိမ်း
ဆည်းထားပေးသော ဖွေးကို သူကျေးဇူးတင်သည်။

သူ့ဘက်က ဖွေးကို ပေးဆပ်ချင်တာတွေ အတွက်တော့ မာမီ
နှင့်အတိုက်အခံပြုရမည့် အခြေအနေရှိ၏။

မာမီဘယ်လိုမှ လက်မခံမှာတော့ သိပ်သေချာ၏။ မာမီ ပြော
သလို သူနောက်ဆုတ် လှည့်ပြန်လိုက်ရတော့မည်လား။

ဖွေးရယ် ဖြူစင်စွာနှောင်တွယ်ခဲ့ကြတဲ့ နှလုံးသားတွေကို
ဘယ်လိုအညှိုးနဲ့ ကံကြမ္မာက လိုက်ခွဲနေခဲ့တာလား။

ဖွေးဆိုတာ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ လှပစွာပွင့်ဖူးခဲ့တဲ့ ပန်းလေး တစ်ပွင့်
ပါပဲ။

ဒီပန်းလေးကို နင်းချေပစ်ဖို့ဆိုတာ။

စိုးစိုးစာပေ

အခန်း (၂၄)

မိုးက သံသေပဲပဲ ရွာနေသည့်အပြင် လေကပါ ထန်နေသည်။
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မိုးအတိတ်ကို စောင့်နေရသည်။

ကုမ္ပဏီက ဆောက်သည့် လှိုင်သာယာက တိုက်တစ်လုံးကို
သွားကြည့်ပြီး ပြန်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

ကံကဆိုးချင်တော့ မိုးကတော်တော်နှင့်မတိတ်နိုင်။ အချိန်တွေ
သာ တရွေရွေ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

စောင့်ရင်းစောင့်ရင်းမှ ညခုနစ်နာရီ ထိုးသွားသည်။ စိတ်မရှည်
ချင်တော့တာကြောင့် ထပြန်ခဲ့သည်။

မိုးရောလေပါဆန်နေသောကြောင့် လျှပ်စစ်မီးတွေပါ ပြတ်
ကောက်ထားသည်။ မဟူရာရောင် ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ ဟာမိုနီ ဖြစ်သွား
သည်။

စိုးစိုးစာပေ

ဗွက်အိုင်တွေနှင့်လမ်းကြမ်းတာဖို့ ကားကိုမနည်း ထိန်းမောင်း
နေရသည်။ ဒီတစ်နေ့အတွက်ကတော့ ကံဆိုးခြင်းတွေ ပြည့်နက်နေ
သည်။

ကားမီးရောင်လဲ့လဲ့က မှုန်ဝါးဝါးရေစက်တွေကို အသင့်ထိုး
ဖောက်နေရသည်။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ မရှိ။ လမ်း
ကြောတစ်ခုလုံး ရှင်းလင်းနေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကားတစ်စီးစ နှစ်စီးစ ဖြတ်မောင်းသွားတာပဲ
ရှိသည်။ မာမိကတော့ စိတ်ပူနေမှာသေချာသည်။

အိမ်အမြန်ပြန်ရောက်ချင်ပေမယ့် ကားကိုအမြန်မမောင်းခဲ့
လမ်းတွေက ချော်နေသည်။

မာမိကဆိုလျှင် သူ့ကိုအမြဲသတိပေးတတ်သည်။ “သားရယ်
ကားကိုမောင်းရင် စိတ်ရှည်ရှည်ထားပါကွယ် ငါ့သားက စိတ်မြန် လက်မြန်
နဲ့” ဟုပြောလိုက်တိုင်း သူရယ်နေတတ်သည်။

ယခုမာမိပြောတာ အရေးကြီးမှ မှန်နေပြီလေ။ ကားမောင်းရတာ
ဘယ်လိုမှအဆင်မပြေ။ လမ်းကြောရှင်းနေတာ တော်သေးသည်။

နောက်မှ ကားမီးရောင်နှင့် ဟွန်းသံကြောင့် သူ သတိပြန်ဝင်
လာရသည်။ အရှိန်ခပ်ပြင်းပြင်းမောင်းလာသည့် ကားတစ်စီး။

စတီယာရင်ကို ချိုး၍ လမ်းဘေး ချပေးလိုက်သည်။

“ဟာ”

ကားက ရုတ်တရက် တစ်စထိဖြစ်သွားပြီး လမ်းဘေး ပြောင်းထဲ
သို့ ခေါင်းကဦးတည်သွားသည်။ မျက်လုံးတွေပြာဝေသွားပြီး ပင်စည်ကြီး
တစ်ခုကို ဝေဝါးစွာမြင်နေရသည်။

ကျယ်လောင်သော ထိခတ်သံနှင့် အရှိက်တည့်တည့်ဆီမှ စူး
အောင့်အောင့်ဝေဒနာ။ သူနောက်ဆုံး သိရှိလိုက်တာဖြစ်သည်။

ငြိမ်းချမ်းမှုတစ်ခုရဲ့ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ အလိုက်သင့်။

ဦးခေါင်းထဲမှ ဂီတိတီအရသာကို စတင်သိရှိလိုက်ချိန်မှာ နောင်
ကြီး ရောက်နေတာက လူနာတင် ခုတင်ပေါ်မှာဖြစ်သည်။

အထိအတွေ့ကြောင့် ဆရာဝန်က နားကြပ်ဖြင့်ထောက်ပြီး
စမ်းသပ်နေမှန်း သိလိုက်သည်။

လေးထန်နေသော မျက်ခွံတွေကို ရုန်းကန် တွန်းဖွင့်ပစ်လိုက်
သည်။

“ဟော သူသတိရလာပြီပဲ”

ဆရာဝန်ရဲ့ အားတက်သရော လေသံကြောင့် ဘာပြန်ပြော
ရမှန်းမသိ။ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဒီနေရာကို သူဘာကြောင့် ရောက်နေ

သလဲဆိုတာကို ပြန်စဉ်းစားမိသည်။

အသိတရားတွေထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။
သူ သတိလစ်နေမှန်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

သူ့ကိုဒီနေရာရောက်အောင် ဘယ်သူခေါ်လာတာလဲလို့မခံ။
မာမိတို့ရော တွေးရင်း ခေါင်းတွေနောက်လာသည်။

“မောင်ရင် ကံကောင်းတယ် ဆေးရုံကိုအချိန်မီ ရောက်လာ
ပေလို့သာပေါ့။ မောင်ရင်ဒဏ်ရာက ပြန်ခဲ့ရင်းပေးမယ့် အဆုတ်ကို ထိခိုက်
သွားတာလေ။ အချိန်မီသာ ရောက်မလာရင် အသက်ဆုံးရှုံး သွားနိုင်
တယ်”

ဆရာဝန်ကြီးစကားကြောင့် တွေတွေလေး ဖြစ်သွားမိသည်။
ပြီးတော့ သူ့ကို ကယ်တင်ခဲ့သူကိုလည်း ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဆေးရုံလာပို့ပေးတာ ဘယ်သူလဲ ခင်ဗျာ၊
ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်ကို သိပါရစေ”

“မောင်ရင်ကို ခေါ်လာတဲ့သူ အပြင်မှာရှိပါတယ်။ သူ ဝင်လာ
ပါလိမ့်မယ်”

ပြောပြီးတာနှင့် ဆရာဝန်ကြီးနှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသည်။
ဆရာဝန်ကြီးထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပဲတံခါးချပ်က ဖွင့်ဟသွား သည်။
သူ့ကိုကယ်တင်ခဲ့တဲ့သူပဲ ဖြစ်မှာပဲဟုတွေးရင်း တံခါးပေါက်ဆီ

စိုးမိုးစာပေ

မှာအကြည့်တွေကို ပိုလွှတ်ထားလိုက်သည်။

တံခါးချပ်နောက်ကွယ်က ပေါ်လာတာက အဝါရောင် နတ်သမီး
တစ်ပါး။ မျက်လုံးတွေကို မယုံနိုင်အောင် ပွတ်သပ်ရင်း ပြန်ကြည့်မိသည်။

အမြဲတမ်း တင်းတင်းစေ့ထား တတ်သည့် နှုတ်ခမ်းလွှာတွေက
သူ့ကိုတွေ့တော့ ပြုံးရိပ်စွန်းထင်းသွားသည်။ တစ်ရိပ်ရိပ်တက်လာသည့်
အုံ့သြပ်တက် အိမ်မက်မက်နေတာလားဟု ထင်ယောင် မှားနေသေးသည်။

ဂန္ဓာဓိက စမတ်ကျကျခြေလှမ်းတွေနှင့် သူရှိရာသို့ဦးတည်
လှမ်းလာသည်။ ဂန္ဓာဓိမှ ဂန္ဓာဓိစစ်စစ်။

သူ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်က သူတို့မိသားစု အပေါ်ရန်ညှိုး
ထားခဲ့သော သူ့ကိုအနိုင်ရဖို့ အမြဲကြိုးစားတတ်သော ဂန္ဓာဓိတဲ့။

ယုံနိုင်စရာ မရှိပေမယ့် လက်တွေ့ဖြစ်ပျက်နေသော အဖြစ်
အပျက်က အိပ်မက်တစ်ခုမှမဟုတ်ဘဲ။

ဂန္ဓာဓိက နှောင်ကြီး အနားရောက်တော့ အသင့်ရှိနေသည့်
ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ နှောင်ကြီးကို ကရုဏာသက်ဟန် မျက်ဝန်း
တွေဖြင့် စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။ ပြီးမှ

“သက်သာသွားပြီလား နှောင်ကြီး”

အမြဲတမ်း တင်းမာ တည်ကြည်နေတတ်သည့် သူ့မအသံက
အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းနေသယောင် ရှိသည်။

စိုးမိုးစာပေ

ရင်ထဲသို့ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ခြင်းတွေ ကူးစက်ကုန်ကာ ဘာကြောင့်လဲ ဝေခွဲမရခဲ့ပါ။

“ကိုယ် ကိုယ့်ကို ကယ်တင်ခဲ့တာ ဖွေးလား”

အသံက အနည်းငယ်တုန်ခါသွားသည်။

နူးညံ့စွာပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ကိုယ်လည်း ပြန်ပြုံးပြမိသည်။ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ လှုပ်ရှားသွားပြီး သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ရင်း

“ကျွန်မကို ဂန္ဓာရီလိုပဲခေါ်ပါ ဇွဲနောင်ကြီး၊ ဖွေးရဲ့ဘဝက ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ”

သူမစကားကြောင့် ဇွဲနောင်ကြီးမျက်နှာ ညှိုးနွမ်းသွားခဲ့၏။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

ဂန္ဓာရီက ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် သွားလေးတွေပေါ်သွားအောင် ရယ်ပြပြန်သည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။

အိပ်မက်မက်နေတာလား။ ဂန္ဓာရီပဲ တကယ် စိတ်ပြောင်းသွားတာလား။ ဒီလိုနူးညံ့သောအပြုံးတွေနှင့် ကြုံတွေ့ရမည်ဟု ထင်မှတ်မထားမိ။

အခုတော့ ဂန္ဓာရီရဲ့ မယုံနိုင်အောင် ပြောင်းလဲသွားသည့် ဆက်ဆံရေးက စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းလွန်းသည်။

“ကျွန်မ လှိုင်သာယာဘက်က ပြန်လာတော့ နောင်ကြီးကို တွေ့ခဲ့တာပဲ”

ဂန္ဓာရီက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြန်ပြောပြသည်။

“ဒါဆို အခု ကိုယ့်ကားက”

“နောင်ကြီးရဲ့ကားကို ရွေးထားဖို့ ကျွန်မလူတွေကို ဖုန်းဆက်ထားပြီးပါပြီ နောင်ကြီး၊ ဆေးရုံကဆင်းရင် အိမ်မှာလိုက်ယူရုံပဲ”

အကွက်ကျကျ စိမ့်တတ်လွန်းသည့် ဂန္ဓာရီကို ချိုးကျူးမိသည်။

ကျေးဇူးလည်း တင်မိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂန္ဓာရီ၊ ဪ ဒါနဲ့ ကိုယ်ဒီလိုဖြစ်တာကို ဟမ့်ဆီ အကြောင်းကြားထားသေးလား”

“ဟင့် အင်း”

“ဒီလိုဆို ကိုယ့်အနားမှာ တစ်ချိန်လုံး မင်းတစ်ယောက်တည်း ရှိနေခဲ့တာပေါ့”

အစွန်းထွက်သွားသော သူ့စကားကြောင့် ဂန္ဓာရီမျက်နှာလေးမှာ ပန်းနုရောင်ကျဲပက်သွားသည်။ ရင်ထဲက နှလုံးသားမှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားတာ ဘာနှင့်မျှမလဲနိုင်။

“အခု ညည့်နက်နေပြီဆိုတော့ ရှင့်မာမိကို အသိမပေးနဲ့တော့လေ၊ ညအချိန်မတော်ကြီး စိတ်မပူနဲ့၊ ဒုက္ခများနေဦးမယ် ဒီည ကျွန်မ

ရှင်ကို လူနာစောင့် လုပ်ပေးပါမယ်”

အချိန်တိုတိုလေးအတွင်း ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး ပြောင်းလဲသွားတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ငါ့ကို လှည့်စားဖို့ကြံရွယ် နေတာများလား၊ ဂန္ဓာရီ။

ဒီလိုကျပြန်တော့ ကိုယ့်ဘက်က တစ်ယူသန် တွေးသလို ဖြစ်နေပြန်မည်။ အကောင်းဆုံးက အတိတ်က အပြစ်တွေကို မေ့ထားတာ ကောင်းပါသည်။

သူတောင် ဂန္ဓာရီအပေါ် သဘောထားပြောင်းခဲ့တာပဲ။ သူမလည်း သူ့လိုပဲဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဆင်ခြင်မိသည်။

Sweet December ညကစတင်ပြီး ဂန္ဓာရီကုမုန်းသည့် အမုန်းတွေ အရောင်ပြောင်းခဲ့ပြီးပြီပဲ။

ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေကို သင်ပုန်းချေပြီး လုပ်သည့်အနာဂတ်ကို သူတို့ လှမ်းမြင်နေရပြီပဲ။

ဂန္ဓာရီလည်း နောင်ကြီးလိုပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ အကယ်၍ ဂန္ဓာရီက လှည့်စားခဲ့တာဆိုလျှင်တောင် နောင်ကြီးကျေနပ်ပါသည်။

ကိုယ်က အပြစ်ရှိသူပဲ။

ထိုညက ဂန္ဓာရီနှင့်စကားတွေပြောပြီး ရင်ခုန်ကြည်နူးစွာဖြင့်

စိုးမိုးစာပေ

အိပ်စက်ခဲ့သည်။ နီးထကာ အသိပြန်ဝင်လာချိန်မှာ ဂန္ဓာရီက အနားမှာ ရှိမနေတော့ပါ။ သူ ညက တစ်ညလုံး ထိုင်စောင့်နေခဲ့တာလား။

ဂန္ဓာရီကို မတွေ့ရတော့ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုလစ်ဟာသွားသလို ခံစားမိသည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေက ရေငွေ့လေးတစ်စက်လို အံ့ငွေ့ပျံသွားသည်။

“ရှင် နီးလာပြီလား၊ မကြာခင်မှာ ရှင့်မိသားစု ရောက်လာ ပါလိမ့်မယ်”

သူနာပြုဆရာမလေးက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ရင်း ပြောလိုက်တော့ သူ အံ့သြသွားရပြန်သည်။

“ဗျာ ကျွန်တော့်အိမ်က သိသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ဂန္ဓာရီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ရှင့်အိမ်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ကို ပေးပြီးဆက်သွယ်နိုင်ခဲ့လို့ ကျွန်မ အကြောင်းကြား ပေးထားပါတယ်”

ဂန္ဓာရီ သူ့ကိုမစောင့်ဘဲ ပြန်သွားခဲ့ပေမယ့် စိတ်ချရအောင်တော့ စိစဉ်ပေးသွားခဲ့သည်ဆိုပဲ။ ဂန္ဓာရီရယ် တကယ်တော့ မင်းဟာ စိတ်ဆဘောထား သိပ်ဖြူစင်တဲ့သူပါ။

“သူ သူ ဘယ်အချိန်လောက်က ပြန်သွားတာလဲ၊ ဘာမှာသွားသေးလဲ ဆရာမ”

“မီးမလင်းခင်က ထပြန်သွားတာပဲ ဘာမှတော့ တွေ့တော့ဦး”

စိုးမိုးစာပေ

ထူး မှာသွားခဲ့ဘူး ရှင့်အိမ်ကို ဆက်သွယ်ပေး ပို့ပဲပြောသွားခဲ့တယ်”
စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားသည်။ ဂန္ဓာရီ ဘာ
ကြောင့် သူ့ကို နှုတ်မဆက်သွားတာလဲ။ အမှတ်တရ ရှိစေချင်တာမျိုး
လား။

သိပ်မကြာလိုက် စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မာမီ ရောက်ချလာသည်။
“သား အမလေး သားရယ် မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း
ဖြစ်ရလေကွယ် ကံကြီးပေလို့သာပေါ့”

မာမီက နောင်ကြီးကိုပြောပွေ့၍ မျက်ရည်ကျသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သားရယ် ညက သားတစ်ညလုံး ပြန်
ရောက်မလာလို့ မာမီ စိတ်ပူပြီး ခေါင်းတောက်အောင် လိုက်ရှာနေတာ
သားသူငယ်ချင်းအိမ်လည်း ကုန်ရော အခုမနက်မှ ဆေးရုံကမှန်းဆက်လို့
ချက်ချင်းပြေးလာတာ”

မာမီ မျက်တွင်းတွေချောင်နေတာကို ကြည့်ပြီး သူ သနား
သွားမိသည်။ ညက သူ့အတွက် မာမီစိတ်သောကရောက်ခဲ့ရတာ တွေးပြီး
စိတ်မကောင်း။

မာမီလက်ကို ဖြစ်ညစ်ရင်း သူပြုံးပြမိသည်။ မာမီကတော့
စိုးရိမ်စိတ်တွေ ပြယ်သေးပုံမရ။

“အောင်မလေး ဖြစ်ရလေ သားရယ် မာမီတော့ တွေးတောင်

မတွေးဝံ့ဘူး။ နေပါဦး ခုန သားပြောတဲ့ သားကို ကူညီခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး
ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဟင်၊ သူတွေ့ပေလို့သာပေါ့ နို့မို့ဆို ဘုရား ဘုရား”

“သားကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့သူကို မာမီသိရင် အရမ်းအံ့သြသွား
လိမ့်မယ် မယုံနိုင်စရာပဲ မာမီ သားကိုကူညီခဲ့တာ ဂန္ဓာရီပဲ မာမီ”

သူက ဝမ်းသာအားရပြောပြမိသည်။ မာမီ ခန္ဓာကိုယ်က-ဓာတ်
လိုက်ခံရသလို ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားသည်။

“ဘာရယ် သား သားကိုကူညီခဲ့တာ ဂန္ဓာရီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မာမီ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မာမီ မျက်ဝန်းတွေက မီးထွက်မတက် စူးရှသွားသည်။

တင်းမာ ခက်ထန်သွားသည့် အသွင်က သိသာ ထင်ရှားနေ
ပါသည်။ ပြီးတော့ တွေးတွေးဆဆပုံစံဖြင့်။

“ဒီမိန်းမ သားကို တကယ့်စေတနာ အစစ်အမှန်နဲ့ ကူညီခဲ့တာ
လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“သားတော့ ဂန္ဓာရီကို ယုံတယ်၊ မာမီ မာမီ စဉ်းစားကြည့်လေး
သူ့သာ သားကို ဒုက္ခရောက်စေချင်ရင် သူ့လမ်း သူ သွားလို့ရတာပဲ၊
သူ သားကို တကယ့်စေတနာမှန်နဲ့ ကူညီခဲ့တာပါ”

မာမီ မျက်နှာချောချောက အံ့ကြိတ်လိုက်တာကြောင့် မေးကြော
တွေတင်သွားသည်။ မာမီ အသွင်က လုံးဝလက်မခံလိုတာ သိသာသည်။

သူ စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ဒီမိန်းမအကြောင်း သား မသိသေးပါဘူးကွယ်၊ ဒါတမင် လုပ်သွားတာ၊ ဒါဟာသူ့ရဲ့လှည့်ကွက်ပဲ၊ သူက မင်းကို တဖြေဖြေ ပြာ ကျသွားစေချင်တာ”

“မာမိ သားကို သူ တကယ်ကူညီခဲ့တာပါ”

“သွားပြီ မင်းလည်း ဒီမိန်းမရေမှ ဝပ်ဆင်းသွားပြန်ပြီလား၊ ဒါပဲနော် မာမိ လုံးဝ အလျော့မပေးနိုင်ဘူး ဆောရီးပဲ”

မာမိအသံက ပြတ်သားလွန်းသည်။ လွယ်လွယ်နှင့် အလျော့ မပေးမှာ သူ သိနေပါသည်။

မာမိက နောင်ကြီးနှင့်ဘယ်နေရာမှ မတူအောင်ကွဲပြား လွန်းပါ သည်။ နောင်ကြီးက ဖေဖေနှင့်တူတာဖြစ်သည်။ ကိုကိုကြီးနှင့်မာမိကမှ ရုပ်အဆင်းရော စိတ်ဓာတ်မာမူပါ ထပ်တူညီလွန်းသည်။

မာမိက မာနကြီးပြီး မိသားစုကို ခင်တွယ်တတ်သူ၊ ပြီးတော့ တဖွတ်ထိုးဆန်တတ်ပြီး တိကျပြတ်သားသူ၊ ဂန္ဓာဓီအပေါ် မာမိဘယ်နည်း နှင့်မျှ အခဲကျေမှာမဟုတ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုကိုကြီးကို ဂန္ဓာဓီက ရက်စက်ခဲ့ တာဆိုသည့် အခွဲက မာမိဆီမှာ ပြန်နေခဲ့ပြီ။

မာမိနှင့်ဂန္ဓာဓီအကြားက အပ်ကြောင်းကို တွေးမိတော့ နောင်

•ကြီး ရင်မောမိသည်။ သွေးပူတုန်းက ဂန္ဓာဓီကို မုန်းခဲ့မိပေမယ့် အခုတော့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီပဲ။

ဖွဲ့နောင်ကြီးရဲ့အမုန်းကို ရှာဖွေမည်ဆိုလျှင် ယခုအချိန်မှာ ဂန္ဓာဓီကလွတ်လပ်စွာ ကင်းလွတ်နေပါလိမ့်မည်။ ဂန္ဓာဓီကို သူယုံသည်။ ပြီးတော့ မာမိကိုလည်း နားလည်စေချင်သည်။

တစ်ချိန်မှာတော့ ဂန္ဓာဓီ စိတ်နေသဘောထားအပေါ် မာမိ နားလည်လာနိုင်လိမ့်မည်ဟု ဖွဲ့နောင်ကြီး မျှော်လင့်မိပါသည်။ သူ့ဘက် ကလည်း မာမိ နားလည်အောင် ကြိုးစားရမည်။

“မာမိကို သား တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုချင်တယ်”

“ပြောလေ သား ဂန္ဓာဓီနဲ့ မပတ်သက်တူးဆိုရင် သား တောင်း ဆိုတာကို မာမိဘက်က လိုက်လျောဖို့အသင့်ပဲ”

“မာမိကလည်းဗျာ အမိပွယ်မရှိတာတွေကို တွေးမနေပါနဲ့၊ သူ ကယ်တင်ခဲ့လို့ သားအသက်ရှင်ခဲ့ရတာပါ”

“ဖွဲ့နောင်ကြီး မာမိ သူ့အရှေ့မှာ တစ်ကြိမ်ပဲ ရှုံးနိုင်ချင် တယ်နော်၊ မင်းသာ မာနမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဆိုရင်တော့ သူ့အရှေ့မှာ ဒူးထောက်လိုက်”

သွားပြီ မာမိရဲ့အတ္တအဆိပ်တွေက သူ ထင်တာထက်တောင် ပြင်းထန်နေသည်ပဲ။

“မင်း ကိုကိုကြီးက သူ့ကြောင့် အသက်ဆုံးခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်း မေ့သွားပြီလား။ ကိုကိုကြီးအတွက် မာမီအတွက် မင်းသူ့ကို အနိုင်ယူ ပြစမ်းပါကွယ်၊ ဒါဆို မာမီလည်း သေပျော်ပါပြီ”

မာမီစကားတွေကို ဆက်ပြီး နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့၊ သွေးပူနေတုန်းမို့ဆိုလျှင် သူ နားလည်နိုင်ပါသည်။

ပြန်တွေးကြည့်လျှင် ကိုကိုကြီးသေဆုံးတာ ဂန္ဓာရီပယောဂ မကင်းဘူးဆိုပေမယ့် ဒါဟာ ကောက်ချက်ဆွဲတာပဲဖြစ်သည်။

ကိုကိုကြီးကို ဂန္ဓာရီက ကိုယ်ထိလက်ရောက် သတ်ဖြတ်သွား ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရှေ့လျှောက် ဘာတွေဖြစ်လာဦးမည်နည်း။

သက်ပြင်းများကိုသာ ရှိက်လိုက်မိသည်။

မာမီ ရင်ထဲက အာဃာသတွေကို သူ့ဘယ်လိုချေဖျက်ရမလဲ။

မာမီနဲ့ဂန္ဓာရီတို့အကြားမှာ သူကဒိုင်လူကြီးလား။

သူကတော့ မည်သူ့ကိုမှ အနိုင်မပေးလို။

အခန်း (၂၅)

မာမီရဲ့ တားမြစ်ချက်တွေကို နှလုံးသားက မလွန်ဆန်နိုင်မှန်း နေ့စဉ် သတိရနေခြင်းက သက်သေတည်နေခဲ့သည်။

ဂန္ဓာရီဆီက ဖုန်းဆက်သွယ်မှုလေးကို ရရှိမည်လား၊ စိတ်နှစ်ရှုံး သွပ်စွာ မျှော်လင့်ခြင်းကို တစ်ပတ်တိုင်သည်အထိ ဖြစ်မြောက်မလာ တော့။

“ဟယ်လို”

“ဂန္ဓာရီ ကိုယ်ပါ”

“ပြောပါ ဖွဲ့နောင်ကြိုး ဘာကိစ္စအရေးကြီးလို့လဲ”

“ဂန္ဓာရီကို သတိရလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါ ကိုယ့်အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကိုလည်း မမေ့ပါဘူး ဂန္ဓာရီ”

“မလိုပါဘူး နောင်ကြိုး အဲဒါ ပြီးဆုံးသွားပြီ”

စိမ်းပြတ်နေသော အသံတွေက တစ်စုံတစ်ရာကို သိပ္ပံကထားခြင်းဟု သူ နားလည်နေသည်။

“ဖွေး ကိုယ့်ကို ဖွဲ့လိုပဲခေါ်ပါလား”

တုံ့ပြန်သံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့တာ စက္ကန့်အတော်ကြာခဏ။ ဂန္ဓာရီ ဖုန်ချမှသွားခဲ့သေးတာတော့ သေချာ၏။

“ဖွေး”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဖွဲ့နှောင်ကြိုး ဖွေးရဲ့အတိတ်ကို ရှင် မေ့ပစ်ထားလိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်မ ဂန္ဓာရီပါ။ ရက်စက် နင်းခြေခံခဲ့ရတဲ့ အတိတ်ကို အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီးပြီ”

“အပြီးတွေ အာယာတတွေကိုပဲ ဇာတ်သိမ်းလိုက်ပါ ဖွေးရယ်၊ ဖွဲ့ဆိုတာ ဖွေးနဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးတွေ နှောင်ခဲ့ရတာ ဖွေး ယုံပါ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အမြဲတမ်း ဖွေးရှိနေတယ်”

“ဖွဲ့နှောင်ကြိုး”

“ဖုန်းမချလိုက်ပါနဲ့ ဖွေးရယ် ဖွေးရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ ဖွေးခံစားခဲ့ရတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို ကိုယ်သိတယ် ဖွေး မကျေနပ်ရင် ကိုယ့်ကိုပါ ဒဏ်ခတ်နိုင်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မရှင်ကို ဘာဒဏ်ရာမှ မပေးပါဘူး”

“ကိုယ်ကတော့ တစ်နေ့ကျရင် ဖွေးကိုရှာဖွေဖို့ အမြဲရည်ရွယ်

ရှာထားခဲ့တာပါ ဖွေးကို ပေးဆပ်ချင်လို့ပါ။ ကိုယ့်ရေတောင်းတွေ ပြည့်ခဲ့ပေမယ့် ဖွေးက ဂန္ဓာရီဖြစ်နေပြီလေ”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွေနှင့် ဖွေးခံစားနေခဲ့သည်လား။ ဖွေးရဲ့ ရင်ဘတ်ထဲကို သူမြင်နေသလိုပါပဲ။ ဖွဲ့ဆိုတာ ဖွေးအတွက်လည်း သတိရာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟုသူယုံသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖြူစင်စွာ နားလည်ခဲ့ကြသော နှလုံးသားတို့က လိမ်ညာလို့မှမရခဲ့တာ။

“ဖွေး မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“အို”

“တကယ်ပါ ဖွေး ကိုယ့်ရင်ထဲမှာမင်း ဟိုငယ်ငယ်ကတည်းက ရှိခဲ့တာပါ။ မြန်မာပြည်မှာ ရှိနေတုန်းကလည်း ဖွေးကို ကိုယ် အမြဲလိုက်ရှာခဲ့သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖွေးနဲ့ဒေါ်ကြီးမိုင်းတို့ ခြေရာပျောက်သွားခဲ့တယ်လေ”

“တော်ပါတော့ ဖွဲ့ရယ် ဒါတွေ ကျွန်မ မေ့ပစ်ထားပြီ”

“မယုံဘူးဖွေး ဖွေးဆီမှာ ရှိနေတဲ့ ကီးချိန်းလေးက သက်သေပဲလေ ပြီးတော့ ဖွဲ့နဲ့ဖွေး ဆိုတာ”

“တော်ပြီ ဖွဲ့နှောင်ကြိုး ရှင်ကို ဖွဲ့နေလို့ ဒုက္ခပေးတဲ့ မိန်းမရိုင်းကြီးတော့ ကျွန်မအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“ဖွေး ဘယ်လိုပဲတုံ့ပြန်ပါစေ ကိုယ့်နှလုံးသားက မပြောင်းလဲဘူး”

“သေလိုက်စမ်း ဇွဲနှောင်ကြိုး ရှင်ကျွန်မကို စိန်ခေါ်ခဲ့တာ မှုနေပြီလား”

“မဟုတ်ဘူး ဖွေး အဲဒါ ဂန္ဓာရီကိုပါ။ ကိုယ့်ရင်ထဲက ဖွေးမှ မဟုတ်ခဲ့တာပဲ”

“အဟင်း ဟင်း ရှင်ရှုံးနိုင်ပြီ ဇွဲနှောင်ကြိုး”

“ဖွေး အနိုင်ယူချင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ်ခေါင်းနဲ့ အရှုံးပေးလိုက်မှာပါ”

“ရှင် ဝန်ခံလိုက်ပြီလား ဇွဲနှောင်ကြိုး ဒါဆိုပွဲက ပြီးသွားပြီပေါ့ကဲ ဝှတ်လပ်ခံ”

“ဟာ ဖွေး ဖွေး”

ဂန္ဓာရီ ဖုန်းချသွားခဲ့ပြီ။ သူ့အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ပေမယ့် ပိတ်ထားသောဖုန်းကြောင့် စိတ်ပျက်သွားမိ၏။

မယုံချင်ပါ။ ဂန္ဓာရီဆိုတာ ဖွေးဖြစ်နေသည် သူ့ကိုဘယ်တော့မှ မုန်းတီးမည် မဟုတ်ဟုသူယုံသည်။

ထို့အတွက် ဖွေး ရင်ဘတ်ထဲကို သူ့မြင်ကြည့်ချင်သည်။ မညှာပါနဲ့ ဖွေးရယ်။

မင်းဟာဂန္ဓာရီဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် မင်း နှလုံးသားက ဖွေးအဖြစ်ပဲ ရှင်သန်ခဲ့တာပါ။ ကိုကိုကြီးကိုလည်း ဖွေးနှလုံးသားနဲ့မင်းခါးသီး ခွဲတာပါ။ ဇွဲနှောင်ကြိုးအတွက် မင်းနှလုံးသားက ဖြူစင်မှာ ကိုယ်အကြွင်းမဲ့ ယုံတယ်။ မင်းနဲ့ဆုံချင်သေးတယ် ဖွေးရယ်။

ပိတ်ထားသည့်ဖုန်းလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ဇွဲရဲ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာမိသည်။

ဇွဲ ခံစားသွားခဲ့ရှာသည်လား တွေးမိတော့ ရင်ထဲမှာနင့်ခနဲ ခံစားရသည့် ဝေဒနာက ဆိုးပါသည်။

တကယ်ဆို ဇွဲနှင့်ပတ်သက်သော သူမနှလုံးသားက ဖြူစင်ရိုးသားစွာနှင့်ပဲ အမြဲရှိခဲ့တာဖြစ်၏။

အတိတ်ကခံစားရသည့် ဝေဒနာတွေခံစားမိတိုင်း ဇွဲသည်သူမ အတွက် သီးခြားတည်ရှိခဲ့တာအမြဲဖြစ်သည်။

ဖွေး မျက်ရည်ကျလျှင် နံဘေးက အားပေးတတ်သည့် ဇွဲ။ ဖွေးဝမ်းနည်းနေလျှင် နှစ်သိမ့်ချော့မော့တတ်သည့်ဇွဲ။

ကိုကိုကြီး အနိုင်ကျင့်တိုင်း ဇွဲသည် ဖွေးဘက်က ရပ်တည်ခဲ့သည်။ ဒါတွေကို သူမဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မည်မဟုတ်။

အတိတ်ကိုလွှမ်းမွတ်တိုင်း ဇွဲရဲ့ဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်ကာ ဖွေး

မျက်ရည်ဝဲတက်စမြဲ။

အခုတော့ ဇွဲရင်ထဲကို ဖွေး မြင်တွေ့ခဲ့ပြီးပြီ။

ဇွဲသည် ဟိုအရင်ကအတိုင်း ဖွေးအပေါ်မှာ ကြင်နာဖြူစင်စွာနှင့် အမြဲတမ်းပေးဆပ်ခဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့သည်ပဲ။

အခုလည်းဖွေးကို အားလုံးနားလည်ခွင့်လွှတ်သည်တဲ့။ မာကြော ဖိုကြိုးစားနေပိသော ဖွေး နှလုံးသားတို့ ပျော့ပျောင်းခဲ့၏။

ဂန္ဓာဓီရဲ့ မာထန်သောနှလုံးသားကို ဖွေးရဲ့ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော နှလုံးသားလေးအဖြစ် ပြန်ပြောင်းလဲအောင်ပြုနိုင်သူကဇွဲပါပဲ။

ဇွဲဓာတ်ပုံလေးနှင့် ကီးချိန်းလေးကိုအသုံးချကာ ဇွဲရင်ကို လှုပ် ခတ်အောင်ကြိုးစားခဲ့စဉ်ကတော့ ဇွဲကို အနိုင်ယူချင်တာကြောင့်ပဲ ဖြစ်၏။

အခုတော့ ဖွေး နောင်တတွေ ရချင်မိပြီ။

ဖွေးအပေါ် အမြဲတမ်း နွေးထွေးကြင်နာခဲ့တဲ့ နှလုံးသားကိုမှ ဂန္ဓာဓီ အဖြစ်နဲ့လှည့်စားချင်ခဲ့ခြင်းဟာ

ဖွေးကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ဇွဲရယ်။

မျက်ရည်စတိုက် ချက်ချင်း ရစ်ဝဲလာ၏။ ဂန္ဓာဓီဘဝမှာ ဘယ် တုန်းကမှ မကျခဲ့သောမျက်ရည်တို့က မျက်ဝန်းတွေမှတစ်ဆင့်။

“ဂန္ဓာဓီ”

မမနှင်း ခေါ်သံကြောင့် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသော ခန္ဓာကိုယ်

လေးက လှည့်ကြည့်မိ၏။ မျက်ရည်စတွေကိုတောင် မသိမ်းလိုက်နိုင်။

“ညီမလေး ငိုနေတာလားဟင်”

“ဟင့်အင်း ဖွေး မငိုပါဘူး မမနှင်း”

ခေါင်းကိုခါရမ်းပြောရင်း မျက်ရည်တွေကို ပုတ်ခတ် သိမ်းဆည်း ပေးမယ့် အရာမထင်ခဲ့ပါ။ မမနှင်း ပင့်သက်ရှိက်ရင်း သူမ နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ပခုံးကို ပွေ့ဖက်၏။

“ဂန္ဓာဓီဆိုတဲ့ လက်ရှိဘဝကို မေ့လောက်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ သလား ညီမလေးရယ်”

“ဖွေး အဲ ဂန္ဓာဓီ သတိလက်လွှတ်သွားတာပါ မမနှင်းရယ် အခု ဂန္ဓာဓီအားလုံးကို အနိုင်ရလိုက်ပြီလေ အဟင်း ဂန္ဓာဓီ လှည့်ကွက် ထဲကို ဇွဲနောင်ကြိုးတိုးဝင်လာခဲ့တာလေ ပွဲကပြီးပြီပေါ့”

“ဘာပြီးဆုံးသွားတာလဲ ဂန္ဓာဓီရဲ့ အပျော်တွေ ပြီးဆုံးသွား တာလား ညီမလေး ဖွေးဘဝရဲ့အပိုတွေ ညီမလေး ပြန်မခံစားစေချင်ဘူး”

“ဟင့်အင်း ဖွေးဟာ ဂန္ဓာဓီ ဘဝမှာ သေဆုံးခဲ့ပြီ”

မမနှင်းပြုံးသည်။ စာနာနားလည်သော အပြုံးလေးနှင့် သူမ ပခုံးလေးကိုဖက်ထားရင်း

“ညီမလေးရဲ့နှလုံးသားက ဖွေးပါပဲ ဂန္ဓာဓီလို ပြောင်းလိုက် ပေးမယ့် ဖွေးရဲ့ဖြူစင်တဲ့နှလုံးသားလေးက ဂိုဏ်းတုန်းဆိုတာ မမ စောစော

ကပဲ သိလိုက်တယ်၊ ညီမလေး၊ ဖုန်းဆက်နေကတည်းက မမ ရောက်နေတာ ဇွဲဆိုတဲ့ကောင်လေးဆီက မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမနှင်း”

“သူက မင်းကို ဖွေးလို့သိသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား”

သူမ ခေါင်းညှိတ်ပြမိ၏။ မမနှင်းထံက ပင့်သက်မျှင်းမျှင်းလေး ချသံကြားရသည်။

“ဖွေး ညီမလေး၊ ရင်ထဲကခံစားချက်တွေကို မမကိုပြောတိုင်း အဲဒီဇွဲဆိုတဲ့ကောင်လေး မပါခဲ့ဘူးနော်၊ ဖွေးရင်ထဲက နာကျည်းတာ ဇွဲမနဲ့ ဒေါ်တင်မထက်တို့ပဲလေ ဇွဲနှောင်ကြီးက ဖွေးလေးရဲ့ နားလည်နိုင်ဆုံးသော အဖော်ပဲလေ”

“ဟင်္ဂအင်း ဂန္ဓာရီပီထားတာ ဇွဲဂေဟာ မျိုးဆက်တစ်ခုလုံးက ဂန္ဓာရီရဲ့ရန်သူပဲ ပြီးတော့ ဇွဲနှောင်ကြီးက ဂန္ဓာရီကို စိန်ခေါ်ခဲ့တာပါ”

မမနှင်း ခေါင်းလေးကို ခါရမ်းသည်။ ပြီးတော့ တည်ငြိမ်စွာ ပြုံးရင်း သူမခေါင်းက ဆံနွယ်တွေကို သပ်တင်ပေး၏။ အခုချိန်ထိ အမျိုးကြီး ဘဝနှင့်ရှိနေဆဲ မမနှင်းသည် သူမအပေါ်မှာတော့ သံယောဇဉ်ကြီးမားလွန်းပါသည်။

“ညီမလေး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မညာရဘူးနော်၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ရဲ့နှလုံးသားကို လိမ်ညာရင် ကိုယ်ပဲ ခံစားနာကျင်ရတယ်”

မမနှင်းစကားကို သူမ ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်ခဲ့ပါ။

“မမနှင်းစကားကို နားထောင်ပါ အငြိုးအတေးတွေဆိုတာ ပုလောင်စေတဲ့အရာပဲ ညီမလေး၊ မမနှင်းအသက်ကြီးလာတော့ ပိုဆင်ခြင်လာမိသလားပဲ အဟင်း ဟင်း”

ဗော့ဗော့လေး၊ ရယ်ပေမယ့် မမနှင်းစကားတွေက လေးနက်ပါသည်။ သူမရင်ထဲကို မမနှင်းမြင်နေခဲ့သည်လား။

တစ်နှစ်ကိုအနည်းဆုံးတစ်ကြိမ်လောက်တော့ မမနှင်းသည် သူမကိုသံယောဇဉ်ရှိစွာ လာလည်တတ်ပါသည်။ အမြဲတမ်း ဆိုဆုံးမစကားတွေ ပြောတတ်သည့် မမနှင်းသည် ပိုမိုရင့်ကျက်သလိုလို ရှိသည်။

“ဖွေးလေးရဲ့နှလုံးသားဖြူဖြူလေးကို မမနှင်း ချစ်တယ် ဖွေးလေး အနာဂတ်က အေးချမ်းစွာနဲ့ရှင်သန်ပါတော့ကွယ်၊ မမလည်း ပြန်ရတော့မယ် နောက်ဆိုလာဖို့တောင်ခက်ခက်ပဲ”

“ဟင် မမနှင်း ပြန်တော့မလို့လား”

“အင်းပေါ့ လာမယ့်အပတ် ဖွေးလေးရဲ့ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် မြောက်မွေးနေ့ပြီးတာနဲ့ မမနှင်း ပြန်မယ်”

မမနှင်းပြောမှ သူမမွေးနေ့နီးပြီဟု သတိရတော့သည်။ မမနှင်းက သူမ မွေးနေ့ရက်မှာ ရှိနေချင်တာမို့ မြန်မာပြည်မှာရက်တိုး နေနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဗွေ ဂန္ဓာရီဆိုတဲ့ အမည်နာမထက် ဖွေးဆိုတဲ့နာမည်လေးကိုပဲ
မမနင်း သဘောကျတယ် ငြိမ်းချမ်းခြင်းတွေပဲ ဖွေးဘဝမှာ ပိုင်ဆိုင်ပါ
စေကွယ်”

မမနင်းဆုတောင်းစကားအတိုင်း ပြည့်စုံမည်လား။ ဖွေးဆိုသော-
ဂန္ဓာရီသည် အနိုင်ရမှုတွေကြားမှာ တကယ်ပျော်ခဲ့သည်လား။

တကယ်ဆို ကိုကိုကြီးအပေါ်မှာ ဖွေး ထိုမျှ အထိရက်စက်ဖို့
မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။

သူမကို ရွံရှာမုန်းတီးခဲ့သောကိုကိုကြီးကို ဂန္ဓာရီဘဝမှာပြန်ပြီး
စွဲလန်း ငြိတွယ်အောင် ဖန်တီးချင်သည်။ ပြီးမှဂန္ဓာရီသည် ကိုကိုကြီး
မုန်းတီးရွံရှာခဲ့သော နှင်းပွင့်ဖြူဖွေးအဖြစ် သိစေချင်တာဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်တုန်းက ကိုကိုကြီးရဲ့အံ့သြထိတ်လန့်သွားသော မျက်နှာ
ကိုမြင်ယောင်မိသေး၏။

ခမ်းနားထည်ပါလှူးလာအိမ်ကြီးနှင့်အတူ သူမကို လက်ထပ်ခွင့်
တောင်းခဲ့သော ကိုကိုကြီးရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေကို သူမစကား တစ်ခွန်း
တည်းနဲ့ ရိုက်ချိုးပစ်ခဲ့၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဦးဖွဲ့နေ ရှင်ကိုကျွန်မ လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“ဟင် ကလေး မင်း မနောက်ပါနဲ့ကွာ”

“အဟင်း ဟင်း အဲဒါကျွန်မရဲ့သစ္စာစကားပဲ၊ ဘာလို့လဲ

ဆိုတော့ ဦးဖွဲ့နေကို ကျွန်မလက်ထပ်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ ကတိမပေးခဲ့ဘူး
လေ၊ အသေအချာ ကြည့်စမ်းပါ ဦးဖွဲ့နေ၊ ဂန္ဓာရီဟာ တစ်ချိန်တုန်း
ကမိဖွေး ဆိုကာ ရှင်မသိခဲ့တာ မိုက်မဲခြင်းတစ်ခုပဲ”

“ဟင် ဘာ ဘာရယ် ဖွေး ဖွေး”

အံ့သြမယုံနိုင်ခြင်းဖြင့် ကိုကိုကြီး ကျောက်ရုပ် တစ်ရုပ်လို
မင်သက် ကြောင်တွေသွားခဲ့သည်။ ပြူးကျယ်နေသော မျက်ဝန်းထဲက
မျက်နှာဆံလေးက ချာလည်လျက် သူမကိုငေးကြည့်နေ၏။

“အံ့သြနေသလား ကိုကိုကြီး ဒါဆို ရှင်ကို ဘာကြောင့် ငြိမ်းပယ်
လိုက်တာလဲ နားလည်ပြီထင်ပါတယ် အဟင်း ဟင်း”

ကိုကိုကြီး ရှေ့မှောက်မှ ကြည်နူးကျေနပ်သော အပြုံးတွေနှင့်
သူမ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းထွက်ခဲ့တော့ ကိုကိုကြီး မင်သက်သွေးပျက်စွာ
ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။

ပြီးမှ သတိဝင်လာကာ သူမ နောက်ကိုပြေးလိုက်လာ၏။

“ဗွေ ကလေး ကိုကိုကြီးကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ ကိုကိုကြီး မှားခဲ့ပါ
တယ် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

“ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ ကိုကိုကြီး”

“ဗွေ ဖွေးရယ် အတ္တ၊ မာနတွေနဲ့ အဲဒီတုန်းက ကိုကိုကြီး
မဆင်မခြင် ရက်စက်ခဲ့တာ ဝန်ခံပါတယ်၊ ခုချိန်မှာ အမြဲတမ်း နောင်ဘ

ရနေခဲ့တာပါ ကလေးရယ် ကိုကိုကြီး အပြစ်တွေအတွက် ဖွေးကို တစ်သက်လုံး ပေးဆပ်ပါရစေကွာ”

သူမ လက်ကလေးကို လှမ်းဆုပ်ကိုင် တောင်းပန်နေသော ကိုကိုကြီး ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်တော့ ကိုကိုကြီး ဟန်ချက်ပျက်ကာ ဒူးထောက်လဲကျသွားခဲ့၏။

“ဖွေး ဖွေး ကိုကိုကြီးကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

“ရှင်နဲ့ထိုက်တန်တဲ့ အမုန်းတွေပဲ ဂန္ဓာရီရင်ထဲမှာ အပြည့်ရှိနေတယ် ဦးဖွဲနေ”

စကားအဆုံးမှာ ဂန္ဓာရီ ကားလေးပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့၏။ ခမ်းနားထည်ဝါလှသော တိုက်ကြီးရဲ့ဆင်ဝင်အောက်မှာ ခေါင်းမိုက်စိုက်ဒူးထောက် ကျန်ရစ်ခဲ့သောကိုကိုကြီးသည်

ဒါ သူမအတွက် နိုင်ပွဲတစ်ခုဟုပဲသတ်မှတ်ခဲ့ပေမယ့် ဒေါ်ဇင်မထက်ကိုယ်တိုင် တစ်လအတွင်းမှာ သူမဆီ ဒူးထောက်တောင်းပန်လာခြင်းက ဒုတိယမြောက်အောင်ပွဲဖြစ်ခဲ့၏။

ဂန္ဓာရီ အလှမှာ ဝပ်ဆင်းကြွေခဲ့တာကိုကိုကြီး။ သားအတွက် ဒူးထောက်အညံ့ခံခဲ့တာ ဒေါ်တင်မထက်။

ဖွေးအတွက်တော့ ကျေနပ်စရာတုံ့ပြန်မှုတွေဟု ကြည့်။ ပျော်ရွှင်ခဲ့သမျှ အခုတော့ ဖွဲ့နွဲ့ပတ်သက်လာတော့။

ဖွေး အနိုင်အတွက် ကျေနပ်နိုင်သည်လား။

ကိုကိုကြီး ဆုံးပါးသွားသည် ဆိုတုန်းက မယုံနိုင်အောင် ငါစိတ်လန့်အံ့သြခြင်းနှင့် ဖွေးတုံ့ပြန်မှု ပြင်းထန်သွားခဲ့တာအတွက် ခံစားခဲ့ရပါသည်။

ဘယ်သူမှ မသိအောင် ကိုကိုကြီးရဲ့အုတ်ဂူရှေ့မှာ ဖွေး သတိရတိုင်း တောင်းပန်ခဲ့သည်။

အခုလည်း ဖွဲ့အတွက် ဖွေးရင်ထဲမှာ

ဟင့်အင်း ဖွဲ့ရယ် ဖွဲ့ကို ဖွေးမနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ အနွှေးပေးဖို့အသင့်ပါ

ဖွဲ့။

နှလုံးသားက အရိပ်ဆိုတာ ပျောက်ဖျက်မရနိုင်တာမို့။

အခန်း (၂၆)

သည်တစ်ခါကျင်းပသည့် ဂန္ဓာဓိရဲ့မွေးနေ့ပွဲက ထူးခြားပါသည်။ အရင်ကလို ဟိုတယ်ခန်းမကြီးမှာမဟုတ်ဘဲ သူမ ပိုင်ဆိုင်သော မြကြီးထဲမှာ ကျင်းပခဲ့တာဖြစ်၏။

နှင်းပွင့်ဖြူဖွေး (ခ) ဂန္ဓာဓိ၏ (၂၆)နှစ်မြောက် မွေးနေ့မကလာ ဆိုသော နဖူးစီးကလည်း ပရိသတ်အတွက် ထူးဆန်းနေ၏။

ဂန္ဓာဓိရဲ့ အမည်ရင်းကို အခုမှသူတို့ သိခွင့်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အဖြူရောင်ဖာဝတ်စုံလေးနှင့် ရိုးရိုးကလေးပဲ ပြင်ဆင်ထားသော မွေး (ခေါ်) ဂန္ဓာဓိအလှက ငြိမ်းချမ်းနေသည်။

ဆံနယ်ညိုတွေကို ဖာပဝါဖြူလေးနှင့် စုနှောင်ချည်ပြီး ကျောမှာ ဖြာချထား၏။ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်လေးကလည်း အဖြူရောင် လက်ကိုင်

စိုးရီးတပေ

အိတ်လေးကလည်း အဖြူရောင်၊ ဆင်ယင်ထားသည့် လက်ဝတ်ရတနာတွေကလည်း စိန်ပွင့်နှင့် ပလက်တီနမ်ကွပ် အဖြူရောင်ချည်းမို့ အဖြူရောင် မင်းသမီးလေး ဖြစ်နေ၏။

စတိတ်စင် မပါဘဲ မြက်ခင်းပြင်မှာပဲ စားပွဲရှည်ကြီးမှာ မွေးနေ့ကိတ်ကြီးချကာ ခြောက်နာရီမှာ ကိတ်လှီးပြီး မွေးနေ့ဆုတောင်းသီချင်းက စန္ဒယားလက်သံနှင့်ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ ဖြစ်တာလည်း ထူးခြား၏။

ငွေရတုမွေးနေ့ပွဲတုန်းက စည်ကားမှု ဟိတ်ဟန်တွေက တစ်ခုမှ မရှိပါ။

ပြီးတော့ ညကိုးနာရီမှာ မွေးတာမို့ ညကိုးနာရီတိတိမှ ကျင်းပစီစဉ်တာမျိုး မဟုတ်တာလည်း ထူးခြားနေ၏။

“ဂန္ဓာဓိက ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သွားပြီလို့ ပြောချင်တာ ထင်တယ်”

“အင်းနော် အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေးကလည်း တည်ငြိမ်တယ် ပိုပြီး ရင့်ကျက်မှလာတာပေါ့”

တီးတိုးချီးကျူးသံတွေကတော့ ဂန္ဓာဓိအတွက် ပြည့်နှက်နေခဲ့ပါသည်။

မွေးနေ့ကိတ်လေး လှီးဖြတ်ပြီးတော့ ခဏ္ဍပရိသတ်တွေကို တစ်ပိုင်းပြီးတစ်ပိုင်း ဂန္ဓာဓိ နှုတ်ဆက်သည်။

စိုးရီးတပေ

ဂန္ဓာရီ နံဘေးမှာ ပြုံးပြုံးလေးအဖော်လိုက်ပေးနေသော
မမနှင့်သည်လည်း အပြာရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် အေးချမ်းနေခဲ့လည်း
မွေးနေ့ ထမင်းပွဲလေးကို စာသောက်ပြီးတော့ ဧည့်သည်တွေ
နှုတ်ဆက်ပြန်ကြသည်။

“ညီမလေး ပင်ပန်းနေပြီလား”

“မပင်ပန်းပါဘူး မမနှင့် မမနှင့် နားတော့လေ”

“အင်း အဝတ်အစားလဲလိုက်ဦးမယ်ကွယ်”

“ဂန္ဓာရီ ခြံထဲမှာ ခဏလောက်ထိုင်နေချင်လို့”

ခြံထဲမှာ ဧည့်ပရိသတ်တွေ မရှိတော့သည့် စားပွဲခိုင်းတွေကို
သိမ်းဆည်းနေကြပြီ။ မမနှင့် အိမ်ထဲဝင်သွားမှ သူမခြံထဲက စံပယ်ပင်မှာ
မှာ ရှိသည့်ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်လိုက်၏။ စံပယ်ရနံ့လေး သင်းနေတော့
စိတ်ကပိုကြည်လင်စေသည်။ ဒီတစ်ခါ မွေးနေ့ပွဲလေးကိုတော့ ကျွမ်း
ခဲ့ခြင်းပါ။

နောင်နှစ်တွေမှာတော့ မွေးနေ့ပွဲတွေလည်း မကျင်းပချင်တော့
ပါ။ ဂိဝိသာနှင့်ဂေဟာတွေမှာပဲ ကုသိုလ်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။
မမနှင့်ကြောင့် ဂန္ဓာရီစိတ်တွေ ပြောင်းလဲနူးညံ့လာတာ အမှန်။

“ဖွေး”

ခေါ်သံက ညင်သာပေမယ့် သူမ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။

စိုးရီးစာပေ

စံပယ်ရံနားမှ ဖွေးကိုရပ်ကြည့်နေသော ဖွေးကိုမြင်သည်။

အဖြူရောင်ကုတ်နှင့်ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသော ဖွေးရှောင်
ကြိုးသည် တည်ငြိမ်စွာနှင့် ဖွေးဆီကိုတစ်လှမ်းချင်းလှမ်းလာ၏။

“ဖွေး မဖိတ်ပေမယ့် ကိုယ်လာခဲ့တယ်၊ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်
စေချင်လို့ ပွဲပြီးမှ ဝှောက်လာတာပါ”

ဖွေးရံထဲမှ တလှုပ်လှုပ်ကြည့်နူးချင်သည်။ တကယ်ဆိုဖွေးကို
မျှော်ခဲ့သေးသည်။ ဒါပေမဲ့ မဖိတ်ခဲ့တာမို့ ရောက်မလာဟုထင်ခဲ့၏။ အခု
တော့ ဖွေး ရှေ့မှောက်မှာ ရောက်နေပြီ။

“ဟင်”

လက်ထဲမှ နှင်းဆီပန်းလေးကို ဖွေးကမ်းပေးနေသည်။ အနက်
ရောင်နှင်းဆီပန်းလေးမဟုတ်ခဲ့ပါ။ အဖြူရောင် နှင်းဆီပွင့်လေး တစ်ပွင့်။

“ယူပါ ဖွေး ပန်းလေးတယ်ဆိုတာ အရှုံးပေးတာပါ။ မှော်ဝင်
နှင်းဆီမဟုတ်ပါဘူး။ ငြိမ်းချမ်းခြင်း နှင်းဆီဖြူလေးပါ ဖွေးရယ်”

ဖွေး လက်တွေက မငြင်းပယ်နိုင်ဘဲ လှမ်းယူပြီးဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ဖွေး ကိုယ့်ကို အနိုင်ယူမယ်ဆိုရင် အမြဲတမ်း အရှုံးပေးဖို့
အသင့်ပါ ဖွေးရယ်”

“တော်ပါတော့ ဖွေးရယ် စဉ်က ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာတွေက
ငြိမ်းထန်ခဲ့ပါတယ်၊ ဖေဖေအတွက်လည်း နာကျင်ခံစားရတယ် ဒါတွေ

စိုးရီးစာပေ

အတွက် တုံ့ပြန်ခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုကြီးကို ထိခိုက်စေတဲ့အထိ ပွေးမရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။

“အဲဒါတွေကို ကိုယ် နားလည်တယ်။ ကိုကိုကြီးရဲ့ ဒိုင်ယာရီကိုလည်း ရှာဖတ်ပြီးပါပြီ။ ကိုကိုကြီးက သူ့အမှားတွေအတွက် ပွေးကို တောင်းပန်ခဲ့ပါသေးတယ်”

မျက်ရည်တွေချက်ချင်း ဝဲတက်လာ၏။ ဂန္ဓာဒီရဲ့ မာထန်သော နှလုံးသားက ဘယ်ဆီကျန်ခဲ့ပြီမသိ။

“ပွေး ငိုနေတာလားဟင် ဆောရီးကွာ ကိုယ့်ကြောင့် ပွေး မျက်ရည်ကျခဲ့ပြီလား”

“ဟင့်အင်း ပွေး ပြုခဲ့တဲ့အတွက် ပွေးခံစားရတာပါ”

“မဟုတ်ဘူး အားလုံးက ကံစီမံရာပါ ပွေးနဲ့ဖွဲ့တို့ရဲ့ နားလည်မှု သံယောဇဉ်ကသာ တည်မြဲခဲ့တာပါ”

ရင်ထဲအထိထိရှုစေသော ဖွဲ့ရဲ့စကားတွေက ဟိုးအရင်ကတိုင်း ပွေးအပေါ်မှာ အမြဲနွေးထွေးကြင်နာမှုတွေအပြည့်ပါဘဲ။

“ပွေး ကိုယ့်ကို တကယ်ပဲ မုန်းသလားဟင်”

မော့ကြည့်သောမျက်ဝန်းတွေကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသော ဖွဲ့မျက်ဝန်းတွေက နူးညံ့နေ၏။ ပွေးကို ပွေးဟု သိလိုက်ကတည်းက ဖွဲ့ရဲ့နူးညံ့ကြင်နာမှုတွေ သည်မျက်ဝန်းထဲမှာ မြင်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ ဖွဲ့ရဲ့ နှလုံးသား

က သည်မျှအထိ စိုးသားပြုစင်ခဲ့ပါလျက် ပွေးက ဘာကြောင့် အနိုင်ယူချင်ခဲ့တာလဲ။

မှားခဲ့တာက ပွေးပါပဲ။ ဖွဲ့ရယ် ပွေးကို အမြဲခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့တာပဲလား။

စကားသံတွေအစား မျက်ရည်တွေသာ ပါးပြင်ပေါ်လိမ့်ဆင်းလာတော့ ဖွဲ့ လက်ဖဝါးတွေက ပွေးမျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးလာခဲ့သည်။

“ပွေးရယ်”

“ဖွဲ့ ပွေးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးတယ်နော်”

“အမြဲတမ်း ပွေးကို စာနာခဲ့တာကိုယ်ပါ အမြဲတမ်းလည်း ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ရှက်နေခဲ့တာပါ ပွေးရယ်”

ပွေး ပန်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ ထရပ်သော်လည်း ဝမ်းနည်းမျက်ဝန်းတွေက မျက်ရည်တွေက အဆီးအတားမဲ့စွာ။

ကြည်နူးခြင်းတွေနှင့် သူရင်ခွင်ထဲကို ပွေးတိုးဝင်မိတော့ ဖွဲ့လက်တွေက နွေးထွေးကြင်နာစွာ ဖက်တွယ်လာခဲ့၏။

နှုတ်က ဖွဲ့မပြောပေမယ့် ရင်ခုန်သံတွေက နားလည်နိုင်ခဲ့ကြတာ ဟိုးအရင်ကတည်းက

နှစ်သိမ့်သော ကြင်နာမှု အနမ်းတို့သည် ပွေးရဲ့မျက်ရည်တွေခမ်းခြောက်စေခဲ့ပြီ။

အခန်း (၂၇)

သားဖျက်ဝန်းတွေထဲမှ အရိပ်တွေကို ဒေါ်တင်မထက် မြင်နေခဲ့ပါသည်။ သူမကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော အကြည့်တွေနှင့်အတူ အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးတာ သေချာနေမှတော့

“သား မင်းကိုကြီးနောက်လိုက်မလို့လား”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မာမိ ကျွန်တော်နဲ့ပွေးတို့ တကယ့်သံယောဇဉ်နဲ့ ချစ်ခဲ့ကြတာပါ။ အခု ကျွန်တော် လက်ထပ်ခွင့် တောင်းတာကို ပွေး လက်ခံပါတယ်”

“ပွေး ဟုတ်လား၊ ဂန္ဓာရီက ပွေးတဲ့လား”

မာမိအမေးစကားမှာ မကျေနပ်မှုနှင့် နာကြည်းစိတ်တို့ မပြယ်သေးပါ။

“ဂန္ဓာရီဆိုတာ နှင်းပွင့်ဖြူပွေးဆိုတာ မာမိ သိရက်နဲ့ဗျာ”

မချင့်မရဲ တုံ့ပြန်သည့်သားက သတ္တိတွေနှင့် ရဲရင့်နေခဲ့သည်။

ဂန္ဓာရီရဲ့ မာယာအောက်မှာ သား ကျရှုံးခဲ့ပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ဂန္ဓာရီနဲ့ သားရဲ့သံယောဇဉ်က ဒီအထိတောင် ခိုင်မာနေခဲ့သည်လား။

“မာမိရယ် အပြိုးတွေကို ပြေပါတော့နော် ကိုကိုကြီးတောင်မှာ သူ့ရဲ့ဒိုင်ယာရီထဲမှာ ပွေးကို နားလည် ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့သေးတာပဲ၊ ပွေးကလည်း သူ့အမှားအတွက် တကယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါ။ ကိုကိုကြီးကို ထိခိုက်စေလောက်တဲ့ အထိ သူမရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး”

သားစကားတွေကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ရင်း ဒေါ်တင်မထက် ရင်ထဲမှာ တင်းကြပ် ဆို့နစ်လာ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇွဲနှောင်ကြိုး ဆိုသော သားသည် ဂန္ဓာရီကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဆိုနေသည်။

သူမဘက်က ငြင်းပယ်ခဲ့လျှင်လည်း ရှုံးနိမ့်ခြင်းကိုသာ ထပ်ပြီး ရင်ဆိုင်ရမှာသိနေ၏။

ဒီလိုတော့ သူမဘာဝမှာထပ်ပြီး အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

“မာမိ ပြောပါဦး ပွေးကို မာမိ ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်မလားဟင်”

“သားငယ်ဘက်က ဒီလောက်အထိ ဖြစ်နေရင် မာမိ ခေါင်းညိတ်ရတော့မှာပေါ့ သား။ သားကြီးတုန်းကတောင် မာမိ ခူးထောက်ခဲ့သေးတာပဲ”

“ဟာ မဟုတ်တာ မာမိရယ် အဲဒီတုန်းက”

“တော်တော့ သား အတိတ်ကို အတိတ်မှာ ထားရစ်လိုက်တော့ သားတို့ဘက်က သေချာပြီဆိုရင် မာမိမငြင်းပါဘူး”

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ မာမိရယ်”

ဖွဲ့နှောင်ကြီး ဝမ်းသာအားရနှင့် သူမကို ပွေ့ဖက်ပြီး ပါးပြင်ကို နမ်းနှိုက်သည်။

သူမ ပြုံးပြီးလေး တုံ့ပြန်နေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ စူးစူး နစ်နစ် နာကျင်နေတာ ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ။

ဂန္ဓာရီဆိုသော မိန်းမနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူမ အကြိမ်ကြိမ် ဖွဲ့နိမ့်နေတာ ဝင့်လည်ခြင်းတစ်ခုလား။

ဟင့်အင်း ဒါမတရားဘူး သားကြီးတုန်းက တစ်ကြိမ်ပြီးတော့ သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း အရှုံးပေးခဲ့ရသောနေ့ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါ။

သူ့ဆီက ခွင့်ပြုချက်ရ၍ ကျေနပ်စွာ ထွက်သွားသော သားငယ် ကျောပြင်ကိုငေးရင်း အာရုံထဲမှာ ဂန္ဓာရီရဲ့အရိပ်က ထင်ဟပ်လာခဲ့၏။

ထိုစဉ်တုန်းက ဂန္ဓာရီသည် နှင်းပွင့်ဖြူဖွေးဖွေး သိလျှင် သူမ ရှေ့မှောက်ကို သူမ ရောက်စရာ မရှိခဲ့ပါ။

သားကြီးရဲ့ခံစားချက်တွေကို မကြည့်ရက်တာမို့ ဂန္ဓာရီရှေ့ မှောက်ကို ရောက်ခဲ့ခြင်းက အဆိုးရွားဆုံး ဖွဲ့နိမ့်မှုဖြစ်ခဲ့၏။

“ထိုင်ပါ မေမေထက်”

“ဟင်”

“အံ့ဩသွားသလား နှင်းပွင့်ဖြူဖွေးက ဒီလောက်အထိ ပြောင်းလဲသွားသလားဟင်”

“ဘာ ဘာရယ် မိန်းကလေး”

ထည်ဝါခမ်းနားသော ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ လက်ကလေး ပိုက်ရင်နေသော ဂန္ဓာရီသည် ပန်းချီကားထဲကထက်တောင် လှပချောမော ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မိဖွေး ဆိုတာတော့ ယုံနိုင်စရာမရှိ။

“ရှင်းပါတယ် ဂန္ဓာရီဆိုတာ မိဖွေးဆိုတဲ့ နှင်းပွင့်ဖြူဖွေးပဲလေ အဟင်း ဟင်း”

အံ့ဩလွန်းလို့ သူမ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ခဲ့ပါ။ အနီရောင် ဝတ်စုံနှင့် ဂန္ဓာရီသည် ဖွေးတုံး၊ ဟတ်ပါရဲ့ သူမ မျက်ဝန်းတွေက ဖွေးမှဖွေး ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တွေ့သောအရိပ်တွေက အမုန်းတရားတွေ။

“ဘာအတွက် ကျွန်မအိပ်ထဲထိရောက်လာတာလဲ မေမေ ထက်”

“မိဖွေး အဲ မင်းက ဂန္ဓာရီ”

“မိဖွေးလို့ပဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ် မေမေထက်ရဲ့ အဟင်း ဟင်း”

ဟိုတုန်းက မေမေထက်တို့ သားအမိ နိုင်ချင်တိုင်း နိုင်ခဲ့တဲ့ မိဖွေးပေါ့
ကဲ ထိုင်ပါရင် အလိုရှိတာပြောပါ အဟင်း ဟင်း”

နာကျင် ခံရခက်စရာကောင်းသည့် စကားသံတွေအောက်မှာ
သူမ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပြီဟု သိလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ သားကြီးရဲ့ အပြစ်ကို ပြန်တွေး
မိတော့ သူမ အောက်ကျိုးဖို့အသင့်။

“သမီးကန္တာရီ သားကြီးကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပြီး”

“ဦးဖွဲ့နေ အကြောင်းဆိုရင်တော့ အထူးပဲ ဝမ်းနည်းပါတယ်”

“သမီးရယ် သားကြီးက သမီးကို တကယ်မြတ်နိုးတာပါ”

“ဟား ဟား ဟား”

အားပါးတရ ရယ်မော ဟားတိုက်သံအောက်မှာ သူမ စကားသံ
တွေ တိမ်ဝင် ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ရ၏။

“အူတက်အောင် ရယ်စရာ ပျက်လုံးတွေ မကြားပါရစေနဲ့
ဒေါ်တင်မထက်ရယ် ရှင်တို့သားအမိရဲ့ ရက်စက်မှုကို မခံနိုင်လို့ ထွက်ပြေး
ခဲ့ရတာပါ။ ဖွဲ့နေဆိုတဲ့ ယောက်ျားဟာ ကျွန်မဘဝမှာ အမုန်းဆုံး
ယောက်ျားပဲ”

“မေမေထက် တောင်းပန်ပါတယ် သမီးရယ် သားကြီးခမြာ”

“ဒီစကားတွေ ထပ်ပြောဆိုရင် ရှင်ခုချက်ချင်း ပြန်လိုက်တော့
ဒေါ်တင်မထက်၊ တကယ်ဆို ကျွန်မတို့ပြန်ခဲ့တာက ရှင်တို့ ရက်စက်ခဲ့တာ

ထက် အများကြီး နည်းပါသေးတယ်၊ ကျွန်မကို မုန်းတီးရှုံ့ရှာခဲ့သလိုပဲ
ရှင်တို့သားအမိကိုလည်း ကျွန်မရှုံ့တယ် မုန်းတယ် ဒါကို အမြဲမှတ်ထားပါ”

စကားအဆုံးမှာ သူမ ချာခနဲ ကျောခိုင်းပြီး အခန်းထဲဝင်
သွားခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူမတစ်ယောက် ရှုံးနိမ့်နာကျင်စွာ ခံစားရ
သော ဝေဒနာတွေသည်။

သေရာပါ တိုင်အောင် မေ့နိုင်မည်အဖြစ်မဟုတ်။

အခုတော့ မိဖွေးက သားငယ်ကိုတောင် သူမ ရင်ခွင်ထဲက
ခွဲထုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသည်လား။

မိဖွေး မင်းကိုဒီတစ်ခါတော့ ငါအရှုံးပေးနိုင်ဘူး။

ငါ့နှလုံးသားကို မင်းဖွဲ့ချောသွားခဲ့ပြီးပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းရဲ့
မျှော်လင့်ချက်တွေကို ငါရိုက်ချိုးပြမယ်။

အခန်း (၂၈)

မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဖွဲ့ရဲ့ ကြည့်နူးမူတွေက ဖုံးဖိထားမရအောင်ဘဲ ရွှင်လန်းတက်ကြနေခဲ့သည်။

ဖွေး ရင်ထဲမှာတော့ စိုးရိမ်မှုလေးတို့ ခိုတွယ်နေခဲ့တာတော့ အမှန်။

ဖွေးနှင့်ဖွဲ့တို့ ကိစ္စကို မေမေထက်က လွယ်ကူစွာ လက်ခံလိုက် သည်ဆိုခြင်းက အံ့သြစရာဖြစ်နေသည်။ ဖွဲ့ကတော့ ဖွေး သံသယ ကင်းအောင်ဖြေရှင်းပြသေးသည်။

“မာမိ နားလည်နေပါပြီ ကိုကိုကြီးကိစ္စမှာလည်း ကိုကိုကြီးရဲ့ ခံစားချက် ပြင်းထန်သွားလို့ဖြစ်ကုန်တာဆိုတာ မာမိ လက်ခံပြီးပြီလေ ဖွေးကို မာမိစိတ်ပြောနေပါပြီကွာ၊ ကိုယ် ထင်တယ်၊ မာမိက ကိုယ့်အတွက်ပဲ

စိုးရိမ်စာပေ

စိုးရိမ်နေတာ”

“ဖွဲ့အတွက် ဟုတ်လား”

“အင်းလေ ဖွေးကို မာမိလန့်နေတာကွာ ကိုကိုကြီးလို ကိုယ့်ကို အသည်းကွဲမှာစိုးလို့တဲ့”

“ဖွဲ့ရယ်”

ဖွေး ရှင်းပြဖို့ကြိုးစားတော့ ဖွဲ့က လက်ညှိုးလေးနှင့် ဖွေးနှုတ်ခမ်း ကို ဖိတ်ကာထား၏။

“ဘာမှ ရှင်းပြစရာမလိုပါဘူး ဖွေးရယ်၊ ဖွေးနှလုံးသားကို အမြင်နိုင်ဆုံးက ကိုယ်ပဲလေ ဖွေး နှလုံးသားလေးက တကယ် ဖြူစင်ခဲ့ ပြီးသားပါ။ မျှတတဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို ဖွေး ခံစားခဲ့ရတာပါကွာ၊ အခုတော့ ဒါတွေပြီးဆုံးပါပြီ၊ ဖွေးကို ကိုယ် အမြဲတမ်း ကြင်နာသွားမှာ ယုံနော်”

ဖွေး ခန္ဓာကိုယ်လေးကို နွေးထွေးကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်ရင်း ဖွဲ့ ဆိုတော့ ဖွေးရင်ထဲက သံသယတွေကို မပြောဖြစ်တော့ပါ။

ဖွေးဘက်က ရုံးနီခိုခြင်းတွေကို ရင်ဆိုင်ရဲခဲ့ပြီးပြီပဲ။

အနိုင်ယူမယ်ဆိုရင်လည်း ဖွေးဘက်က ဖွဲ့နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရုံးနီခိုပေးဖို့အသင့်။

ဖွဲ့ဆိုတာ ဖွေးရဲ့နှလုံးသားကို အမြဲတမ်းကြင်နာမှုတွေ ပေးခဲ့သူပါ။

ဒေါ်ကြီးဝိုင်းရယ် မမနှင့်ရယ်၊ ပြီးတော့ ဖွဲ့နှောင်ကြီး၊ ဖွေးခုံ

စိုးရိမ်စာပေ

နုလုံးသားကို နွေးထွေးခြင်းတွေ ပေးခဲ့သူတွေဆိုလို့ ဘဝမှာ ဒီသုံး
ယောက်ပဲရှိခဲ့သည်။

သံယောဇဉ်နှင့် နားလည်မှုတွေ ရပ်ဖွဲ့သော ချစ်ခြင်းတစ်ခုက
နှစ်ဦးစလုံး နုလုံးသားမှာ ဖြစ်တည်ခဲ့ပြီးမျှတော့ ဖွေး ဘာကိုမျှ တွေ့စေ
ထိတ်လန့်နေစရာရှိပါ။

ဖွဲ့ဆိုသလို မေမေထက်ရဲ့ ဆက်ဆံမှုတွေကလည်း ဖွေးအပေါ်မှာ
နူးညံ့နေခဲ့၏။

“သားနဲ့သမီးတို့ မင်္ဂလာပွဲကို မေမေထက် အခမ်းနားဆုံး
စီစဉ်ချင်တယ်”

“သားတို့က အမည်သဘောပဲ လုပ်မလားလို့”

“အို မဟုတ်တာကွယ်၊ မာမီ လက်မခံဘူး၊ မင်္ဂလာပွဲကို ထည့်ပါ
အောင် စီစဉ်မှာမို့ ဟိုတယ်ခန်းမမှာတောင် မာမီ ဒီတိထားပြီးပြီ ပြီးရင်
သားနဲ့သမီးတို့အတွက် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အဖြစ် မာမီက မှော်ဝင်နှင်းဆီ
ခြံကြီးကိုလက်ဖွဲ့မှာ”

“မှော်ဝင်နှင်းဆီ ဟုတ်လား မာမီ”

“ဟုတ်တယ်လေ သားရဲ့ မင်းကိုကိုကြီး စိတ်တိုင်းကျ တည်
ဆောက်သွားတဲ့ခြံကြီးက အလသသတ် ဖြစ်နေတာပဲ၊ အဲဒီခြံကြီးမှာ
သားတို့ နေကြပေါ့၊ သား ကိုကိုကြီး နာမည်တပ်ချင်တဲ့အတိုင်း ခြံကြီး

အမည်က မှော်ဝင်နှင်းဆီပဲပေါ့”

ဖွဲ့ မျက်စိမျက်နှာမျက်နှာက သူမကို လှည့်ကြည့်၏။ ဖွေးရင်ထဲက
ခံစားချက်ကို မျှီသိပ်ရင်း

“မေမေထက် ဆန္ဒအတိုင်းစီစဉ်ပါ ဖွေး မငြင်းပါဘူး”

ဒေါ်တင်မထက် ကျေနပ်စွာပြုံးသည်။ ဖွဲ့ကတော့ နှုတ်ဆိတ်စွာ
နှင့် သူ့မာမီမရှိမှ ဖွေးကိုတောင်းပန်၏။

“ဆောရီ၊ ဖွေးရာ မာမီက ကိုကိုကြီးကို သတိရနေတာ၊ သူ
ကျေနပ်အောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၊ ပြီးမှဖွေးနဲ့ကိုယ်တို့ တစ်ခု စီစဉ်
တာပေါ့နော်”

ထိပ်တိုက်ဆုံတွေ့တိုင်း သတိထားမိသည့် မေမေထက်ရဲ့ အပြုံး
တွေ လျှို့ဝှက်သော မျက်ဝန်းတွေကို ဖွေး နားလည်နေမိသလိုလိုပါပဲ။

ဖွဲ့ကတော့ မင်္ဂလာပွဲအတွက် တက်ကြွစွာနှင့် မင်္ဂလာဝတ်စုံ
တွေကိုတောင် ဖွေးနှင့်အတူ စိတ်တိုင်းကျ စီမံပေး၏။

ဖွေးရဲ့မင်္ဂလာပွဲရှိသည့် ဆိုတော့ ပြန်သွားတာ မကြာသေးသည့်
မေနှင်းက ရောက်အောင်လာမည်ဆို၏။

“မမနှင်း၊ လာမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖွေးအတွက် စိုးရိမ်တယ်၊
ဒေါ်တင်မထက်နဲ့ ဖွေး အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ပြေပါတယ် မမနှင်း”

“အင်း မမနင်းက ဖွေးအတွက် စိုးရိမ်လို့ပါကွယ်၊ ဖွေးဘဝလေး ငြိမ်းချမ်းစေချင်တယ်”

မမနင်း ဆုတောင်းမေးသလို ဖွေးပြည့်ဝနိုင်မည်လား။ လက်ရှိ မှာတော့ ဖွဲ့ခဲ့ကြင်နာမှုတွေကြားမှာ ဖွေး ငြိမ်းချမ်းကျေနပ် နေခဲ့ပါသည်။
မေမေထက် အစီအစဉ်အတိုင်း ထည်ဝါ ခမ်းနားလှသော မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပမည့်နေ့ရက်အထိ အရာရာ တည်ငြိမ်နေဆဲ။

အခန်း (၂၉)

မာမိုးရဲ့ အစီအစဉ်တွေကိုတော့ ဖွဲ့ အလိုမကျချင်ပါ။ သူ့အစီ အစဉ်က မင်္ဂလာနေ့ မနက်ကတည်းက သူတို့အိမ်မှာ ဖွေးကို ရှိစေချင်တာ ဖြစ်သည်။

“သမီးက မင်္ဂလာသတို့သမီးကားနဲ့ပဲ ဟိုတယ်ခန်းမကို လာလိမ့် မယ်၊ သားအတွက်ကလည်း မာမိက အိမ်ကပဲ စီမံပြီး အချိန်မီသွား မှာလေ”

မာမိုးအစီအစဉ်ကို လက်ခံကာ သူ အိမ်မှာပဲ တစ်ယောက် ထည်း ပြင်ဆင်ရ၏။ အလှူဖန်တီးရှင်က အသေးစိတ်ပြင်ဆင်ပေးနေတာ ကိုလည်း စိတ်မရှည်နိုင်။

“ရပြီ တော်ပါပြီဗျ”

“အဟင်း သတို့သားလောင်းက လောလိုက်တာ အခုမှ အစောကြီးရှိသေးတယ်၊ တို့က အလှပေါ် အလှဆင့်အောင် ပြင်ဆင်ပေးနေတာပါနော် အဟင့် ဟင့်”

“တော် တော်ပါပြီဗျာ ကျွန်တော် ထိုင်ရတာ ညောင်းနေပြီ” - အလှပြင်ထိုင်ခုံမှာ တစ်နာရီလောက်ထိုင်ပြီး ပြင်ဆင်နေတာကို သူ စိတ်မရှည်နိုင်ပါ။

မှန်ထဲမှာ ပြင်နေရသည့် ကိုယ့်ပုံစံကို ကိုယ်ကြည့်နေရပေမယ့် စိတ်က ဖွေးဆီမှာ။

တစ်ခုခု လွဲချော်ရင်အခက်။

ဖွေးဆီကို လှမ်းဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ ဖွေး အသံလေးကို ကြားရတာမို့ အမောပြေရ၏။

“ပြီးတော့မယ်ကွဲ့၊ ရှစ်နာရီလောက် ထွက်ဖြစ်မှာပါ”

“အကောင်းပြီ ဖွေး၊ ကိုယ်က အရမ်းစိုးရိမ်နေလို့”

ဖွေး ရယ်သံလေးကို ကြားသည်။ မာမိက ရပ်ကြည့်နေတာမို့ သူဖုန်းကို ချလိုက်ရ၏။

“ဘာတဲ့လဲ သား”

“ရှစ်နာရီလောက်ထွက်ဖြစ်မယ်တဲ့ မာမိ”

“အင်း မာမိတို့နဲ့ အချိန်ကိုက်ရောက်မှာပါ မာမိ မလွှဲချော်

အောင် စီစဉ်ထားပြီးသား”

မာမိအစီအစဉ်က ရင်ခုန်စရာ ကောင်းပေမယ့် သူ့အတွက် ရင်မော ပူပင်ရတာနဲ့ မသက်သာလှပါ။

ခုနစ်နာရီ လေးဆယ့်ငါးမှာ အိမ်မှထွက်မည့်ဆိုသော့ မာမိ အစီအစဉ်ကို စောင့်ရင်း ဓညခန်းထဲမှာ ထိုင်မရ တကြွကြွ ဖြစ်နေ၏။

“သား ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဒီမှာ လိမ္မော်ရည်လေး သောက်လိုက်ဦးနော်”

မာမိ ကမ်းပေးသော လိမ္မော်ရည်ခွက်ကို ကျိုက်ခနဲမော့ သောက်လိုက်မှ ရင်ထဲမှာအေးသွား၏။

မာမိရှေ့မှောက်မှာ မိုးတိုးမတ်တပ်ဖြစ်နေတာ မသင့်တာလို့ ဆိုဟာထိုင်ခုံမှာ သက်တောင့်သက်သာ မှီထိုင်လိုက်ရ၏။

နံရံပေါ်က နာရီကိုမော့ကြည့်တော့ ငါးမိနစ်လို့နေသေး၏။

“ဟူး”

ပင့်သက်မော့ကို မှုတ်ထုတ်ရင်း မျက်လုံးတွေမှိတ်လိုက်တော့ ခေါင်းထဲမှာ မူးရိပ်ရိပ် . . .

ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မျက်ဝန်းတွေ ပြန့်ဖွင့်တော့ ဝေဝေဝါးဝါး ထိုင်ခုံက ရပ်ဖို့ကြိုးစားပေမယ့်

“မာ မိ”

စိုးရိမ်စွာ မာဖိုကို လှမ်းခေါ်သံက နှုတ်က ထွက်သွားခဲ့သလား၊
တောင် မသိလိုက်တော့ပါ။

“မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်”

မမနှင်း စိုးရိမ်တကြီးပြောသည်။ ရှစ်နာရီ ရှိနေခဲ့ပြီ။ သတို့သား၊
ရဲကားက မရောက်လာသေး။

ကိုးနာရီကျင်းပမည့် မင်္ဂလာခန်းမထဲမှာ ဝဉ္စပရိတ်သတ်က
ပြည်နေပြီ။ ဖွေး ရင်ထဲမှာလည်း ပူပန်လာ၏။

“ကိုယ်တို့ ရှစ်နာရီဆယ့်ငါး အလွန်ဆုံးပဲ ဖွေး၊ မမှားယွင်း
စေနဲ့နော်”

ဖွဲပြောခဲ့သောစကား။ အခုတော့ ရှစ်နာရီခွဲနေပြီ။ ဖွဲရဲ့ဖုန်းကို
ဆက်တော့ ကိုင်မည့်သူမရှိ။

မမနှင်း စိုးရိမ်သလို ဖွေး စိုးရိမ်လာမိတာက မေမေထက်
မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာမိမှ ဖြစ်၏။

“ညီမလေး ဒေါ်တင်မေထက် ဖုန်းနံပါတ် သိလား”

ဖွေး ခေါင်းညိတ်ပြတော့ မမနှင်းက ဖုန်းနံပါတ်ကိုနှိပ်သည်။

“ဟဲ့လို”

“ . . . ”

စိုးရိမ်စာပေ

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီမှာအသင့်ဖြစ်နေပြီ အနီတီ”

“ . . . ”

မမနှင်းက ဖွေးကို လှည့်ကြည့်၏။ ပြီးမှ ဖုန်းကိုလှမ်းပေးရင်း

“ညီမလေးနဲ့ စကားပြောမလိုတဲ့”

ခေါင်းညိတ်ပြီး ဖုန်းခွက်လေးကို လှမ်းယူမိသည့် ဖွေး လက်တွေ
က ချိန်ကိုက်ခုံးတစ်လုံးကို လှမ်းကိုင်ရသလို တုန်နေ၏။

“ဟဲ့လို”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေထက် ဖွေးပါ”

“အဟင်း ဟင်း ဝမ်းနည်းပါတယ် မိဖွေး”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေထက်”

“မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်သိမ်းကြောင်း ငါ့ကိုယ်တိုင် ပရိတ်သတ်ကို
ကြေညာဖို့လာနေပြီဆိုတာ မင်းသိအောင် ကြိုအကြောင်းကြားတာ မိဖွေး၊
ဒါဆို မင်း နားလည်လောက်ပြီပေါ့”

လက်ထဲကဖုန်းလေးက လွတ်ကျသွားခဲ့သည်။ မမနှင်း စိုးရိမ်
ပူပန်စွာ မေးနေတာလည်း မကြားရတော့ပါ။

ဖွေးမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ လိမ့်ဆင်းလာ
သည်။ မေမေထက်က ဖွေးကို အနိုင်ယူလိုက်တာလား။ ဖွဲရယ် ကျေနပ်ပါ
တယ်။

စိုးရိမ်စာပေ

၂၄

အနိုင်ယူသမျှ အရှုံးပေးဖို့ ဖွေးဘက်က အရှုံးပေးထားခဲ့တာ
ဖွဲကို မြတ်နိုးစွာချစ်မိသွားပြီးကတည်းပါ။

မျက်ရည်စတွေကြားက ဖွေး ပြုံးလိုက်မိတာ ဖွဲကိုချစ်သော
ချစ်ခြင်းကြောင့်ပါ။

စိုးမိုးစာပေ

အခန်း (၃၀)

“မာမိ သတိချပြီလား”

နာကျင်မှုတွေက ခန္ဓာကိုယ်မှာ စူးရှနေတုန်းဖြစ်သည်။ မျက်ဝန်း
တွေဖွင့်ကြည့်တော့ သားငယ် သူမကို စိုးရိမ်စွာ ငုံ့ကြည့်နေခဲ့သည်။

“သား သားရှိတယ်နော်”

“ရှိပါတယ် မာမိ”

သားမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေ စိုတွယ်နေ၏။ သူမအတွက်
လား ဂန္ဓာချီဆိုသော ဖွေးအတွက်လားတော့ မသေချာ။

အားလုံးကို သား သိသွားလောက်ပြီဆိုတာတော့ သေချာ၏။

“သား မာမိကို ခွင့်လွှတ်သလားဟင်”

ဖွဲနှောင်ကြိုး ပင့်သက်လေးမှိုက်ကာ ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ သား

စိုးမိုးစာပေ

ကိုညီတော်။

သူမရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သွား၏။

အာရုံထဲမှာ နောက်ဆုံးမှတ်မိသော မြင်ကွင်းတွေက တိုးဝင်လာသည်။ မင်္ဂလာပွဲမှာ မိဖွေးကို သိက္ခာချဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် သူမ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့တာ မှတ်မိ၏။

အိပ်ဆေးတန်ခိုးနှင့်အိပ်နေသော သားငယ်သည် မင်္ဂလာပွဲပြီး ချိန်မှ နိုးလာလိမ့်မည်။ အခုတော့ အိပ်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်ပျော်နေလိမ့်မည်။

ဂန္ဓာရီကို အနိုင်ယူဖို့အတွက် ဒါနောက်ဆုံးအခွင့်အရေး ဧည့်ပရိသတ်ရုံညီ ရှေ့မှောက်မှာ ဂန္ဓာရီလို မိန်းမတစ်ယောက်ကို သားနှင့် သဘောမတူကြောင်းပြောကာ အရှက်ခွဲရမည်။

ဒါ အထိုက်တန်ဆံ တုံ့ပြန်မှုပေါ့။ မာနတွေ၊ ဂုဏ်အရှိန်အဝါတွေ ကြီးမားခဲ့သော ဂန္ဓာရီရဲ့ကျဆုံးခန်းကို အရသာရှိရှိကြည့် ရတော့မည်။

ထိုအတွေးအားလုံးက သူမစိတ်ကို စိုးမိုးနေခိုက် မျက်ဝန်းထဲ ဝင်လာတာ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ရှေ့ကားကို ကျော်တာကလဲသော ကားတစ်စီးရဲ့ခေါင်းပိုင်းကို ဖြစ်သည်။

အချိန်မီ ဘရိတ်နင်းလိုက်ကြပေမယ့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် တိုးမိသော ကားနှစ်စီးရဲ့တိုက်ခိုက်မိသံက

စိုးမိုးစာပေ

“ဒုန်း”

“ခွမ်း ခလွမ်း”

ကားမှန်ကွဲသံနှင့်အတူ နာကျင်မှုဝေဒနာက ပြင်းထန်ဆိုးဝါးစွာ သူမအာရုံကိုခံစားစေပြီးနောက် အရာရာသည်မှောင်အတိ။

“မာမီ ဘာဖြစ်သွားတာလဲသား”

“ကားအက်ဆီးဒင့်ကြောင့် ဒဏ်ရာပြင်းတယ် မာမီ၊ ခုတော့ သက်သာနေပါပြီ၊ မာမီ သတိလစ်နေတာ သုံးရက်ရှိပြီ”

“ဟင် သုံးရက်တောင်”

“ဟုတ်တယ်မာမီ အခုတော့ စိတ်ချရပြီ၊ မာမီ ဒဏ်ရာတွေကြောင့် အော်ပရေးရှင်း ဝင်ရတယ်၊ သွေးသွင်းကုသရတယ်၊ မာမီ အရမ်း ကံကောင်းပါတယ်”

သားက ဆိုနေသည်။ နံဘေးက ဆရာဝန်ကြီးကလည်း အားရစွာပြုံးနေရင်း

“ဒေါ်တင်မေထက် အရမ်းကံကောင်းတာပေါ့ လိုတဲ့သွေးကိုလည်း အချိန်မီရအောင် ကူညီလှူပေးတဲ့ မိန်းကလေးကို ကျေးဇူးတင်သင့်တယ်”

“ဟင် မာမီကိုသွေးလှူပေးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး ဟုတ်လား။

စိုးမိုးစာပေ

ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဖွေး ပေါ့ မာမီ”

“ဘာရယ်”

သူမ ထိတ်လန့်မေးမိသည်။ သားက သူမကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်မာမီ၊ မာမီသတင်းကြားတော့ ကျွန်တော် မလာနိုင်ဘူး၊ ဖွေးက မာမီကို အားလုံး စီမံပေးသွားတာ၊ လိုတဲ့သွေးကိုလည်း သူပဲလှူခဲ့တာ မာမီနဲ့ဖွေး သွေးအမျိုးအစားက တူနေတယ်လေ”

ဒေါ်တင်မထက် မယုနိုင်စွာအံ့သြရင်း ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ခဲ့ပါ။

“မာမီ ဖြစ်စေချင်တာမှန်သမျှ ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ၊ ဖွေးကလည်း သူ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် မမနှင်းနဲ့အမေရိကား သွားတော့မှာပါ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် သား၊ မသွားဖို့တောင်းပန်နေပေမယ့် ဖွေးကငြင်းခဲ့တယ်၊ ဇွဲနှောင်ကြိုးဆိုတာ မိခင်ကိုချစ်တဲ့ သားအဖြစ် ရှင်သန်ပါတဲ့၊ မာမီအပေါ်မှာလည်း သူ့မှားယွင်းခဲ့တဲ့တာတွေကို တောင်းပန်ခဲ့တယ်၊ သူ့နေတိုင်းလာခဲ့တယ်မာမီ၊ ဒီနေ့တော့ သူလေယာဉ်ကွင်းကို သွားလောက်ပြီပေါ့”

“ဘယ် ဘယ်လိုသား”

စိုးစိုးစာပေ

“ဒီနေ့ပဲ ဖွေး မြန်မာပြည်က ထွက်သွားတော့မှာလေ မာမီ၊ ကျေနပ်တယ်မို့လားဟင်”

ဒေါ်တင်မထက် စကားမဆိုနိုင်ဘဲ ငြိမ်သက်နေခဲ့၏။ စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ လွန်မြောက်မှ သားကို မော့ကြည့်၏။ သား မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေနှင့်

“သား အခု လေယာဉ်က ဘယ်နှစ်နာရီထွက်မှာလဲ”

“ဆယ်နာရီဆို ဖွေး သွားတော့မှာပါ မာမီ”

“သား အခု ကိုးနာရီထိုးတော့မယ်၊ သားခုချက်ချင်း လေယာဉ်ကွင်းကို လိုက်သွားပါ၊ အမြန်လုပ် သား”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ မာမီ”

“ဖွေး သမီးဖွေးကို တားဖို့ပေါ့ သား၊ သွားပါ အမြန်မိအောင်သွားပြီးရင် မာမီဆီ ဖုန်းဆက် မာမီကိုယ်တိုင် ဖွေးကို တောင်းပန်မယ် သား၊ ခုချက်ချင်းသွား”

သူ့ကိုတွန်းထုတ်ပြီး မာမီပြောနေသည်။ သူတွေတွေ့ကြီးရပ်နေတော့

“မြန်မြန်သွားပါ သားရယ် မာမီကို စိတ်ချ ဖွေးနဲ့တွေ့တာနဲ့မာမီဆီ ဖုန်းဆက်၊ မာမီစောင့်နေမယ် သား”

သူခေါင်းညိတ်ကာ ဆေးရုံထဲက ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။

စိုးစိုးစာပေ

နုလုံသားက ဖြူစင်တဲ့နုလုံသားတစ်ခုကို မြင်နိုင်ခဲ့ပြီဆိုတာ သိပ်သေချာ
နေ၏။

“ဟဲ့လို မေမေထက်”

“သ သမီးလေး ဖွေးလား၊ သမီး မသွားသေးဘူး၊ မို့လား”

“အခုပဲ လေယာဉ်ထွက်တော့မှာ မေမေထက်”

“ဟင့်အင်း မလိုက်နဲ့ မေမေ တောင်းပန်ပါတယ် သမီး။
သားလေးနဲ့မေမေကို ခွဲမသွားပါနဲ့ မေမေ အမှိုက်မကြီးကို သမီးခွင့်လွှတ်
တယ်ဆိုရင် ခုချက်ချင်း သားနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ပါလို့ မေမေ တောင်းပန်ပါ
တယ်”

“ဟို ဟို ဖွေးလေ”

“သမီးရယ် မေမေ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အနားအညွတ် တောင်း
ပန်ပါတယ်၊ သမီးဒီတစ်ခါ ရက်စက်သွားမယ်ဆိုရင် သားရော မေမေပါ
သေမှာယုံပါ။ မေမေဆီပြန်ခဲ့ပါ။ မေမေအမှားတွေကို ခွင့်လွှတ်ပြီး ပြန်လာ
ပေးပါ သမီးရယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေထက်ရယ်”

ဖွေးမျက်ရည်လေးဝဲကာ ရိုက်သံနှင့်ဆိုမိ၏။ မေမေထက်ဆီက
ဖုန်းလေးပြတ်တောက်သွားတော့ ဇွဲက သူမ လက်ထဲက ဖုန်းလေးကို

လှမ်းယူရင်း

“မာမီ တကယ် ဖွေးနုလုံသားကို မြင်သွားခဲ့ပြီဆိုတာ ယုံပြီလား
ဟင် ဖွေး”

“ဖွေး ဖွေး ယုံပါပြီ ဇွဲရယ်”

“ဟာ မသိနဲ့လေကွာ ပျော်စရာ ဇာတ်သိမ်းနေပြီပဲ ဥစ္စာ”

“ဖွေးတို့ကို မေမေ နားလည်သွားတာ ပျော်လို့ပါ။ တစ်ခုပဲ
လိမ်ညာသလိုဖြစ်နေမှာ စိုးတယ်”

“ဖွေးက မနက်ဖြန်ကျ တကယ်မြန်မာပြည်က သွားတော့မှာ
လေ၊ အခု မာမီ ခံစားချက်ကို သိချင်လို့ ညာလိုက်တာက အပြစ်မရှိပါဘူး။
မာမီဆီကို နာရီဝက်လောက်နေပြီးမှ သွားကြမယ်၊ ခုတော့ ဟောဟို
ခုံတန်းလေးမှာ ဇွဲတို့ ထိုင်ရအောင်နော် ဖွေး”

ဖွေးလက်ကို ဆွဲကာ ဇွဲက ခုံတန်းလေးဆီ ခေါ်သည်။ ဆေးရုံ
ဝင်းထဲမှ မေမေထက်ဆီ ဖုန်းဆက်ခိုင်းနေခဲ့တာမို့ ဖွေးဆက်ပေးရသည်။
မေမေထက် ဖွေးကို နားလည်နိုင်ပြီတဲ့။ မနက်ဖြန် မြန်မာပြည်
က ဖွေး ထွက်သွားစရာ မလိုတော့ပြီပေါ့။

ဒီသတင်းကြားလျှင် မမနှင်း ဝမ်းသာမည်မှာ သေချာ၏။

အခုတော့ ဖွေးကော ဇွဲပါ ကြည်နူးလွန်းလို့ ပျော်မဆုံးပါး။

ခုံတန်းလေးမှာ ထိုင်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့ကာ လက်

၇၂

ပု

ချစ်ချစ်ထိုင်နေကြမည် ဖွေးတို့ကို မေမေထက်ကတော့ ပျော်နေတော့
မည်။

“ဖွေးရယ် ချစ်လိုက်တာ အရမ်းပဲ”

“ဖွေးကလည်း ထပ်တူပါပဲ ဖွဲ့ရယ်”

ရင်ခုန်သံတွေက ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် အပျော်တွေကိုပဲ ဆောင်

ကြဉ်းလာမှာတော့ သေချာနေခဲ့ပြီ။

BURMESE
CLASSIC

ပရိသတ်အတွက်

အမြဲတမ်း

ဗျူး